

HARLEQUIN®

Бестселър

Елизабет Гейдж

ПЯСЪЧЕН
ЧАСОВНИК

ЕЛИЗАБЕТ ГЕЙДЖ ПЯСЪЧЕН ЧАСОВНИК

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

Има обещания, които се дават, не за да бъдат спазени...

Кейт, Лили и Джордан — три самотни деца, за които свързващото ги приятелство става отправна точка в техния живот. В края на своето детство те си обещават да се срещнат отново след петнадесет години на пустото игрище за голф.

Съдбата ги разпилява, но когато Кейт, вече талантлива писателка, се връща в града на своето детство, случайно си спомня за отдавна определената среща и се отправя към потъналото в мрак игрище.

Онова, което открива там, открехва вратата към съвършено нова съдба, към нещо, за което не е дръзвала да мечтае дори. Внезапно пясъчният часовник на времето се обръща за нея и пясъчинките започват да се движат в нова, неочаквана посока...

ПРОЛОГ

Някои обещания се дават, не за да бъдат спазени. Те носят заряда на мимолетен порив, на спонтанно породено доверие. Носят бремето на чувствата, тъкмо защото са белязани от времето да бъдат преходни, подобно на алено петно, гравирано в облак от последните лъчи на вече скритото зад хоризонта слънце. След години ги забравяме, защото времето ни принуждава да го сторим. А спомним ли си ги, което рядко се случва, то тогава се изпълваме по-скоро с копнеж, отколкото с разочарование. Поглеждаме към тях със снизхождение, като към приумица на някакъв по-млад вариант на самите нас.

Това е една история на обещание, което не биваше да се изпълни, но беше спазено, и на необичайните последствия от това.

Ето защо може би трябва да започна от края. Това беше денят, в който погребяхме най-добрата ми приятелка. Бях се върнала в града на моята младост, за да се простя с нея. Тя беше твърде млада, за да умре и ми се струваше, че смъртта ѝ доведе до край, на какъвто тайно се бях надявала за себе си.

По време на церемонията и на самото погребение не изпитвах нищо. Усещането ми за загуба, което ме бе изпълнило, сякаш увеличаваше празнотата. Вероятно причината бе в това, че бяхме твърде близки. Никой не ме познаваше така добре, както Лили. Тя беше първият човек, на когото се доверих, и човекът, с когото се отъждествявах най-пълно. Упоритият ѝ отказ да позволи на живота да я победи винаги ми е служил за вдъхновение, защото бях убедена, че съм по-плаха от нея в търсенето на щастие. По някакъв начин вероятно се боях да почувствам тази загуба, защото допуснех ли го, положително щях да я последвам в земята.

Изказах съболезнованията си на останалите членове от нейното семейство и на многото приятели, които бяха дошли да я изпратят. Простих се сърдечно с онези, които ме помнеха, събрах малкото багаж, който носех със себе си, и се качих в колата, за да си тръгна.

Трябваше да посетя и други гробове — Лили не беше първият близък човек, когото губех в този живот — и положих известно усилие, за да ги навестя. Поех безцелно по старите пътища, спирах от време на време, за да огледам познатите места, отказали да се поддадат на промените на времето и все още изглеждащи така, както ги помнех от детството си. Видях училището и парка, където играехме на дама и скачахме на въже, спрях за миг и пред сладкарницата, в която се отбивахме да прием млечен шейк и да си бърчим за момчета.

Не излизах от колата. Старите места оставаха зад прозореца, плъзваха се покрай мен, без да ме докосват. Изпълваше ме усещането, че се прощавам, защото бях убедена, че никога повече няма да се върна тук. Не изпитвах никаква тъга. Бях прекалено изцедена, за да се натъжа. Най-хубавото нещо на миналото е, казах си малко самодоволно, че вече е зад гърба ти.

Следобедът постепенно се стопи и когато погледнах часовника си, си дадох сметка, че бе време да се отправям към пътя, който щеше да ме изведе на магистралата, за да поема към вкъщи. Ала все нещо ме задържаше. Обикалях с колата, докато се спусна сумрак — минавах покрай алеите, където карах колело или се бях разхождала; върнах се и на мястото, където двете с Лили бяхме най-близки приятелки.

Това бе къща с изглед към океана, заобиколена като с венец от огромно игрище за голф. Тук всичко беше чувствително променено. Докато бяхме деца, мястото бе обрасло с треви и храсталаци и никой не го поддържаше. А сега грижливи ръце се бяха постарали да възвърнат първоначалния му блясък, с който вероятно се е отличавало още преди да се родим. Имах усещането, че тук бяха направили археологически разкрития, отделящи ме от собственото ми минало още по-категорично, отколкото изминалото време.

Паркирах колата и поех покрай къщата към игрището за голф. Стъпвах по изчистените пътеки и безупречни морави, а край мен приглушеният шум на пръскачките се смесваше с песента на щурците и ленивото квакане на самотна жаба.

Заставах на пътеката, която навремето бе любимо наше място. Изгледът към океана беше вълшебен и приседнах на тревата, за да му се насладя. Луната плахо се надигаше на изток. Лъчите ѝ се плъзгаха по водната повърхност и отдалеч вълните напомняха стъпала към хоризонта.

Виждах бях това място, обагрено с цветовете на всички сезони на годината, с цветовете на променящите се в самата мен усещания за нещата, които неизбежно те съпътстват, докато растеш и постепенно навлизаш в света на възрастните. Луната насреща се издигаше над вълните също като преди, но в съзнанието ми, в зависимост от промените, настъпили в мен, всеки път се разкриваха различни загадки и различни истини.

Дадох си сметка, че това място бе играло важна, дори централна роля в моя живот. Всичко значимо за мен се бе случило именно тук или поне бе замислено тук, или именно тук е било взето решение за коренна промяна. Тук се родиха най-сериозните ми надежди, тук бяха преживени най-големите ми радости и скърби.

Това място бе станало свидетел на дадените обещания — пред хората, които обичах, и пред самата себе си.

Не исках да позволя спомените да се превърнат в скръб. С безпристрастието на изследовател се наслаждавах на случилите се преобразования и на ролята на Лили в тях. Казах си, че ако искам да се сбогувам с миналото си, с всичките си надежди и копнения, трябва да го направя именно на това място.

Обърнах се към сградата, покрай която неизбежно трябваше да мина, ако исках да си вървя. Не бях направила и крачка, когато луната освети един от тъмните прозорци, сякаш за да ме задържи. Гласът на Лили, който не бях допуснала да чуя днес на гробището, прозвуча в съзнанието ми за първи път този ден.

Позволи си поне да си спомниш, каза тя. Дължиш ми го.

Поколебах се. Права беше. Така поне щях да се простя с нея. Изпълващата ме празнота бе единственото нещо, което стоеше като преграда между мен и отчаянието, способно да разруши и малкото, което бях запазила в душата си.

— Искаш прекалено много от мен — промърморих тихо в сумрака. — Дадох ти всичко, което имах, докато беше жива. Вярвах ти, следвах те във всичко, дори ти прощавах, когато го искаше от мен. Нима не е достатъчно?

Спомни си! Гласът бе тих и настойчив.

Въпреки всичко можех да се направя, че не съм чула призива, ако един друг глас от миналото не се беше присъединил.

Нека тази нощ трае вечно, продължаваше гласът на Лили и този път той ми прозвуча точно така, както когато тя беше малко момиче. Погледнах към мястото на пътеката, където бях чула тези слова за първи път. Цялата треперех.

Поискаш ли нещо достатъчно силно, то непременно ще се сбъдне. Това бе друг глас, който не желяех да слушам. Ала той бе страшно категоричен.

Тогава ще бъдем завинаги заедно. Тези думи принадлежаха на самата мен, наситени с младежка убеденост и копнеж, чието въздействие бе подсилено от факта, че толкова дълго време бяха останали зарити дълбоко в съзнанието ми.

Сълзите, които бях потискала упорито през целия този ден, сега избликнаха неудържимо. Луната бързо се скри, потопена в тях. Не биваше да идвам, помислих си. Време е да вървя.

— Не мога, Лили — промълвих. — Твърде късно е вече. Всичко е свършено. Няма смисъл.

Късно е да се отказваш, не спираше гласът. *Ти вече си спомняш*.

Дълбока въздишка се откърти от гърдите ми и аз обърнах поглед към океана. Двойка закъснели птици бързаха да се приберат на брега и припряно си подвикваха една на друга; а може би искаха да кажат нещо на трета, която ги следваше по посока на близките дървета.

Предадох се. Давах си сметка, че ако миналото е нещо, което не можем да върнем, то същевременно е и нещо, от което не можем да избягаме. Самата ни същност е зачената в него. Старите пътища продължават да носят отпечатъците на нашите стъпки, които се опитват да ни отведат далеч. В най-дълбокото ни отчаяние долавяме шепота на старите си надежди. Лили беше права, разбира се, че се бях предала още в мига, когато се бях насочила към това място.

— Е добре — въздъхнах. Обърнах се обратно и се отпуснах на студената трева. Луната светеше над мен с вече изчистена светлина, а отвъд моравата океанът шушнеше тихо.

Поех дълбоко прохладния въздух и, изтривайки сълзите, които със сигурност нямаше да са последните, започнах да си спомням.

ПЪРВА ГЛАВА

Прекрасен ден в началото на юни преди много години. Стоим в стаята за шев в дома на Лили. Къщата е скромна, намира се недалеч от центъра на града, на няколко километра от красивите вили покрай брега на океана. Подобно на повечето местни хора тук, семейство Франс живеят в сянката на изисканите стари фамилии, чиито прадеди са основали града в щата Мейн преди повече от двеста години, и в сянката на милионерите, открили градчето преди близо едно поколение и построили грамадните си имения на възвишенията с изглед към океана.

Името на градчето е Съмър Харбър. През лятото то приютява богати туристи, които пристигат, за да се насладят на свежия въздух, прохладата на океана, а и на своята собствена компания. През останалото време от годината тук живеят ловци на раци, градинари и няколко души, които не само според мен, а и според други хора, не се занимават с почти нищо.

Бащата на Лили има магазин за галантерия, отворен още от дядо му в началото на века. Той обича да казва, че е беден, но щастлив и наблюдава по-скоро с любопитство, отколкото със завист, огромните имения на милионерите по брега.

През прозореца се виждат високи възвишения, покрити със сочната зеленина на късната пролет. Отвъд тях, придавайки странна безбрежност на небето, се простира океанът. Вътре в стаята има няколко акварела на стативи, единият от които пресъздава изгледа от прозореца. Те бяха дело на Лили, чийто талант привлече вниманието на учителя ѝ по рисуване в началните класове на гимназията и тя бе превърнала стаята в свое ателие, където прекарваше свободното си време.

Обръщам се към Лили. Тя стои с вдигнати ръце, докато аз набождам карфици по роклята ѝ.

— Побързай — подканя ме Лили. — Ръцете ми съвсем отмаляха.
— Още съвсем малко.

Сама скроих тази рокля по модел, който намерих в едно модно списание. Щеше да изглежда неподходяща за годините на всяка друга нейна връстничка, ала Лили е висока и преждевременно развита. Иначе винаги е била слаба, благодарение на типичната за младостта ѝ интензивна обмяна и на изключителната ѝ енергия. С течение на времето започна да се налива и доскоро хлапашката ѝ фигура придоби много женствени очертания. Искрящите ѝ сини очи са изпълнени с решителност и нетърпение, а когато е спокойна, са удивително красиви.

— Готово — процеждам аз през карфиците, с които е пълна устата ми. — Можеш да се огледаш.

Лили с въздишка на облекчение спуска ръце и се завърта внимателно пред огледалото.

— О, Кейт! — възкликва тя. — Ти наистина си магьосница.

Доволна съм. Роклята ще се получи. Гърдите на Лили са достатъчно едри, за да поддържат дълбоко изрязаното деколте. Голите ѝ рамене са прави и нежни. Под подгъва се подават здрави, добре оформени прасци. Прилича ми малко на надпревара с времето, но бързото ѝ порастване позволява дрехата да изглежда така, сякаш е измислена за нея.

Лили е на тринадесет години. Аз също.

— Мислиш ли, че Джордан ще я хареса? — пита тя.

— Разбира се, че ще я хареса — отвърщам. — Той не е сляп, нали? Същинска принцеса си.

Метафората ми се струва напълно подходяща. Лили винаги се е отличавала със своята непосредственост, привличаща хората към нея — дори онези, които иначе се стъписват от решителната ѝ и малко необузdana личност. Сега съзряването ѝ придава деликатността на принцеса, една тиха, искряща привлекателност. Роклята изважда на показ тъкмо това.

Поглеждам се в огледалото и бързо отклонявам очи. Твърде грозна съм, за да издържа повече. Безформена, с лунички по лицето, изобщо противна, такава се виждам в блестящата повърхност. Докато Лили прескача елегантно в юношеството, аз съм все още в най-неугледния си вид. Лицето ми е твърде широко, а крайниците ми — някак тежки. За разлика от приятелката си, наместо гърди аз имам

някакви жалки пъпки, които показват, че приближава времето, когато ще навляза в по-зряла възраст.

— Трябва да дойдеш — обаждат се Лили. — На Джордан ще му е мъчно без теб.

Поклащам глава.

— Не искам.

— Кейт, престани да се инатиш! — извиква тя. — Трябва да дойдеш! Не мога да стоя сама с всичките тези хора, които изобщо не познавам. Хайде, съгласи се.

— Не.

Лили се обръща с гръб към огледалото. Ясно ѝ е, че няма да отстъпя.

Беше време, когато никога не би приела отказ. Ала тя съзрява. И в настояването ѝ да отида на бала се долавя зараждането на тактичност, характерна за възрастен човек. Прави се на твърде настоятелна, за да не се чувствам изоставена.

Отстъпвам назад и оглеждам роклята, усещам познато стисване на гърлото. Лили е всичко онова, което искам да бъда, а никога няма да мога. И ако не я чувствам толкова силно част от самата себе си, сигурно щях да бъда непоносимо ревнива. От толкова време сме най-добрите приятелки, че за мен няма никакъв живот извън близостта ми с нея.

На вратата се чука. По-малкият брат на Лили, Ерик, подава лице в стаята.

— Лили, мама те вика — съобщава хлапето.

— Какво иска? — пита тя.

— Откъде да знам.

Ерик никога не е бил много разговорлив и според мен е най-безполезният член на семейство Франс. Винаги, когато го видя, той тича навън, здраво стиснал ръкавица за бейзбол или футбол, или баскетболна топка.

— Никога не излизай ядосан! — обича да се провиква закачливо след него баща му, но Ерик така и не може да разбере шегата.

Той е с крехка фигура, почти красив с дълги мигли и съвсем рус, ала е страстен спортист и често се прибира изранен и покрит със синини, които госпожа Франс с радост почиства и превързва, защото това е почти единственият ѝ шанс да бъде в близост с него. Много по-

често го виждам да препуска с колелото си по улиците, отколкото да се завърти вкъщи. Господин Франс обича да отбелязва, че обмяната на веществата на Ерик е твърде интензивна, което обяснява както слабата му фигура, така и неговата свръхактивност. Според мен Ерик потиска нещо в себе си и именно това го кара да тича безспир. Никога не разбрах какво може да е то, защото той рядко понечва да разговаря с мен.

— Кажи на мама, че щом Кейт свърши, ще отида при нея — казва Лили.

Ерик не отговаря. Чуваме само как краката му изтрополяват надолу по стълбите, след което вратата към двора се затваря с трясък. И двете с Лили знаем, че не е предал думите ѝ.

— Ама че хлапак — промърморва тя. — Понякога ми идва да го убия — по гласа ѝ, макар и ядосан, личи колко е привързана към брат си. Лили го обича въпреки досадната му потайност и безспорния факт, че на него изобщо не може да се разчита. Когато бяха по-малки, двамата воюваха яростно помежду си. Може би защото много си приличаха. Упорити, лесно избухливи, те често не можеха да общуват дори. Но сега, освен майка им, Лили изглежда единствена знае нещо за приятелите на Ерик или за това, какви ги върши в училище.

Веднъж, когато беше доста малък и двамата бяха в разгара на войната помежду си, случайно минах покрай стаята на Лили и заварих Ерик, облян в сълзи, да лежи в скута на сестра си, докато тя милваше косата му и тихичко го успокояваше. Никога не посмях да попитам какво се беше случило, защото ми се виждаше прекалено нахално да задавам подобни въпроси.

Лили ме поглежда в огледалото и въздъхва:

— В неделя по това време Джордан ще е далеч, далеч оттук. Какво ще правим с живота си по-нататък, Кейт? — пита тя.

Сутринта след бала Джордан трябва да замине за Гротън. За нас това е повратен момент. Тримата прекарахме заедно цялото си детство, а сега се разделяме. Поне ние двете от Джордан. Зад тревогата ѝ за роклята прозира страхът да не загуби Джордан.

— Все някак ще го преживеем — отговарям. — Пък и нали той ще се върне за Коледа? Не виждам нищо страшно в това, че заминава за известно време.

— Кейт, наистина, ела с мен — подновява Лили настояването си.
— Много ще съм притеснена там сама.

— Няма да дойда, но ще се видим след това.

Аз бях тази, която настоя Лили да бъде наша представителка на бала. И двамата с Джордан се опитаха да възразят, ала останах непреклонна. Все пак се съгласих да се срещнем след тържеството.

Сигурно се питате що за странни уговорки между трима толкова близки приятели и защо съм се заинатила така. Дълга ви известно обяснение.

Бях сирак. Баща ми починал, когато съм била съвсем малка, а вторият мъж на майка ми не желал да се обременява с дъщеря. Прехвърляха ме от роднина на роднина, докато попаднах на една доста ексцентрична леля, която живееше в този град. Когато лелята оглупя от старост толкова много, че се наложи да наемат жена да я гледа, възникна и въпросът коя да е следващата ми спирка. Майката на Лили винаги много ме е харесвала и тя предложи да ме приюти у тях. Прекарах три години в дома на семейство Франс, докато леля ми почина и поредна група роднини се настани в нейната къща, прибирайки и мен.

Бях повече сестра на Лили от собствените ѝ сестри, защото бяхме на една възраст. И макар да не живеех повече у тях, прекарвах поне три-четири часа всеки ден там — пишехме си домашните, играехме, клюкарствахме, шляехме се из града — никога вече не се почувствах самотна и изоставена. Така се бяхме сраснали двете, че едва ли не дишахме като едно. Поне аз не можех да дишам без нея, когато не бяхме заедно.

Точно тогава се появи Джордан.

Двете с Лили се запознахме с него на погребението на наш съученик, който почина от левкемия — малко момче на име Питър Грейсиън. Джордан не учеше в нашето училище, но майка му познаваше отнякъде майката на Питър и доведе сина си на погребението. След тази първа среща ние двете с Лили буквално осиновихме Джордан. Тогава не знаехме, че майката на момчето няма никаква друга приятелка, освен госпожа Франс.

Майката на Джордан произхождаше от богато и преуспяващо семейство от околността. На нея възлагали много надежди, ала с неподходящия си брак тя разочаровала близките си и в резултат всички

се отдръпнали от нея още преди той напълно да се разпадне. При една командировка в Европа мъжът ѝ безследно изчезнал и я оставил съвсем сама с малкия им син. Майката на Лили единствена от старите приятелки на Елизабет поддържаше връзка с нея.

Джордан се вписа чудесно в пламенното ни приятелство. Сам загубил баща си, той разбираше какво значи да си сирак. Беше самотен и странеше от всички, а ние, двете, както до този момент няхахме нужда от никого, най-неочаквано почувствахме, че ни е нужен трети.

В момента набързо обобщавам нещо, което всъщност е много сложно; през всичките следващи години аз така и не успях да проумея какво ни свързваше в такава невероятно здрава спойка, повлияла толкова силно върху целия ми живот. Но тази липса на яснота за мен доста добре съответства на самото ни приятелство. Запознахме се с Джордан и той стана един от нас, без да разберем защо — тъй или иначе, жребият беше хвърлен.

Джордан бе тихата част от групата — срамуващ се от скандалното поведение на баща си (за което ще стане дума по-нататък), той се боеше да не направи погрешна стъпка, за да не ни загуби, и в същото време се държеше покровителствено към майка си, прокудена от роднините им. Аз бях грозното пате — сирачето без постоянен дом, изгарящо от желание да се приюти някъде, и по онова време вече предано привързано към Лили. Докато самата Лили бе напълно лишена от страховете, измъчващи мен и Джордан. Тя беше свободен дух, своенравна и непринадлежаща на нищо и никого. Въпреки всичко тя имаше нужда от нас.

Игрите ни се ръководеха от нея, Лили бе спойката, която ни държеше, а енергията ѝ зареждаше и нас. През всичките тези години, които прекарахме заедно, ние с Джордан сякаш все се влачехме след нея, играехме ролята на Санчо Панса в нейните грандиозни планове, черпехме с пълни шепи от бликащите ѝ идеи, подобно на изгладнели пътници в духовна пустиня.

А ето сега ни предстои да се разделим, защото Джордан заминава да учи в училище, което ще го подготви за колеж, а ние, момичетата, оставаме в града. Юношеството надвисва над нас в момента, в който се и разделяме, и нежните чувства, които изпитваме един към друг и към своето приятелство, са напълно разбираеми. Балът и за трима ни има твърде символично значение.

Аз обаче няма да отида. Не изпитвам никакво желание да се мотая там без кавалер и само да преча на Лили. Не мога да ѝ обясня чувствата си, ала съм сигурна, че ще изпитам истинската романтика на събитието, като я изпратя дотам и се скрия, за да наблюдавам отдалеч какво става. Твърде грозна и непохватна съм, за да участвам в такова тържество. Лили е красива и става все по-хубава. Искам тя да отиде сама. Убедена съм, че това няма да намали близостта ми с Джордан, а напротив, ще я засили. Единственият начин да присъствам на този бал бе не да отида, а да изпратя само Лили.

След като приключваме с пробата, приятелката ми понечва да свали роклята, но аз настоявам да я покажем на майка ѝ. Спускаме се надолу по стълбите от тавана до спалнята на госпожа Франс, където тя прекарва по-голямата част от деня. На почукването ни госпожа Франс отговаря с обичайното кратко:

— Влез!

Заварваме я, както обикновено, изтегната на леглото, подпряна на няколко възглавници.

Тя вече доста рядко слиза долу. Най-много да се яви на вечеря. Лекарят, който се грижеше за нея, бе настоял да спазва този режим, който се налагаше от слабото ѝ по рождение сърце. И тази някога жизнена и красива жена, сега е бледна и слаба. Тя все още е пълна с енергия, ала някак обуздана и ограничена от крехкото ѝ здраве. Принудена от болестта да прекарва много време на легло, госпожа Франс обича да ни вижда и да слуша разказите ни за преживяното навън.

— Виж — прекрачих аз първа прага. — Какво ще кажеш за Лили?

Приятелката ми се завърта, за да покаже роклята и едва сега си давам сметка, че вероятно преди години майка ѝ е изглеждала точно така. Лицето на госпожа Франс светва.

— Скъпа, изглеждаш прекрасно! — възкликва тя. — Истинска млада дама.

— Мислиш ли, че ще ме изгонят още на прага? — пристъпва дъщеря ѝ напред.

— Не ми се вярва да го направят толкова бързо — отговаря майката с типичното си чувство за хумор.

— Не мога да накарам Кейт да дойде. Изобщо не иска да ме слуша. Не би ли се опитала да я убедиш?

Госпожа Франс ме поглежда. За кой ли път се уверявам колко добре ме познава тази жена.

— Излишно е да я караш да прави нещо, което вече твърдо е решила, че няма да направи — казва тя. — Познаваш я от достатъчно дълго време — след което извърща поглед към мен. — Но ти ще бъдеш част от тържеството, нали знаеш, мила?

— Разбира се.

Госпожа Франс е посветена в нашия план. Споделяме с нея толкова много неща, дори и най-съкровениите си тайни. Особеното положение с нейната затвореност превръща стаята ѝ в истинско убежище, където всяка от нас сама или двете заедно можем да се приютим и да намерим било съвет, било внимателно изслушване. По дух тя изглежда далеч по-млада от тялото си и е напълно способна да разбере тревогите и мечтите на две момичета. За мен госпожа Франс винаги е била по-възрастният вариант на Лили, някак ограничен от годините и болестта, ала притежаващ същата безстрашна самоувереност и същата гъвкава интуитивност.

Докато наблюдава дъщеря си, очите ѝ се наливат със сълзи.

— Пораснала си — въздъхва тя. — Хората на тържеството ще помислят, че си на осемнайсет.

— О, мамо! — Лили никак не обича да ѝ напомнят колко бързо расте.

— Сякаш беше вчера, когато се втурваше в стаята като ураган с изпоцапано лице и мършави колене — въздъхва госпожа Франс.

Настъпва мълчание, през което Лили гледа усмихнато майка си.

— Толкова много спомени — завършва госпожа Франс.

Оставяме думите да отзвучат. Става доста неловко. Сетне тя премества очи към мен.

— Честно да ви кажа, понякога вие двете ми приличате на грахови зърна. Толкова много време прекарвате заедно, че съвсем сте заприличали една на друга и като че имате израстъци, с които сте свързани.

— О, я стига! — за мен това е наистина абсурдно. С годините Лили става все по-красива и по-красива. С всеки изминат ден този

процес се ускорява. Докато аз не само изоставам по типичния за бавно съзряващите младежи начин, но и ставам все по-непохватна.

— Така е — продължава госпожа Франс. — И двете толкова бързате да си сложите грим, че не ви остава време да погледнете истински лицата си. Изобщо не забелязвате как изглеждате в действителност.

Предпочитаме да замълчим. Тя се обляга назад на възглавниците и продължава да оглежда роклята.

— Показахте ли я на майката на Джордан? — пита госпожа Франс след кратко мълчание.

— Не, не е готова още.

— Сигурно ще е по-добре да я изненадате — отбелязва госпожа Франс колебливо.

Радостната ни възбуда мигом бива охладена при споменаването на майката на Джордан. Елизабет Брейди живее в почти пълно усамотение. Госпожа Франс говори с нея по телефона два-три пъти в седмицата (като любезно се прави, че не забелязва как приятелката ѝ плете език в резултат от гълтането на множество успокоителни и тайното пиене) и я посещава лично, когато крехкото ѝ здраве позволи. Положението наистина е странно. И двете жени живеят самотно — майката на Лили поради своята болест, а майката на Джордан — заради личната си трагедия. Минават за близки приятелки, макар винаги, когато споменем, че ще ходим в дома на Джордан, по лицето на госпожа Франс да минава лека сянка на безпокойство.

— Убедена съм, че Елизабет много ще се зарадва да те види толкова красива, скъпа. Бъди внимателна с нея. Животът ѝ никак не е лесен, знаеш го много добре. Особено сега, когато и Джордан предстои да замине.

— Винаги съм внимателна с нея, мамо — нетърпеливо я прекъсва Лили, разбунтувана срещу недоизказаната критика, защото и в най-бурните си пристъпи тя успява да се държи мило и тактично с все по-ексцентричната майка на Джордан.

— Тя цени това — призна госпожа Франс. — С изключение на госпожа Дион и мен, вие с Джордан сте единствената ѝ връзка с външния свят. А сега ѝ предстои да загуби една трета от вашата група. Тази вечер никак няма да ѝ е лесно.

— Но защо, мамо? — често я наричах така. — Той ще си идва за ваканциите. И е все още момче. Тя не го губи.

— Тринадесетата година е много важна в живота на едно момче — в очите на госпожа Франс се прокрадва неясна тревога. — Особено когато заминава да учи в друг град.

През цялото си детство Джордан посещава едно частно училище, минаващо за по-изискано, което се намираще на около петдесет километра от града сред гората. В това училище не приемаха често деца от околността. Ние с Лили никога не се бяхме замисляли по този въпрос, ала се знаеше, че преди много години майката и бащата на Джордан го бяха избрали за своя син тъкмо по тази причина. Сега беше време да замине за Гротън, което също бе част от плана, включващ по-късно Йейл и юридическия факултет на Харвард.

— Там ще трябва да живее с момчета, които не познава — продължава госпожа Франс. — Без баща, без майка... — при споменаването на изчезналия без следа баща на Джордан лицето ѝ леко порозовява. — Няма да е същото — заключава тя.

— Но ще си остане син на своята майка — настоявам аз.

Откакто го познаваме, Джордан винаги се е държал мило с майка си, дори покровителствено. И ако трябва да сме честни, ние с Лили започнахме да му подражаваме. Към странната, леко отнесена негова майка, се държим подчертано възпитано. Като отплата тя ни предоставя без ограничения огромната си къща и двор и винаги можем да поискаме от прислугата да ни направи чай или нещо за хапване. Очевидно не спира да се изненадва от факта, че сме постоянно със сина ѝ. Понякога напуска уединението си, за да ни прегърне с особена топлина.

— Моите прекрасни, добри момичета! — възкликва. — Приличате на чудни цветя, украсяващи дома ми. Две сладки орхидеи.

Красотата ѝ постепенно бе повехнала поради болестта и занемареността ѝ. Под очите ѝ има големи, тъмни кръгове, а ръцете, които протяга към нас, са покрити със синьо-черни петна от загадъчни инжекции.

Често се опитва да завърже разговор с нас, ала това е доста мъчително. Все се впуска в отклонения, твърде отдалечени от първоначалната тема и обикновено свързани с нейната младост и с нейните някогашни интереси, които изобщо не могат да задържат

вниманието ни. В такива моменти се намесва Джордан, който ни измъква навън, докато гласът на майка му ехти подире ни:

— Бъдете добри, мили малки момичета!

Или:

— Джордан, бъди внимателен с гостенките си!

Майка въздъхва и поглежда към Лили.

— Радвам се, че ще отидеш на бала, момичето ми. Щом те види, Елизабет ще осъзнае, че Джордан не е единственият човек, който ѝ е останал на света. А когато той замине, ще можете да я посещавате като мен. Това положително ще ѝ хареса.

Тя отмества очи към прозореца с изглед към океана и към високите хълмове в далечината, на един, от които е кацнал домът на семейство Брейди.

Перспективата да посещаваме госпожа Брейди не е сред най-привлекателните, защото никак не е лесно да се общува с тази жена. Но смятам, че ако сме двете с Лили, ще се подкрепяме и окуражаваме и ще научаваме новини за Джордан. Тогава всичко ще е наред.

Руменината се дръпва от страните на госпожа Франс и тя отново е бледна и неочаквано изморена. Очите ѝ пак се спират на Лили и нещо в израза им ми подсказва, че сигурно си мисли за своята младост, за времето, когато е била здрава.

— Целуни ме — подканя тя дъщеря си. Лили се доближава до леглото. Две тънки ръце я обгръщат.

— И двете.

Присъединявам се към тях и двете с приятелката ми се надвесваме над крехката жена в леглото. Забелязвам, че очите ѝ отново се наливат със сълзи. В първия момент се чувствам неудобно, но само след миг ме залива топлата тръпка, че принадлежа някъде. У Лили няма и следа от ревност. За нея няма нищо по-естествено от това, майка ѝ да прегръща двете ни, сякаш сме близначки.

Ставаме да си вървим.

— Прегърни Джордан от мен по време на танците — провиква се майка след нас, малко преди да тръшнем вратата.

Настоявам преди Лили да съблече роклята, да отидем при Ингрид и Карл, за да им я покажем. Ингрид, най-голямата от трите сестри в семейството, си стои вкъщи. Не е наследила нищо от красотата на майка си. Метнала се е изцяло на рода на баща си, също

като Карл, по-големият брат. Тя е едра, с тъмни хлътнали очи и прилича на истинска стара мома. Доста е скучна, но пък е безкрайно предана на семейството и на болната си майка.

— Ингрид, виж Лили — обаждам се аз първа. — Нали е красива?

Завъртам Лили пред нея. Ингрид пристъпва напред и оглежда педантично дрехата.

— Шевовете са добри — констатира тя. — Ще издържат дълго — хвърля един поглед на сестра си.

— Много след като престанеш да я носиш — додава с известна горчивина, толкова типична за нея.

— По-весело, Ингрид — размива се Лили. — Отивам на бал.

— Гледай само да не ти лепнат някоя болест там — съветва я Ингрид.

— Стига, моля ти се — мръщи се Лили и тръсва гневно глава.

Забележката на Ингрид не е случайна. Тя има предвид качеството на хората, които посещават събиранията в дома на госпожа Брейди. Преди години, когато господин Брейди бил известен в околността, повечето от гостите му били прочути и състоятелни хора, от света на политиката и едрият бизнес, дори от висшето общество. След изчезването му събиранията били прекратени, докато преди няколко години Елизабет реши да възобнови традицията. Неколцина от старите лица се появиха, ала останалите гости не бяха кой знае колко повече от най-обикновени навлеци или по втора ръка хора от деловите среди с доста съмнителна репутация, ето защо новите събирания се превърнаха в евтино сюрреалистично подобие на едновременната елегантност. Госпожа Брейди се рееше между тях като посърнала фея, опитваща се с трогателна храброст да възвърне нещо от предишния блясък, от предишните искри, със своя вълшебен жезъл.

Карл е в стаята си на горния етаж, превърнат от него в кабинет и работилница едновременно. Той е странна фигура, която никога не успях да опозная по-добре. Живее, заобиколен от електрически уреди, почти никой, от които не работи, както и сред множество каталози и наръчници. Не позволява на никого да чисти вътре и стаята е пълна с боклуци и прахоляк. Научните проекти, с които си спечели толкова слава и награди в гимназията, са захвърлени някъде на тавана, защото госпожа Франс няма сърце да ги изхвърли.

Карл е приятна компания за повечето възрастни, но винаги съм имала усещането, че за него момичетата не съществуват. Когато Лили отваря вратата, той вдига към нас разгневен поглед.

— Виж ме, Карл! — възторжено възкликва сестра му от прага. — Отивам довечера на танци у Джордан.

Карл смъква надолу по носа си очилата и оглежда внимателно сестра си. Двата ми напомнят на хора от различни раси. Косата на Карл видимо е опадала и също като Ингрид е започнал да пълнее около кръста, ето защо изглежда доста по-възрастен от годините си.

— Много добре — отронва той най-сетне. — Затвори вратата след себе си.

Поглежда към мен.

— Ти няма ли да отидеш на танци? — пита ме.

— Не — отвръщам лаконично. — Не обичам големи събирания. Не се чувствам добре на такива места.

— Значи имаш късмет в това отношение.

— Карл, не можеш ли да се усмихнеш поне малко?

— Твърде съм зает за усмивки. Приятно прекарване.

Лили затваря вратата.

— Хареса му — отбелязва тя. — И на Ингрид също. Познавам ги.

Макар че живях няколко години под покрива на семейство Франс, трябва да призная, че Лили познава своите роднини далеч по-добре от мен. Много често, когато аз бих се обидила, тя отминава с презрение техните подмятания. В други случаи, сторили ми се незначителни, реагира бурно. Притежава подобна на радар чувствителност за взаимоотношенията в семейството.

Търсим Кристин, най-малката сестра, в нейната стая. Не я намираме. Вътре всичко е надолу с главата. По леглото са разхвърляни младежки списания. Малката тоалетка е отрупана с евтина козметика, снимки на популярни тийнейджърски идоли, видни звезди на рокендрола и известни холивудски съблазнители са втъкнати в рамката на огледалото.

Кристин е хубаво момиче на единадесет години, ала винаги ме кара да се чувствам нащрек. Има нещо диво в нея. Не по онзи естествен, хлапашки начин, по който Лили щурееше на нейната възраст, а по един преднамерен, премислен начин, който доста

притеснява родителите ѝ. Тя прекарва повечето от свободното си време с някаква буйна тайфа от съученици, обект на множество срещи между учители и родители, от които семейство Франс се връщаха с угрижени лица.

— Мислех си, че имам тревоги с Лили — чухме веднъж да споделя с една приятелка майка. — Оказва се, че тя е истински ангел в сравнение с Кристин. Доста безсънни нощи прекарвам заради това дете. Голямо разочарование е и за баща си.

Семейство Франс са задружно семейство, но времето започва да прегаря една по една връзките помежду им. Господин Франс все повече отсъства от дома, защото времената са тежки за бизнеса му и се налага да бъде все по-дълго в магазина. Откакто майка се разболя, Лили пое грижата за онези малки неща, които свързват членовете на семейството в едно цяло. Остава у дома все по-дълго. Тя говори с братята и сестрите си, с майка си и баща си. Често настоява да останат да си поприказват след вечеря. Намесва се, за да предотврати разразяването на спор, когато се зададе. Баща и очевидно ѝ е благодарен за това. Често го забелязвам как я поглежда над вестника си с възхитена усмивка, много подобна на усмивката, която обикновено пази за любимата си съпруга.

Моето положение ми дава възможност да оценя по достойнство изненадващата промяна у Лили. Когато бяхме малки, тя скиташе из полето до късно и често си навличаше упреците на майка си. Постоянно я наричаха палавница, хлапачка, дива котка. А сега по собствено желание се бе посветила на тях с очевидното желание да предпази семейството си от разпадане. Понякога дори си мисля, че прекалява, ала тъй като съм сирак, на моята преценка не може много да се вярва.

Помагам на Лили да съблече роклята и прекарвам остатъка от следобеда в последни поправки. Старая се така, сякаш нанасям корекции в самата себе си, та поне веднъж в живота си да бъде безупречна.

ВТОРА ГЛАВА

Бащата на Джордан бил предприемач, пристигнал в околността по работа едва ли неслучайно. Запознал се с Елизабет Магнус, когато се опитвал да продаде на богатия ѝ баща идеята си за създаване на компании, осигуряващи обществен транспорт до Европа.

Господин Брейди бил дързък красив мъж, чието излъчване напомняло за Ерол Флин. Блестящата му подкупваща усмивка печелела почти всеки срещнат. Запалил веднага господин Магнус за своята идея. Много скоро, като протеже на Магнус, той покорил цялата околност. Организирали се тържества в негова чест, мъжете разтваряли без колебание чековите си книжки за предложенията му, а съпругите им, както мълвят хората, ставали жертва на неустоимия му чар.

И тогава господин Брейди направил важна грешка. Влюбил се в Елизабет. Оказало се, че макар и да бил симпатичен на господин Магнус, последният изобщо не допускал възможността Брейди да се ожени за дъщеря му. Въпреки лустрото си, Брейди очевидно произхождал от не така изискано семейство. А имало и още нещо — бил с петнадесет години по-възрастен от Елизабет и следователно далеч по-опитен от нея. Господин Магнус заклеил нежната им връзка безапелационно.

Не отчел обаче нещо важно — Брейди отдавна бил загубил способността да приема откази. А вече бил успял да вземе ума на Елизабет. Двамата избягали и прекарвали три месеца в Европа, където той въвел младата си жена в живот, отговарящ на неговата страст за приключения и напълно отличаващ се от дотогавашното затворено всекидневие на момичето.

Завърнали се, все още опиянени от водовъртежа на своя меден месец и страстта, която изпитвали един към друг, за да открият за своя изненада, че са обявени за персона нон грата за всички изискани семейства в околността.

Господин Брейди никога не простил на приятелите и роднините на Елизабет поведението им. Приел факта на отхвърлянето като

предизвикателство. Би могъл да отведе Елизабет в Ню Йорк или в Париж, по онова време положително е можел да си го позволи, но не го направил. Наместо това построил една необикновена къща на възвишение с изглед към океана. Нарекъл имението Брукфийлд, вдъхновен от англосаксонската аристокрация.

След време превърнал съседните няколкостотин акра в игрище за голф с размери на състезателните. Давал пищни приеми, на които канел прочути хора. Репортерите, отразяващи светските клюки, често снимали прословутата му усмивка редом със сенатори, конгресмени и представители на едрия бизнес. Семействата от околността оставали зад затворените врати на домовете си, докато лимузините и колите под наем профучавали по улиците на града.

Както споменах вече, Брейди не бил човек, който приемал отказ. Той дръзко демонстрирал благосъстоянието си пред онези, които се опитали да го унижат. Направил от дома си най-посещаваното място в околността, а съпругата си — най-уважаваната домакиня. Ала някъде по пътя към постигането на тази цел упоритостта му очевидно го въвлякла в сериозни проблеми. Загубил парите си, или поне повечето от тях. Напуснал Елизабет, която по това време вече била родила малкия Джордан. В една нюйоркска банка оставил неголяма сума, която да осигурява незначителна годишна издръжка за жена му и детето, и изчезнал завинаги. Останал домът му, пълен с негови фотографии, запечатали прочутата му усмивка на загорялото от слънцето лице, които изтезавали дълго време Елизабет с напомнянето за бурните им години, докато не се решила да ги изгори до една.

Научих всичко това от случайно изпуснати реплики, както и от твърде неохотните разкази на господин и госпожа Франс и от по-големите им деца. Нямах други източници, които да оформят в съзнанието ми историята на семейство Брейди. Предполагам, че е много близо до истината, защото нищо от онова, което видях като дете в Брукфийлд, не противоречи на тази история. От друга страна, човек никога не може да е сигурен, че знае всичко за дадено семейство. И в най-добрия дом има неясни моменти, било защото са запазени в тайна, било защото за проблемите няма еднозначни отговори. Осъзнавах това, докато растях, не само за другите хора, но и за самата себе си.

Така или иначе, от предишното великолепие бе останала само къщата на семейство Брейди, ала безбройните стаи стояха затворени,

защото Елизабет се бе уединила в едно малко помещение в непосредствена близост до главната кухня. Прозорците тази вечер искряха, позлатени от лъчите на залязващото слънце, сякаш искаха да напомнят за тържествата, огласяли имението през миналите години. Просторните морави и градини, заприличали на истинска джунгла, след като и последният градинар беше уволнен, сега бяха удобно място единствено за нашите игри. Майката на Джордан оставаше вътре, насаме със своите лекарства и бутилки с алкохол, потънала в спомени. Вярната госпожа Дион, икономката, ѝ служеше неотлъчно и, като изключим Джордан, единствена ѝ правеше компания. Нито една кола не минаваше по дългата близо километър и половина алея за коли, освен тази на адвоката на Елизабет. От време на време се появяваше и старият файтон на майката на Лили.

Балът щеше да започне привечер, защото Джордан пътуваше съвсем рано на другата сутрин. Гостите, странна смесица от непознати, вече прииждат.

Джордан едва ли е виждал лицата на много от тях. Елизабет се движи неспокойно напред-назад и се старее отчаяно да създава атмосфера на веселост и радостно оживление. Тревата е подстригана за случая, храстите — подрязани; разноцветни лампички висят от клоните на дърветата в безуспешен опит да върнат времето назад към годините на подобни балове, докато десетчленен оркестър акомпанира на танцуващите двойки.

Скрита зад листата на живия плет се вирам към осветените прозорци. Когато колата на Брейди пристигна, за да вземе Лили, останах затворена вкъщи. За мен също бе донесено букетче за корсаж, ала го оставих в спалнята си, както си беше в кутията. Промъкнах се тайно до градината под прикритието на уханната нощ, за да погледам Лили и Джордан.

Намирам ги с поглед на дансинга. Другите двойки се обръщат и ги наблюдават. Елизабет, възслаба, но великолепа, спира и ги изпраца с широка усмивка на лицето.

Моите приятели ми се виждат малко неспокойни и за миг изпитвам тревога, че усилията ми на шивачка и моделиерка не са твърде успешни. За щастие забелязвам как гостите един след друг

приближават Лили и очевидно ѝ правят комплименти за роклята. Тя се изчервява, а руменината, избила по страните ѝ, я прави да изглежда още по-нереална, съвсем като принцеса.

Прекалено млада съм, за да забележа унижението и упадъка, за които Карл и Ингрид бяха предупредили Лили и мен. В моите очи случаят е прекрасен и напълно сериозен, а гостите разговарят за красиви и умни неща. А това, че много от тях са пияни, ще осъзная години по-късно, когато ще се връщам назад към спомените си.

Джордан е с бяла връзка и фрак, които го правят да изглежда съвсем като младеж, който напуска дома си, за да се впусне във важни дела. Лицето му е загоряло от слънцето, а тъмните, малко тъжни очи, контрастират красиво на лицето, по което се е изписала очаквателна усмивка. Очите му пробягват в тълпата, сякаш ме търси, ала в този момент Лили му прошепва нещо и той кима в знак на съгласие.

И двамата ми се струват тази вечер съвсем различни; сякаш времето бе ускорило своя ход само за тях. Предишната, по-малката Лили би се оглеждала, би се взирали в лицата на гостите и положително би се кискала развеселено на тези, които ѝ се видят комични. Но тази вечер тя бе някак замислена дори плаха, застанала в сянката на Джордан, сякаш се боеше да бъде забелязана.

Ето че започват да танцуват. Джордан се носи елегантно по дансинга, придържайки нежно Лили, докато я завърта. Всеки път, когато застава с лице към мен, виждам очите ѝ, които ме търсят; тя знае приблизително къде смятам да бъда.

По-възрастните двойки една по една се присъединяват към Джордан и Лили. Странен хлад изпълва въздуха и като че насища момента с енергия. Стоя в сянката и наблюдавам. Страните ми са мокри, ала не забелязвам сълзи да се стичат от очите ми. Като омагьосана съм от собствената си увереност, че тази нощ целият свят би трябвало да спре, за да се възхити на Лили и да я свърже с Джордан.

Докато наблюдавам как най-добрите ми приятели се движат плавно на дансинга, нещо в мен прещраква. Едната половина от мен остава скрита в сенките, а другата — полита към танцуващите и обгръща подобно на дух Лили и Джордан. Като че доброволно и завинаги се отказвам от собственото си Аз. Усещам съдбовността на момента. Имам дори съзнанието, че след време, като вече зряла жена,

ще съжалявам за това. Сега обаче нищо не ме интересува, опиянена съм от собственото си безразличие към последствията.

— Боя се, че не можете да останете тук, госпожице — чувам зад гърба си нечий глас.

Обръщам се и виждам пред себе си мъж, в чието лице познавам един от старите прислужници на майката на Джордан. Облечен е в непозната за мен ливрея, и без да зная как, разбирам, че ролята му е да бъде нещо като охрана на тържеството.

— Моля да ме извините, просто исках да погледам Лили и Джордан.

Прислужникът се визира в мен над живия плет.

— Не ви познах в тъмното, госпожице Кейт. Защо не сте вътре на бала?

Казва се Станфорд и е работил в имението още по времето на господин Брейди. Изключително почтителен и вдъхващ уважение човек. След като почти цялата прислуга била освободена, той останал като представител на „старата гвардия“. Винаги се държи с подчертано уважение. Изключително предан е на Елизабет.

Замислям се за момент. Не ми се иска да му казвам истината, но пък и нямам никакво желание да бъда изхвърлена.

— Не сте ли поканена, госпожице? — продължава да пита той.

— Поканена съм — отвърщам. — Ала тази вечер не се чувствам много добре и предпочетох да си остана у дома.

— Хубаво, но не бива да стоите тук сама в тъмното. Може да изстинете.

Обръща се и поглежда към танцуващите.

— Хубава двойка са, нали госпожице? — отбелязва прислужникът.

— Да, така е — съгласявам се аз.

— Като създадени един за друг са.

Стъписвам се да чуя собствените си мисли, изречени от страничен наблюдател. Лили и Джордан изглеждат така добре един до друг, толкова си подходат, нейната ярка жизненост чудесно допълва тъжния израз на неговите очи. В момента са еднакви на ръст и не знам как ми хрумва, че са като близнаци, ала близнаци в духовен план, не като брат и сестра. Сякаш не кръвна, а някаква по-различна връзка ги съединява в едно.

— И вие трябва да сте там, госпожице — обажда се Станфорд.
— Ще сте толкова красива на дансинга с мастър Джордан.

Предпочитам да замълча. Нима мога да му обясня, че мястото ми е във, в мрака, че само навън се чувствам истински развълнувана и осъществена, много повече, отколкото ако бях в залата? Иначе щеше да излезе, че се опитвам да завзема полагащото се на Лили място в светлината на прожекторите, нещо, което за мен би било равностойно на престъпление.

Очите на Станфорд обикалят лицата на гостите.

— Не е като едно време, госпожице — продължава мъжът. — Когато господин Брейди беше тук, баловете бяха съвсем различни.

Не отговарям. Оркестърът засвирва валс и Лили и Джордан се понасят в ритъма на танца. Струва ми се, че Лили се изчервява от нещо, което Джордан ѝ казва.

— Да — въздъхва Станфорд. — Времената се менят. Както и всичко останало — той ме поглежда внимателно. — Скоро ние, по-възрастните, ще се оттеглим от света и вие, младите, ще се наложи да изграждате своя свят.

Виждам, че Станфорд е философски настроен, че се чувства потиснат. Не му обръщам много внимание. В този момент неясно съзнавам, че балът наистина не е онова грандиозно и великолепно събитие, каквото е било, когато господин Брейди е влагал дързостта и енергията си в организацията му, съзнавам, че някой ден нов свят ще замени отиващия си и че Лили и Джордан, които в момента се носят под звуците на нежната, изпълнена с копнеж музика, ще са хората, които ще го строят. Доверието ми в тях, и в самата мен чрез тях, е безгранично. Разбира се, магията на тази нощ е нещо много по-голямо от незначителния проблем като промяната на света.

— Може би сте прави — отвърщам аз, обръщайки се към Станфорд. Но той вече е изчезнал. Вероятно се е изморил да чака моя отговор. Не зная колко време съм прекарала така, потънала в мислите си.

Радвам се, че отново съм сама. Мога да се отдам на воля на своето съзерцание на Джордан и Лили. То е от нещата, които не ми е приятно да споделям с други. Принадлежи единствено на мен.

Късно същата вечер се срещаме на игрището за голф, заемащо огромно пространство от поне неколкостотин акра около просторната къща. Теренът е обрасъл с трева, изравнените места между две дупки приличат на истински пасища, тревните площи са като малки блага сред избуялите наоколо дървета. Въпреки очевидното занемаряване, игрището още носи следите от работата на своя архитект — най-добрият в света на игрища за голф. Бащата на Джордан го наел, за да натрие носа на членовете на местния голф клуб, отказали да го приемат в средите си.

Много от дупките са разположени не само като спортно предизвикателство, но и така, че гледката от тях да бъде привлекателна — от няколко по-високи места се вижда океана, от други пък се разкрива красотата на дома с прелестното му готическо величие, привличащо вниманието най-вече при зори или при залез-слънце.

В миналото игрището било поддържано в чудесна форма, готово за турнир. Описано е в почти всички престижни списания за голф, някои от световните величини в този спорт бяха играли тук като гости на Брейди. Често се цитираше изказването на самия Бен Хоган за тринадесетата дупка на игрището на Брейди, че това е най-доброто средно постижение, което имал при тази дупка.

В повечето време обаче Брейди играел сам. Ако не бил по работа вън от града, можел да бъде забелязан на игрището, облечен с панталоните си за голф и придружен от момчето, което носи стиковете му, изработени специално за него в Шотландия. Колкото и да молел Елизабет да играе с него, тя категорично му отказвала, под предлог, че не харесва играта. Той обаче предполагал, че не ѝ е приятно да се излага на излишни коментари от съгражданите си.

Игрището за голф, както и грандиозните партита, които устройвал, били единственият начин Брейди да покаже презрението си към съседите. Държал на всяка цена да им покаже предимството на своя далеч по-вълнуващ и изпълнен с рискове живот пред тяхното затворено съществуване. Знаел, че всички говорят зад гърба му и държал завистта да е неразделна част от тяхното неодобрение.

След изчезването на Брейди упадъкът на Брукфийлд като че започна с игрището — скъпоценната собственост на Брейди. Елизабет уволни косачите и всички, които се занимаваха с поддържането. Флагчетата се превърнаха в дрипи, нямаше кой да почиства дупките и

не след дълго събралата се вътре вода заприлича на блато, в запълнените с пясък участъци се настаниха постоянни локви. Клоните на дъбовете и върбите, старателно подкастрирани преди от работниците, за да създадат необходимото препятствие, сега бяха избуяли на воля и през есента листата им образуваха огромни купчини, които никой не се стареше да почисти дори.

Обраслото игрище за голф бе ярък символ на занемареността и падението на мечтите на Брейди. Именно тук сред треволяците и буренясалите площадки, между забравените от всички стартови места нашето трио прекарваше най-прекрасните часове на своето детство.

По цели следобеди обикаляхме пътеките и терените. И до днес помня как пролетно време росата по тревата мокреше краката ни, докато газехме между израснали хвощове и нарциси, през лятото слънцето напълно прегаряше изоставената трева; есен падащите листа превръщаха мястото в истински пир на цветове, от все още топлите лъчи на слънцето лицата ни пламваха.

Прочутата тринадесета дупка, описана с такова възхищение в спомените на Бен Хоган, си имаше име, както всички останали дупки, съгласно британската традиция. Наричаше се „Плодоносния полумесец“. Този прякор бе свързан не само с параболата, под която играчът трябваше да удари топката, и то на сляпо, за да прехвърли група високи борове, но и с факта, че от площадката за тази дупка по няколко дни всеки месец можеше да се види как изгрява новата луна над океана. Гледката бе изключителна и вълнуваща и ставаше направо драматична, когато слънцето слезеше съвсем ниско до хоризонта. В такъв момент никога не можеше да се определи какво е разстоянието до океана. Зависеше от светлината, от количеството облаци, от цвета на водата, дори от собственото ти настроение. Понякога човек имаше чувството, че брегът е в съседната област, а в друг случай, че водата едва ли не мие пръстите на краката ти.

На игрището човек губеше представа за разстоянията, а времето се превръщаше в загадка. Ако се вгледаш в готическото великолепие на дома, двадесети век напълно изчезва. Имаш усещането, че си потънал в митичното минало, издигнало около теб стена, предпазваща те от всички рискове, които бъдещето може да ти донесе.

Склонът от това място надолу е стръмен и през зимата го използвахме за спускане с шейни. В топло време тук правехме

пикници и играехме на криеница сред избуялите дървета.

Обичах да стоя сред гъстата трева с Лили и Джордан и да чувствам как нещо от досегашното ми Аз, посещавало това място, наднича измежду листата, а онова ми Аз, което ме очаква и още не познавам, ми нашепва тайни за бъдещето ми на не съвсем разбираем език.

Не съм сигурна дали Лили и Джордан споделяха моите усещания, ала зная, че дойдехме ли тук, неизменно ни налягаше едно особено елегично настроение. В продължение на цяла една година идвахме тук почти всеки ден. После започнахме да го пазим само за специални случаи. Играехме любимите си игри някъде другаде, но във ветровит следобед или в летен ден, когато небето слезеше ниско надолу и завалеше онзи топъл дъжд, създаващ онова особено настроение, винаги се отправяхме към „Плодоносния полумесец“.

Ето защо съвсем естествено бе днес, в навечерието на заминаването на Джордан, да решим да дойдем тук.

Чакам в тъмнината на нощта, докато забелязвам двете осветени фигури да напускат къщата и да идват насам; луната огрява усмихнатите им лица.

— О, Кейт! — Лили ме прегръща възторжено. — Толкова беше хубаво! Видя ли всичко?

Джордан също ме прегръща. После взима дланите ми между своите и леко се отдалечава, за да вижда лицето ми.

— Трябваше и ти да си там — казва той.

— Не, не исках. Там, където бях, ми харесваше повече.

Джордан ме държи малко по-дълго от обикновено. Очевидно е объркан от моето предпочитание да бъда сама. Сетне, тласнат от някакъв импулс, ме привлича по-близо до себе си и започва да танцува с мен. Лили тананика за акомпанимент, докато той ме върти сред високата трева. Долавям дъха на младото му тяло и неясно защо сълзите, които до този момент бях сдържала, рукнаха изведнъж. Бях безсилна да ги спра.

— Какво става? — пита ме Джордан, без да ме изпуска от ръцете си.

— Нищо. Просто си толкова хубав, а Лили — така красива. Всичко е направо свършено. Точно както се надявахме да бъде.

— А ти? — поглежда ме той въпросително.

Предпочитам да замълча. Танцуваме, докато капвам от умора, след което се разхождаме из игрището, стигаме до брега на океана. Джордан и Лили са все още с официалните си одежди и като истински важни актьори от театрална постановка няма да ги свалят до сутринта.

— Как ми се иска тази нощ да трае вечно — въздъхва Лили.

Оставаме заедно до зори, обсъждаме празненството, бърбим за гостите, за плановете на Джордан за Гротън, за нашите намерения с Лили за следващата година. Държим ръцете си. От време на време виждам сълзи в очите на приятелите си или пред моите очи гледката заиграва, на пръв поглед без причина. Когато на изток небето започва да посивява — сигурен знак, че всеки миг слънцето ще изгрее, изпитваме странното напрежение на последните мигове заедно.

Лили неочаквано се настанява пред нас.

— Имам едно предложение — казва тя. — Да се срещнем тук, на това място, след години.

Изморени, но заинтригувани, двамата с Джордан вдигаме очи.

— Съгласна съм — обаждам се аз. — Не бива да се разделяме, само защото се налага да пораснем.

Скръстила крака под себе си, така че роклята покрива и коленете ѝ, Лили прилича на ефирно розово цвете, огряно от лунната светлина. Обляга се назад и тънките ѝ ръце ми се струват особено деликатни и изящни. Джордан я наблюдава.

— След колко години да бъде това? — пита той.

— След десет — предлагам аз.

— Не — възразява Лили. — Не е достатъчно. След десет години ще сме само по на двадесет и три.

— Тогава след двадесет.

— И дума да не става! — възразява Джордан. — Ще бъдем на тридесет и три.

— Нямам никакво желание да ставам на тридесет и три! — провиква се Лили.

Без да знам защо, ме напушва смях. Лили е толкова категорична, че наистина изглежда така, сякаш е готова на всичко, само и само да се измъкне от тази възраст.

Джордан я наблюдава с нямо възхищение, от което разбирам, че и в неговата глава се върти същото.

— Значи след петнадесет.

Вече не помня кой предложи този срок, ала и тримата го приехме като даденост.

— Ще бъдем на по двадесет и осем — отбелязва Лили. — Чудесна възраст.

— Достатъчно големи, за да знаем какво правим — уточнявам аз.

— Достатъчно големи, за да ни вземат на сериозно — казва Лили.

— И достатъчно възрастни, за да помним — допълва Джордан.

— Какво искаш да кажеш? — питам го аз.

— И аз не знам точно. Просто си мисля, че човек трябва да е живял достатъчно, за да умее да си спомня важни неща. Не искам да си спомням тази вечер следващата седмица или следващата година. След петнадесет години ще зная да я ценя по достойнство.

Лили го изгледа с очи, потъмнели от разбиране.

— Много си прав, Джордан — забелязва тя. — Твърде млади сме сега — сетне улавя дланта му.

Напълно съм съгласна с нейния подбор на думите. Обещанието, което си дадохме току-що, също като елегантната рокля на Лили и официалният костюм на Джордан, не бяха подходящи са възрастта ни. Дръзвахме да си дадем подобна клетва, защото бяхме уверени, че бъдещето бе в наши ръце. Взаимната обич ни правеше смели.

— Ами ако забравим? — питам аз.

— Няма да забравим — отвърща Джордан. — Поискаш ли нещо достатъчно силно, то непременно ще се сбъдне.

Той ме привлича към себе си и тримата се прегръщаме.

— След петнадесет години — повтаря Лили.

— Точно тук, на хълма.

Оглеждаме мястото, станало свидетел на най-прекрасните мигове от детството ни. Луната се спуска полека към хоризонта като предзнаменование за сключения договор.

— И тогава ще бъдем заедно завинаги — обаждам се аз. — Това ще е доказателството.

Пред очите ни морската вода започва полека-лека да променя цвета си. Само след миг небето изсветлява и денят настъпва. И тримата имаме чувството, че някаква магия се е развалила. Тръгваме към къщата, следвайки добре познатите пътеки, скрити под избуялите

треволяци и бурени. Имам усещането, че наблюдавам отстрани нашата тройка как изчезва към бъдещето, оставайки вечно млада.

Тук спомените ми свършват. Не помня нито как сме се прибрали с Лили, нито колко сме спали или пък за какво сме си говорили. Не помня и дали ходихме да изпратим Джордан на гарата. Нищо не е останало в съзнанието ми.

Единственото, което се е запечатало в паметта ми е, че няколко дни след заминаването на Джордан, Елизабет Брейди се самоуби. В малка, отдалечена от централните стаи баня, в отдавна необитавано крило на къщата, тя бе срязала вените си и бе стояла така в топлата вода, докато и последната искрица живот я напусне.

Предсмъртната ѝ бележка бе адресирана до сина ѝ. Никой не разбра какво бе написала в нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Много години изминаха от онзи вълшебен момент на обраслото с трева игрище за голф, мястото, доказващо дързостта и арогантността на главата на семейство Брейди, а по-късно и отмъстителната небрежност към игрището на изоставената му съпруга, и най-сетне мястото, където в обляна в лунна светлина нощ, три хлапета събраха душите си в една мечта.

Дори не всички от споменатите току-що личности са живи. Датата на уговорената среща отдавна е отминала, в историята са и последствията от нея.

Докато мисля за всичко това, птича песен, детски гласове и лай на куче изпълват слуха ми. Все познати звуци, вдъхващи сигурност и напомнящи ми за годините, прекарани с Лили, макар отдавна да живея в свят, далеч от този на нашето общо минало. Стаята ми, украсена и подредена преди няколко години, ми е вече позната и близка, възприела патината на навика, превърнала се в приятно убежище за жена на средна възраст, каквато съм.

На една стая разстояние от мен има човек, който знае, че съм тук, някой, който очаква стъпките ми, гласа ми. Не съм съвсем сама. И няма да бъда.

Животът ми „започна да се урежда“, както обичаме да казваме. Развих се, промених се. Не съм същият човек, който бях в прегръдките на приятелите си, мечтаещи за бъдещето на обляното в лунна светлина, обрасло с трева, игрище за голф. Естествено животът ни се разви по независещ от желанията ни начин.

Кой си спомня срещи, уговорени на тринадесет — годишна възраст? И кой възрастен може да си спомни какво е представлявал на тези години? Времето върви напред, никога — назад. Нещата, които чувстваме така дълбоко в онази „преходна“ възраст, винаги са толкова объркани и може би тъкмо за това с такава лекота ги забравяме и надживяваме. Ако не ги забравяхме, никога нямаше да можем да пораснем. Това е известно. Не съм в състояние да го оспоря.

И въпреки всичко някакъв вътрешен глас ми подсказва, че има нещо нередно в живота, който живеем. Оставяме най-доброто от нас да се изплъзне между пръстите ни и не се спираме дори да се простим с него. Когато възрастните хора загубят контакта си с настоящето и запазят единствено спомените си от ранните си години, казваме, че са оглупели. Може и така да е, но според мен оглупелите сме ние. Така сме заети с мисълта за утрешния ден и за всички неща, водещи направо към бъдещето, че никога не си правим труда да се взрем в безбрежния океан от време, сред чиито спокойни течения се борим да открием себе си. Не се обръщаме и да погледнем малките вълни, надигнали се от нашата борба, и неочакваното въздействие, което имат върху бъдещето.

Имаме сетива само за най-непосредствените моменти от живота. А забравяме онези, важните.

Когато бяхме малки с Лили, една нощ тя падна от покрива на къщата на моята леля. Тайно се бяхме качили горе с надеждата да успеем да видим какво правят момичето на съседите, семейство Кармайкъл, и нейният приятел. Имаха навик да се натискат в стая на горния етаж в тяхната къща. Лили го беше открила и успя да ме убеди да се присъединя към нейната „експедиция“. По-рано развила се от мен, тя изпитваше огромно любопитство към това, което правеха другите по-големи момичета.

Изчакахме леля ми да заспи и се покатерихме на покрива през малко прозорче в неизползвана стая на таванския етаж. Покривът бе по-стръмен от очакванията ми и поисках да се върна.

— Не ставай смешна! — изсъска Лили в ухото ми. — Продължаваме!

Както си бяхме боси, започнахме да лазим по керемидите. Мисля, че все пак видяхме нещо от пламенната целувка, в която се бяха съединили лицата на момчето и момичето. Погледнах Лили, свила се на керемидите, и забелязах, че коляното ѝ е ожулено. Кръвта проблясваше, осветена от луната, ала тя изглежда не я беше забелязала.

Трябва да съм се замислила за нещо, защото изведнъж усетих по лицето си хладния нощен въздух и погледнах към луната. В този миг долових необикновен шум. Когато се обърнах, видях как Лили се

плъзга надолу по покрива. Бе загубила равновесие. С ужас установих, че след секунда тя изчезна от погледа ми.

Пролазих до водосточната тръба с парещи от болка ръце и я видях да виси надолу с пълни с ужас очи. Не я бях виждала толкова изплашена.

— Издърпай ме — промълви тя. — Дръпни ме, Кейт!

Хванах я за китките, но преди да успея да се закрепя здраво, за да започна да дърпам, изгнилата ламарина на водосточната тръба се отпра с остър звук и Лили се строполи на тревата край къщата. Ако беше тупнала на плочите, положително щеше да си счупи и двата крака, а дори можеше и да се пребие; отърва се само със счупване на глезена и походката ѝ никога не се възстанови. Много рядко говорехме за този случай.

Когато не мога да спя добре нощем, се събуждам внезапно и изплашеното лице на Лили се явява пред мен, отдалечавайки се малко по малко, привлечено от земното притегляне и детинската ни глупост към неумолимата, непрощаваща земя. Спомням си, когато си позволих да отбележа, че според мен нещо в походката ѝ се е променило, тя бързо ме сряза:

— Винаги съм си ходела така.

Никога повече не посмях да повдигна този въпрос.

Единствено в света на сънищата, където се появяват забранените неща, образът на падащата Лили се явява пред мен. На сутринта всичко е забравено. Въпреки всичко безразсъдството на Лили и последвалият го категоричен отказ да го признае и да се примири с каквото и да било в живота, дори и със счупената кост, са напълно реални в моя живот, толкова реални, колкото и лицето, което всяка сутрин виждам в огледалото.

Вероятно избягвам да мисля за тези неща, защото отразяват друга част от мен, с която не се гордея твърде. Смелостта на Лили ми напомня за моята боязливост и предпазливост — благодарение на тях се разминавам с неща, които са на една ръка разстояние от мен и вместо да се хвърля и да ги сграбча, аз ги оставям да отминат. Мисля, че това се дължи и на факта, че винаги съм била сирак. Такива хора никога не очакват светът да е благосклонен към тях; вечно взимат предпазни мерки срещу някаква катастрофа, която вероятно ги дебне.

Дълго време не се замислях върху подобни проблеми. Твърде много бях заета с интересите и плановете си. Движех се напред в живота, целенасочена, не желаеща да поглеждам назад. Определено може да се каже, че печелех, като не се обръщах назад и отказвах да чуя гласовете на миналото си. В същото време сигурно е, и че губех нещо от себе си, нещо, което зовеше, ала съзнанието ми оставаше затворено и не желаше да чуе. Виждах лицето си в огледалото, но не и реалността зад него. Както мъдро бе отбелязала госпожа Франс, когато бяхме деца, твърде заета да слагам грим на лицето си, пропусках да забележа истинската личност зад него.

Ала една тапа, подхвърляна по морската повърхност, само на пръв поглед е свободна и независима. Рано или късно шепнещите дълбини, които я поддържат на повърхността, ще дадат знак за съществуването си. Не мога да го отлагам вечно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Времената се променяха. Рецесията повлия тежко на икономиката; последвалият икономически срив съсипа усещането на цяла ни нация за сигурност. Оказа се, че никой не е застрахован срещу подвижните пясъци, разлюлили почвата под краката ни.

Семействата от малките градчета изведнъж осъзнаха, че парите им не струват това, което са стрували, и в момент на криза не им вършат достатъчно работа. Наложих се да продават, каквото имат, и да се преместят там, където животът е по-евтин. Само за няколко години къщите по крайбрежието на океана бяха изкупени от съвсем други хора. Търговията с недвижими имоти процъфтяваше, в достолепните стари сгради заживяха хора, спечелили парите си от рекламна дейност, или от компютри, или от производство и търговия с безалкохолни напитки. Лъскави нови хора с нови пари, които живееха по нов начин.

Отношението към живота в цялата страна коренно се промени. Хората се свиха, стиснаха зъби и зачакаха следващия удар, който можеше да се зададе. Предишното очакване, предишният идеализъм изгаснаха с бързината, с която се бяха появили. Вече никак не беше лесно да си щастлив, нито беше приятно да мислиш за бъдещето.

Бях напуснала Съмър Харбър, за да запиша гимназия в Орегон, където живееха най-близките ми роднини. Разстоянието бе твърде голямо, за да си ходя често и да посещавам семейство Франс. В онези дни сметките за междуградски разговори ни се струваха високи и връзката ми с Лили се сведе само до писане на писма.

Убедена съм, че ако погледна някое от тези писма, много ще се засрамя. Помня, че бяха изпълнени с досадна идеализация на нашето приятелство и с объркани брътвежи за бъдещето. По едно време започнах да усещам, че на Лили ѝ омръзват моите словоизлияния. Писмата ѝ ставаха все по-конкретни и по-конкретни. Запазила бе чувството си за хумор, споменаваше старите ни шеги като „розови пръсти“ и „бездънна яма“, имайки предвид собствената си страст към шамфъстъка и моят неутолим глад към стотвеното от майка ѝ.

Усещаше се обаче как постепенно интересите ни се разделяха. Нейните писма бяха на момиче, забързано към зрялата си възраст, докато от моите лъхаше неувереността на човек, на когото е ужасно трудно да се раздели с илюзиите на младостта. Успях да отскоча до Съмър Харбър едва през лятото преди последната година. Не ми бе нужно много, за да видя, че промените, настъпили в Лили, се дължаха не само на времето, а за тях си имаше и напълно реални причини. Семейството на Лили бе загубило всичките си пари. Бизнесът на баща ѝ, който и без това не беше твърде доходен, се бе сринал през рецесията. Вече над шейсетте, господин Франс не бе успял да си намери друга работа и единственото, което му оставаше, бе да се оттегли.

Останалите членове на семейството съвсем не бяха в завидно положение. Карл бе напуснал колежа и в момента се опитваше да продава рекламното място на местния вестник. Изборът му не е бил кой знае колко голям, но изпитах облекчение, че се бе отказал от дотогавашните си амбиции. Отдръпнал се бе от света, приличаше твърде много на баща си и бе ясно, че никога не бе хранил надежди да се осъществи като каквото и да било.

Господин Франс, все така мил и усмихващ се, бе остарял много, поне на външен вид. Прекарваше по-голямата част от времето си на един стол в дневната или в кабинета си в задната част на къщата. Когато Лили ме заведе при него, той като че не можа да си спомни коя съм. Близо три години бях живяла в дома му и това бе сигурен знак, че той изобщо не бе на себе си.

— Какво прави Ингрид? — поинтересувах се аз.

— Наскоро завърши сестринско училище — обясни ми Лили. — Твърди, че от тази професия винаги ще има нужда и мисля, че за нея тя е чудесно разрешение.

Разбрах, че Ингрид прекарва по-голямата част от времето си с госпожа Франс, чието здраве продължаваше да е разклатено. Подозирах, че неслучайно бе избрала своето поприще. Възнамеряваше да бъде в помощ на майка си, чиято болест очевидно щеше да е продължителна и по този начин на семейството щеше да се спести разоряващата услуга на денонощна медицинска сестра.

— Какво става с младото поколение? — попитах аз, като използвах фразата, която у тях често се употребяваше за Ерик и

Кристин.

— Безполезни, както винаги — въздъхна приятелката ми. — Ерик се прибира няколко пъти в седмицата. Останалото време се скита с някакви приятели с доста съмнителни занимания. Кристин се вижда с още по-големи отрепки, но поне се прибира за вечеря.

Очевидно бе, че Лили бе искрено засегната от поведението на двамата. Никога не можах да си обясня какво ги беше отчуждило така много от родителите им. Майката на Лили пребледняваше всеки път, когато се споменеше името на Ерик, а господин Франс напълно излизаше от занесеността си, когато разпитваше Кристин за приятелите ѝ и заниманията им. Обикновено следваха спорове, в които Кристин побесняла му заявяваше, че не вършат нищо лошо. Ала само един поглед върху иначе красивото ѝ, но сърдито лице, покрито с твърде много грим, те освобождаваше от каквото и да било съмнение за характера на неприятностите, които си навличаше тя въвн от дома. Престоях в Съмър Харбър достатъчно дълго, за да се срещна с някои от момчетата, които идваха да я взимат, и напълно разбирах тревогата на родителите ѝ.

Не можеше да се каже, че семейството беше много щастливо. Големите деца се очертаваха като самотници и предпочитаха да си стоят вкъщи, докато малките се бунтуваха отчаяно, ала незнайно срещу какво.

А Лили стоеше по средата.

В училище се проявяваше много добре, получаваше високи бележки и участваше активно и в извънкласни занимания, включително и в лека атлетика. Бе станала още по-привлекателна и имаше множество обожатели. Беше ми писала, че възнамерява да продължи учението си в щатския университет в Ороно. Надяваше се да получи стипендия заради високия си успех и тежкото финансово състояние на семейството. И господин и госпожа Франс бяха завършили колеж и искрено бяха изненадани и натъжени, че от петте им деца само едно проявява желание да завърши висше образование.

Веднага щом видях Лили, разбрах причината за драстичната ѝ промяна. Светът, който ние двете бяхме приемали за непоклатим, се бе разпаднал напълно и тя се бе заобиколила с висока стена, за да оцелее. Сега изглеждаше по-възрастна и далеч не така импулсивна.

— Съвсем различна си от снимките си — споделих аз с нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Първо, в действителност си по-хубава — започнах аз тактично. — И второ, си някак... По-гладка.

— Гладка ли? — Лили се засмя от все сърце, като сбърчи покрития си с лунички нос. — Определението ти е доста странно.

Стори ми се, че в гласа ѝ долових отбранителни нотки.

— Приличаш на голяма жена — продължих аз предпазливо. — Някак си по-шлифована.

— Казах ли ти, че вероятно към пролетта ще се местим? — най-неочаквано подхвърли тя.

Това бе нещо ново и наистина ми дойде като гръм от ясно небе. Бързо хвърлих един поглед на къщата, за която толкова често бях мислила по време на дългото си „изгнание“ и направих неуспешен опит да си представя семейство Франс във от нея.

— Но защо? — попитах.

— Да се живее тук се оказа прекалено голям лукс. Татко смята, че трябва да се преместим. А и всички вече пораснахме. Така че не ни е нужно толкова много място.

Стори ми се, че долових трепване в гласа ѝ, а и без него си личеше колко много съжлява за предстоящата промяна.

— Къде смятате да отидете?

— Строят нови жилищни сгради към Рийдсбърг. Много приятни малки постройки. Ако искаш, може да те закарам, докато си тук, и да ги видиш.

Огледах се за пореден път.

— Тази къща ще ми липсва — въздъхнах. — Най-прекрасните ми спомени са свързани с нея. Спомняш ли си нощта, когато решихме да сготвим кисело зеле и тенджерата под налягане избухна?

Лили се усмихна снизходително, смутена от собствения си спомен. В усмивката ѝ нямаше и следа от предишната буйна Лили, ала въпреки всичко се долавяше нещо познато, което в момента не можех да определя.

— О, да, прекрасни години бяха.

— Ами когато езикът ми се залепи на стената на фризера? — не спирах аз. — Мислех, че ще умра.

Лили отново се усмихна. Този път разбрах какъв беше този израз на лицето ѝ. Това бе усмивката на майка ѝ. Усмивката на жена,

толерантна към изненадите, които животът ѝ поднася, и готова да ги приеме, въпреки болката. Изведнъж ми стана мъчно за предишната Лили. Дадох си сметка, че изпълнените ми с носталгия забележки са имали за цел да я измъкнат на бял свят, но без резултат. Животът я бе лишил от лукса да бъде вече момиче. И тъй като не се чувствах пораснала, това ме накара да изпитам огромна самота.

— Как се държат мъжете с теб? — най-неочаквано ме попита Лили.

Наложи се да мисля бързо. Бях на осемнадесет години, ала никога до този момент не бях имала приятел.

— Нито добре, нито зле — излъгах, без да ми мигне окото. — Знаеш ги мъжете. Предполагам, че в колежа нещата ще се променят — бях подала документи за факултета по журналистика в Ню Йоркския университет и Лили знаеше за това.

— Голям град — размишляваше тя на глас. — Добре ще ти се отрази. Досега си била винаги в твърде малка локва.

— Да се надяваме, че самата аз не съм прекалено малка локва — въздъхнах аз. — Ню Йорк ме плаши.

— Глупости. Ще се справиш. От толкова време го чакаш — думите ѝ ми се сториха странни, но пък от друга страна май беше права. Бях в очакване на нещо от мига, когато се разделих с Лили. А до този момент то не се беше появило.

— Хайде да се разходим — предложи приятелката ми.

Оставих багажа си в стаята ѝ и се спуснахме по старото разнебитено стълбище, водещо навън. Всичко си беше като едно време — протритата пътека, перилата с миризма на ароматизирана с лимон политура, старите канапета в дневната. Изтръпвах при мисълта, че ще загубя всичко това. Сега обаче нямаше време да мисля за такива неща.

Тръгнахме по Хибърд Авеню към Трета улица и поехме към града по „черния път“. Познавах всички домове, покрай които минавахме, макар пред тях да стояха нови коли, детски велосипеди и баскетболни табла, които не бях виждала преди. Това бе същото малко градче, с тази разлика, че времето течеше и за него и обитателите на къщите бяха вече непознати за мен.

— Да ти разкажа ли за новия си приятел? — попита Лили.

— Разбира се.

Беше ми споменала за това момче в писмата си, ала не знаех подробности.

— Студент е трета година в Нортуетърн — започна тя. — Мечтае да стане адвокат, макар баща му да настоява да поеме семейния бизнес, щом се дипломира — Лили вдигна очи към мен. — Помниш семейство Сюъл, нали? Оттатък възвишението Паркридж.

— Сюъл ли? Ами да, спомням си ги — мъгляво помнех едно семейство, чиито синове и дъщери минаха през нашето училище с неизменно висок успех. В отбора за дебати винаги имаше някой член от семейството, също и в отбора по бейзбол или сред мажоретките. Имах чувството, че семейството е старо. Дъщерите винаги бяха сред официално представяните във висшето общество девойки, а всяко от момчетата се бе запътило към някой от най-престижните университети.

— Роб е техен син. Завърши училище, преди да заминеш.

Изненадано изгледах Лили. В писмата ѝ не ставаше дума за Роб Сюъл.

— Но ти... Нали ходеше от известно време с друго момче? — не се сдържах. — Някой си Ранди...

Стори ми се, че Лили стана неспокойна.

— Не. Ходя с Роб. Ще се женим през юни.

Сега вече наистина си глътнах езика. И то най-вече заради небрежния тон, с който ми съобщи новината.

— Наистина ли?

— Баща му не е съгласен да се женим — продължи тя. — Държи първо да завърши и да реши какво ще прави. Ала Роб не се интересува от мнението на баща си. Иска да създаде семейство още сега.

Слушах с едва прикрито изумление подробностите. Семейство Сюъл, като повечето хора в страната, бяха загубили парите си в рецесията, но доста по-умен и предприемчив от съседите си, бащата бе успял да натрупа второ състояние през последните десетина-петнадесет години от строителство.

Неговата фирма бе построила повечето сгради с офиси в центъра на града и имаше договори с щатските и общинските училища и други обществени сгради. Сюъллови бяха единствената от предишните, богати фамилии, която бе успяла да изплува.

Причина за конфликта на Роб с баща му бе проблемът със семейния бизнес. Господин Сюъл беше грубоват, придирчив мъж, който никога не се доверяваше на подчинените и работниците си. Той с пълно право смяташе, че е спасил със собствения си труд и пот семейството от разорение и настояваше Роб, най-способният му син, да поеме грижата и развитието на фирмата. Ала Роб презираше всекидневната упорита и къртовска работа на строителния бизнес и предпочиташе сам да ръководи съдбата си.

Точно там в представите му за живота се намираше и Лили. Роб търпеливо се бе поставял на разположение за всяка, макар и случайна среща, години наред. Преди време я беше завел да поплуват, още преди да отидат на кино, и гледката на тънкото ѝ тяло, носещо се по плажа на Чандлърс Коув с полепнали по загорелите ѝ прасци песъчинки, го преследвала от този миг нататък.

Сподели това с мен много по-късно, осъзнал, че бе един от многото ѝ обожатели. Не беше сляп за истината, че в Лили имаше нещо необикновено, нещо, от което повечето момичета бяха лишени. Знаеше, че бе напълно възможно да не успее да я спечели, а и дори да му се удадеше, нямаше никаква гаранция, че ще я задържи. Но не се отказваше. И тази пролет, най-неочаквано, без никакво предупреждение, тя го бе приела.

Бащата и синът бяха съвършено различни. Господин Сюъл бе як, набит, често пушеше пура, пъхната небрежно между червендалестите му челюсти. Имаше вид на предприемач, който така ярко се отличава от останалите членове на доброто общество в града, че много от изисканите граждани не желаеха да общуват с него, въпреки неоспоримото му потекло.

Роб бе по-висок, по-слаб и бе наследил красотата на майка си — имаше тъмна коса и меки замислени очи. По политически убеждения бе либерал, пореден повод да спори със своя баща, пламенен привърженик на Републиканската партия.

Двамата играеха голф заедно и господин Сюъл, по душа състезател, с изумление и искрена завист наблюдаваше с каква лекота и небрежност синът му от най-ранна възраст го биеше. Господин Сюъл беше агресивен играч, с такава сила биеше топката, че често след това имаше болки в гърба. Роб пък бе със спокоен и лек мах и отношението му, общо взето, бе толкова небрежно, че почти никой не разбираше как

с всяко излизане на игрището изкарва поне по осемдесет точки. Погледнато от страни, той дори не се стараяше.

Господин Сюъл никак не беше възхитен от решението на сина си да пренебрегне семейния бизнес в името на следването си в юридическия факултет. Предпочете да не се налага, защото бе достатъчно прозорлив да знае, че откритата война можеше да доведе до пълен разрыв.

— И защо, според теб, баща му не иска да се ожени? — попитах Лили. — Не те ли харесва?

— Напротив, много ме харесва — отговори тя. — Винаги, когато ме види, ме щипва по бузата, нарича ме „миличка“, но естествено е да иска за сина си нещо по-добро. Поне от гледна точка на обществено положение.

Не бих могла да отрека желязната ѝ логика. Семейство Сюъл бяха единствените в околността, които бяха се възстановили от икономическата криза, и не само това, бяха натрупали ново състояние, имаха перспективи. Разумно беше Роб да се ожени за момиче от добро старо семейство.

— Той много иска да се срещне с теб — рече Лили. — Разчита да се видите тази вечер.

— Не, тази вечер не мога — опитах се да се измъкна.

— Ще се наложи! Много ще го разочароваш! — с неочаквана злоба изсъска тя. След малко, вече поуспокоена, продължи:

— Освен това искам да се поизфукам с него — Лили мушна ръка под лакътя ми. — Искам да се изфукам и с теб.

Бяхме стигнали до пресечката с път номер 12, откъдето в далечината се виждаше Брукфийлд; сградата ми се стори много красива, осветена от косите лъчи на следобедното слънце.

— Още е тук — отбелязах.

— Разбира се. Някой продължава да плаща данъците или ипотеката, не знам точно. Някои от новите жители на града се оплакаха, че всичко там било запуснато и разрушено, ала нищо не може да се направи.

— Не си ходила натам, така ли?

— Всичко е съсипано — отговори тя. — Само буйни хлапета и тийнейджъри ходят натам, за да си организират по някой купон. Едно

дете падна преди няколко години в плувния басейн и си счупи крак или нещо подобно, не помня точно.

Отдалеч сградата изглеждаше като недокосната от времето. Полегатият покрив и матираните прозорци създаваха усещането за достолепност, успешно прикриваща разрухата, която нямаше как да не забележиш, като се приближиш до къщата.

— Интересно, как ли изглежда игрището за голф? — зададох въпроса по-скоро на себе си.

Лили не отговори.

— Чувала ли си се скоро с Джордан? — попитах аз, следейки внимателно полюшването на чантата, преметната през рамото ѝ.

Лъчите на спускащото се към хоризонта слънце галеха очите на приятелката ми и тъмносините ѝ ириса бяха като обсипани със златисти точки.

— Струва ми се замина да учи в някакъв колеж в чужбина.

Нещо в тона ѝ ми подсказа, че не желаше да говорим на тази тема.

За миг си помислих, че връзката на Лили с Джордан Брейди и добре известното приятелство между нейната майка и Елизабет може да са причина за съпротивата на семейство Сюъл срещу брака на Лили със сина им. После реших, че всичко това е толкова отдавна, че едва ли някой го помни. Те бяха от съвършено друг свят.

Лили ме бе уловила за ръка и ме водеше обратно към вкъщи.

— Ще ти хареса, ще видиш — рече тя. — Сигурна съм.

— Кой?

— Роб, глупаче.

Наистина го харесах. Той беше хубаво момче, което, въпреки ръста си, изглеждаше нежно. Трябва да беше близо метър и деветдесет, със здрава атлетична фигура. На фона на загорялото му от слънцето лице, вероятно резултат от играта на голф, зъбите му блестяха при всяка усмивка. А Роб се усмихваше най-вече на Лили.

— Играеш ли голф, Кейт? — попита той.

— Не. Веднъж се опитах да играя, но резултатът беше катастрофален.

— Опитвам се да накарам Лили да идва с мен — продължи Роб. — Според мен може да се научи, ала упорито отказва. Все повтаря, че се дразни от сбирките в местния голф клуб.

Бяхме ходили на кино и сега вървахме към някакъв местен ресторант. В този момент Лили вървеше на няколко крачки пред нас. Плочите на тротоара проблясваха под уверените ѝ стъпки.

Роб намали крачка и остави разстоянието между нас и Лили да се увеличи достатъчно, за да не ни чува.

— Обожавам да я гледам как ходи — промърмори той на ухото ми. — Никога не съм вярвал, че ще се влюбя в начина, по който една жена се движи.

Изненадана бях от подобно признание, и то от момче, което през цялата вечер се бе държало подчертано резервирано. Погледнах го и видях колко занесен бе погледът му. Влюбен е, помислих си.

Думата напълно му подхождаше.

По време на вечерята разговаряхме за женските права и се шегувахме с общите ни познати. Роб почти не откъсваше очи от Лили. Аз пък се опитвах да я видя през неговия поглед. Беше се променила. Стори ми се някак улегнала и едва ли не апатична. Изказваше мнения и правеше забележки по един небрежен, отпуснат начин, който подсказваше, че малко неща извън семейния ѝ кръг я интересуват. С изключение на нас двамата, естествено. Усмивката ѝ ни обгръщаше и обединяваше по един особен начин.

Между нея и Роб съществуваше трогателна нежност, без да я демонстрират нито по време на филма, нито след това. Случваше се той да задържи ръката ѝ за няколко секунди, докато разговаряхме, после обгръщаше раменете ѝ, отпускате длан на рамото ѝ или леко я придържаше на кръста ѝ. Очевидно усещаше, че тя бе твърде независимо момиче, за да ѝ досажда много. И въпреки това се виждаше, че в малкото пространство, която Роб ѝ предоставяше, Лили се сгушваше удобно и с множество едва забележими знаци му показваше, че бе само негова.

Прекарахме чудесна вечер, ала тя с нищо не спомогна да се съвзема от объркването си. Двете с Лили останахме до късно да си говорим за сватбата, като ѝ дадох десетки възможности да говори за Роб. Тя обаче не се възползва от нито една. Когато се прибрах да си легна в старата ми стая, усетих как спомените от годините, прекарани с Лили, просто се тълпяха наоколо като сенки. Чувствах старата къща като приятел и ми стана още по-скъпа поради факта, че скоро щеше напълно да ни бъде отнета от съдбата.

Имах чувството, че се прибирам у дома. В същото време не ме напускахе и друго усещане — Лили я беше напуснала, преди да си дойда. Всичко се изплъзваше и не само заради промените в заобикалящия ни свят, но и заради самата Лили.

Лили и Роб се ожениха същата година през юни. Пристигнах в Съмър Харбър, за да бъде нейна шаферка. Нощта преди тържеството тя ми помогна да пробвам роклята си.

Беше ми малко дълга и Лили я подгъна; естествено в съзнанието ми изникна спомена за онази нощ преди много години, когато аз подготвих нейната рокля в стаята на тавана, за да отиде на бала у Джордан Брейди.

Щом свършихме, Лили ме заведе да ме покаже на майка си. Госпожа Франс бе много по-слаба от преди и щеше да отиде на сватбата в инвалидна количка. Посрещна ме точно както преди години, духът ѝ не се бе променил от болестта и времето.

— Мила моя, като извадена от картинка си — възкликна тя.

— Благодаря, мамо — нарочно използвах старото обръщение, приятно ми бе да го усещам на устните си. Госпожа Франс бе единствената майка, която някога бях познавала. Макар тя самата да бе имала пет деца, прекрасните ѝ очи винаги се спираха на лицето ми с безкрайното одобрение и възторг на майка. През всичките тези години на нея пишех почти толкова често, колкото и на Лили. Не можех да гледам немощното ѝ и крехко тяло, без да си помисля колко ли ще ми липсва, когато напусне този свят.

— Лили, завърти я — помоли госпожа Франс. Докато Лили ме завърташе, майка ѝ седна в леглото, за да ме вижда по-добре.

— Кейт, знаеш ли, вече си заприличала на истинска дама — забеляза тя. — Надявам се, че Ню Йорк вече е готов за теб.

— Благодаря ти — изчервих се.

— Виждам, че вече си готова за всичко — отбеляза госпожа Франс с усмивка. — Може би не си готова още за брак, поне засега. Ала за всичко друго си готова.

Искрено се трогнах от прозрението ѝ. Тя ме познаваше много добре и разбираше колко далеч съм от мисълта за брак. В този момент ми се стори, че прочитам неясна тревога в погледа ѝ. Видях как очите

й се местят от мен на Лили, после обратно, след което ги озари странна смесица от облекчение и тъга.

— Целунете ме — промълви майката на Лили и протегна ръце.

По-късно вечерта дойдоха няколко приятелки и пихме вино до полунощ. Прегръдки се раздаваха наляво и надясно. Всички се възхищаваха от избора на Лили. От една страна Роб бе от много добро семейство, а в същото време бе заявил своята независимост от близките си. Не беше тясно свързан с тях. Беше хубав, талантлив и беше луд по Лили.

Бяхме единопдушни, че всичко това го прави съвършената партия за нея.

Дълбоко, дълбоко в сърцето си продължавах да съм объркана от решението ѝ, от това, че предпочете да свърже живота си с момче, по което никога не си бе падала твърде. Малко преди да си легнем, тя подхвърли нещо, което потвърди тревогата ми.

— Кейт, чувала ли си се скоро с Джордан? — попита неочаквано Лили.

— Не — бях загубила напълно връзка с нашия приятел. В началото често му пишех и той дори отговори на няколко от писмата ми, но постепенно отговорите му се разрешиха и аз се отказах.

— Къде ли е сега? — попита Лили. — Точно в тази нощ?

Мълчах. Сигурно беше заспал, ако живееше в Европа, тъй като часовата ни разлика бе близо пет часа. Ала в съзнанието си го виждах по-скоро с някое момиче, съвсем буден, зает с приятни занимания.

Лили се обърна към мен.

— Кейти, скъпа, помниш ли когато бяхме съвсем малки?

— Колко малки? — усмигнах се в отговор.

— Съвсем. Когато нищо не разбирахме и изобщо не си давахме сметка какви ги забърквахме?

— Вярно е, че попадахме в доста бъркотии.

Неочаквано тя се отпусна по гръб на леглото и впи поглед в тавана, където пердето, осветено от уличната лампа навън, хвърляше сянка като от вълшебен фенер.

— Обичах да гледам тавана и да си въобразявам, че светът е обърнат наопаки. Че полилеите, столовете и масите са забити в белия под, а аз гледам отгоре. Понякога се питам защо не падам отгоре им. Струва ми се много опасно.

Между нас се възцари мълчание.

— Бог да ми е на помощ — прошепна Лили. — Не ми се иска да забъркам нова каша.

ПЕТА ГЛАВА

Пролетен ден е. Слънцето свети ярко и топло, хвърля пайети светлина върху младите листа, по обратната страна, на които проблясват неизсъхнали капки роса. Въздухът е свеж, а небето — тъмносиньо. Нищо в атмосферата не подсказва, че днешният ден ще мине под знака на толкова тъжно събитие. От този миг нататък ще свързвам всеки хубав слънчев ден със смъртта.

Двете с Лили присъстваме на погребението на Питър Грейсиън, момче от нашето училище, починало след близо едногодишна битка с левкемията. Все още сме твърде малки и свързваме смъртта само с отсъствието на някакви далечни роднини. Включително и моят баща, който бе починал, преди изобщо да го познавам. Но с Питър нещата са съвсем други. Смъртта на наш съученик ни изправя лице в лице с факта, че човешко същество, което е било част от всекидневието ни, е могло да бъде пометено от лицето на земята.

На погребението сме със семействата си. Познавам всички, с изключение на едно момче, което слиза от една лимузина с майка си и по време на службата седи отделно. Често поглеждам към него, защото тъжните му очи напълно подхождат на случая. Облечено е в излят по него тъмен костюм с жилетка, толкова тъмен, сякаш е ушит специално за случая. Майка му също е в черно с воалетка, която ми пречи да видя ясно лицето ѝ. Забелязвам, че почти всички се извързват да ги огледат, ала не си задавам въпрос за причината.

След погребението хората се събират в дома на починалото момче. Там има още две деца — момичета, които очевидно вече са доста раздражени от вниманието, което им се обръща. Неочаквано виждам, че съм седнала до онова момче с костюма и започвам да мъча мозъка си да измисля какво да го попитам; в този миг зад нас се чува съскащ шепот:

— Елате с мен!

Обръщам се и виждам лицето на Лили, почти залепено за нашите, а ръцете ѝ се опират на раменете на всеки от нас. В първия

миг се колебаем дали да я последваме, но тя не е от хората, на които лесно можеш да откажеш. Няколко минути по-късно седим на стъпалата пред къщата, облени от пролетното слънце.

— Как се казваш? — пита Лили момчето.

— Джордан. Джордан Брейди.

— Здравсти Джордан.

— Здравсти.

Тя сочи към мен.

— Това е Кейт. Приятелка ми е. Защо не ходиш в нашето училище?

— Не зная — момчето е видимо смутено.

— А къде учиш?

— В Олъндейл.

— И как стигаш до училище? Имате ли автобус?

Джордан поклаща глава. Очевидно не иска да отговори. Едва по-късно ми идва на ум, че същият този шофьор вероятно го откарва до Олъндейл и той се притеснява от това.

— Какво ще правим сега? — питам аз. Безпокоя се да не ни накажат, ако открият, че сме напуснали толкова тържествено събиране.

— Само ще обиколим квартала — заявява Лили. — Никой няма да разбере. Хайде!

Тръгваме по тротоара, Лили е напред. По-висока е от мен, аз стърча над главата на Джордан. Приятелката ми има спокойна широка крачка и ни е малко трудно да я догонваме. Щом завиваме зад ъгъла, тя започва да подскача. Опитвам се да ѝ подражавам, ала нещо не съм много ентузиасирана.

— Кейт е сирак — обръща се неочаквано Лили към Джордан. — Няма нито майка, нито баща.

Малко съм смутена, че толкова интимна информация се съобщава на непознат, но усещам, че тя го прави, за да накара Джордан да се отпусне. Виждаме малка градина с въртележка и пързалка и множество катерушки.

— Хайде — нарежда Лили. — Отиваме.

Пързалияме се един след друг, после Лили бута мен и Джордан на въртележката. През цялото време тя не млъква.

— Имам двама братя и две сестри. Най-големият ми брат е Карл и има химическа лаборатория. Ще ми позволи да му помагам при един

експеримент. Мразя сестра ми Ингрид, много е грозна.

Не минава много и Лили нарежда:

— Кейт, разкажи на Джордан за леля ти.

— Няма много за разказване — заглеждам се в тъжните очи на стъписаното момче. — По цял ден четете Библията. Нямаме и телевизор.

— Я по-добре разкажи за майка ти — предлага му Лили, която видимо се е отегчила от разказа за леля ми.

— Много е добра — спокойно брани Джордан майка си. — Ще ме научи да яздя.

Лили ни бута с такава скорост, че всеки миг ще ми прилошее.

— Може ли да дойдем у вас някой ден? — пита Лили.

— Да — отвърща момчето.

— Хайде да си ходим — неочаквано изтърсва тя.

Буквално се претъркулваме от въртележката, защото не изчакваме да спре достатъчно ѝ да слезем. Преди да съм дошла на себе си от въртенето, напускаме парка от изхода, противоположен на този, през който дойдохме. Озоваваме се на малка китна улица с множество ниски къщи. Никога не съм идвала тук преди.

Лили бърби за по-малкия си брат и другата си сестра, разказва как им сменяла памперсите и как ги учила да четат. Говори за работата на баща си и за плановете на семейството да отидат през лятото с палатки в Канада. На пръв поглед се държи като разглезено малко момиче, ала в нейното споделяне на толкова много информация за живота си аз усещам нещо като подарък към нашия спътник. Едва покъсно ще ми дойде на ум, че може би тя е била много по-наясно от мен колко трудно е положението му в обществото. Дърдорейки, Лили му показва, че няма тайни от него и е напълно свободна, за да му бъде приятелка.

Вероятно от много говорене се е разсеяла, защото когато се опитваме да намерим обратния път към дома на починалото момче, се загубваме. Ние с Джордан доста се притесняваме, но Лили продължава да ни води уверено напред, спира от време на време край ъглите, четене имената на улиците, оглежда се и по нищо не личи да е разтревожена.

Когато пресичаме моравата пред една от сглобяемите къщички, внезапно пред нас изниква грамадно куче, което ни подгонва с яростен лай. Тичаме, колкото ни държат краката, и, макар вече далеч, продължаваме да чуваме лая на кучето. Дватамата с Джордан се

споглеждаме, после обръщаме очи към Лили. Малко е бледна, но се смее.

— Ама че глупаво куче! — възкликва тя. — Да не би да не е виждало деца преди?

Най-сетне съзираме струпани кашони недалеч от един светофар. Лили ни повежда и влиза смело в малък магазин за хранителни стоки. Зад тезгяха стои мъж с огромни мустаци.

— Извинете, господине — започва Лили, — загубихме се. Тръгнахме от дома на господин и госпожа Грейсиън, ала не можем да намерим обратния път.

— Знаете ли името на улицата, на която живеят? — пита мъжът над тезгяха.

Лили поглежда към мен и Джордан. И двамата клатим глави.

— Не, господине — обръща се тя към мъжа.

— Добре, да погледнем в указателя — той изважда малка книга и след колеблив поглед към нас намира номера. — Живеят на „Гранд вю“. Как успяхте да стигнете чак дотук?

По своя инициатива мъжът вдига телефона и се обажда у семейство Грейсиън. Разговаря с някого, който обещава майката на Лили да дойде да ни прибере. След петнадесет минути госпожа Франс наистина се появява със стария си седан и ни маха от прозореца.

— Какво стана? — пита тя. Опитва се да прикрие тревогата си зад дружелюбна усмивка към мен и Джордан.

— Тръгнахме да се поразходим, а се загубихме — обяснява Лили, без да се извини дори. — Мамо, това е Джордан Брейди.

— Да, познавам Джордан — казва госпожа Франс за наша изненада. — Майка ти е доста разтревожена — додава тя към момчето. — Най-добре да се прибираме.

— Едно куче ни подгони — подхваща Лили, без никой да я пита, щом колата се отделя от бордюра.

— Случват се такива неща — свива леко рамене госпожа Франс.

Ние тримата седим на задната седалка. Поглеждам своите спътници. Джордан е тих и спретнат в малкия си черен костюм. Моята рокля е изпомачкана и на един от белите ми чорапи са се пуснали бримки. За моя изненада Лили има доста смачкан вид също — косата ѝ е разчорлена, чорапът ѝ е скъсан, обувките — олющени, а ръцете ѝ са

ожулени. Не разбирам как се е получило всичко това. Видях я само да се пуска няколко пъти по пързалката и да ни върти на въртележката.

— Мамо? — пита тя.

— Да, скъпа.

— Може ли да отидем някой път у Джордан, ако майка му ни покани?

— Стига тя да ви покани, не виждам защо да не отидете.

Когато сме вече пред къщата на Грейсиън, виждаме госпожа Брейди да чака отвън. Лицето ѝ зад воалетката изглежда много разстроено и нещо в позата на тялото ѝ подсказва колко е крехка. Протяга ръце и сграбчва Джордан в прегръдките си.

— Ако знаеш колко се изплаших за теб! — възкликва тя през сълзи.

— Слава Богу, нищо не се е случило — обажда се майката на Лили, като слага ръка върху рамото на майката на Джордан. — Тръгнаха да се поразтъпчат и, без да се усетят, се загубили.

Има нещо неочаквано близко в начина, по който госпожа Франс придържа другата жена, като че крехката фигура на госпожа Брейди ѝ е добре позната. За пореден път си давам сметка колко си приличат Лили и майка ѝ. И госпожа Франс успява да омаловажи изчезването ни, както Лили пък омаловажи факта, че се загубихме и че ни гони онова зло куче.

— Е, всичко е добре, щом свършва добре — заключава госпожа Франс. — Елизабет, ще ти се обадя.

— Навежда се и стисва малката ръка на Джордан.

— Надявам се, че добре ще се грижиш за майка си.

Докато шофьорът на Брейди държи вратата на колата отворена и Джордан помага на майка си да влезе вътре, малкото момче добива израза на дребничък доктор, който придружава инвалид. С интуицията си на момиче схващам, че опасностите, с които се срещнахме по време на разходката, са нищо в сравнение със страданието, което съпътства всекидневието на госпожа Брейди.

Преди вратата да се затвори чувам как той я пита:

— Мамо, може ли Лили и Кейт да дойдат да си играем някой ден?

Така приключи погребението на Питър Грейсиън. Смъртта на едно момче, което почти не познавах, завърши с това, че в живота ми

влезе друго момче, което щеше да изиграе решителна роля за самото ми съществуване. И всичко това само защото Лили ни измъкна от церемонията, за да ни въвлече в ново приключение — приключението на нашата тройка. Лили беше тази, която ни избра. Никога няма да го забравя.

Сватбата на Лили и Роб мина гладко. Когато те се върнаха от медния си месец на Хавай, аз вече бях в Ню Йорк. По-късно научих, че след първия си семестър в университета Лили забременяла и напуснала. Смяташе да посещава местния общински колеж и да се дипломира по-късно, може би като приключи с раждането на деца.

Не ми оставаше много време да мисля за нея през следващите няколко години. Успоредно с образованието ми по журналистика навлизах в живота на Ню Йорк и опознавах мъжете.

Като момиче, израснало в дълбоката провинция, за мен Ню Йорк бе зашеметяващ. Стъписвах се от лудешкото движение в този град, както и от хладнокръвието, с което нюйоркчани си пробиваха пътя по претъпканите улици, устремени към своето неизвестно за никого място, което ги очакваше. Това бяха забързани хора. Контрастът с онези, с които бях свикнала, беше поразителен — хората, които познавах, седяха и чакаха нещо да им се случи.

Ала животът ми на сирак ме бе снабдил с навиците на самотник, така типични за обитателите на големия град, където всеки се грижи за себе си и не очаква помощ или утеха от заобикалящите. Приемах изолацията на градския жител като естествено състояние. Бързах в ежедневните си задължения, бях дружелюбна с хората по силата на своите ангажименти, и слушах себе си. Винаги съм била мечтателка и сега само укрепих стената около вътрешния си живот, укрепих стойката на раменете си и бързах по тротоарите на Ню Йорк, без да им позволявам да докосват нещо повече от мен, освен подметките на обувките ми.

Това отношение към живота и заобикалящата ме действителност се оказа извънредно полезно по време на следването ми. Когато взех дипломата си, бях изпълнена със съмнения за способността ми да вляза в съревнование с пренаселения свят от журналисти в този град. Тъй като се колебаех какво да предприема, подадох молби за работа в

не толкова известни издания. И тогава един от моите преподаватели ме препоръча за едно място в тукашно списание. Неочаквано за мен се намери и чудесно апартаментче на Седемдесет и втора улица и ето как се обзаведох с жилище и работа в Ню Йорк.

По това време вече излизах с доста мъже. Отминала бях периода на пъпките и може да се каже, че бях нормално привлекателно момиче с червеникава къдрава коса и рой лунички по белите страни. Занимавах се със спорт вечер пред телевизора в жилището си, но във форма ме поддържаше по-скоро постоянното тичане, свързано с работата ми. Да преследваш този или онзи с бележник и писалка се оказа много по-сигурен начин да поддържаш фигурата си, макар нервите ти да се опъват до крайност.

Млади мъже непрестанно се интересуваха от мен, макар и да не ми бе ясно защо. Дали това не се дължеше на бързото ми приспособяване към Ню Йорк и съответно придобитата от мен известна изтънченост, съчетани с провинциалния ми темперамент? Или благоразумието ми, което изглеждаше малко странно за една нюйоркчанка и ми придаваше леко замислен вид? А може би това бе чувството ми за хумор, което при създадените обстоятелства бе станало най-сигурното ми оръжие срещу самотата нощем?

Така и не разбрах истинската причина. Ала покани за срещи никога не ми липсваха. Посещения на театър имаше толкова, колкото исках, същото се отнасяше и за балета или концертите на филхармонията, а и на множество ресторанти. В края на краищата, Ню Йорк направи място и за мен.

И тогава един хубав ден пред бюрото ми застана един невъзможно красив мъж, сторил ми се познат, който с напълно сериозно изражение попита:

— Вие ли сте жената, за която ми говориха?

— Какво имате предвид?

— Онази, която идва от дълбоката провинция?

Извисил се над мен, той ме оглеждаше одобрително.

— В известен смисъл — да. Родена съм в едно малко градче далеч отук и съм живяла в още няколко подобни.

— Аз, в известен смисъл, също съм от провинцията — рече мъжът. — На хиляди километри — никаква цивилизация.

— Така ли? И къде е това?

— Куинс — отвърна той. Едва тогава долових акцента.

— Питам като имигрант — имигранта. Ще обядвате ли с мен? Убеден съм, че има много общо между нас.

Името му беше Брет и работеше като редактор в конкурентно издание. Беше завършил журналистика в Колумбийския университет, но имаше амбиции да се занимава с издателска работа. Излезе прав, че имаме нещо общо. Както се оказа на този наш пръв обяд, ние двамата като че ли познавахме почти всички, които работеха по това време в списанията, вестниците и рекламата.

Брет искрено се радваше на положението ми на „новопокръстена“ в Ню Йорк. До гуша му беше дошло от момичета, чието поведение си приличаше, и моят сдържан характер му допаднаше.

Човек трудно можеше да устои на този красавец, висок близо метър и осемдесет, с гладка кестенява коса и кафяви нежни очи. Жените се обръщаха след него, докато вървахме по улицата или влизахме в ресторант. Понякога работеше като манекен и ми беше забавно да изрязвам материали от вестниците, в които показваха негови снимки.

Загубих девствеността си с Брет, макар че той не го забеляза, предполагам, поради моето нежелание да го покажа. Не мога да обясня защо толкова време бях останала девствена. Имах достатъчно възможности преди него. Ала някак си с другите мъже имах чувството, че давам нещо, преди да му е дошло времето. По времето, когато се появи Брет, нетърпението ми надделя и ми помогна да преодоля вътрешните си задръжки. За да оцелея, трябваше да стана жена.

След като ледът се разтопи между нас, започнахме да се срещаме често и накрая заживяхме заедно. Странно съчетание от взаимно съчувствие и самота ни караха да бъдем заедно. Брет осигуряваше оптимизма, а аз готвенето, а за освежителните прояви на чувство за хумор се редувахме. Чувствахме се добре заедно. Най-вероятно с това и щяхме да си останем, но предпочитах да не мисля за това. Вече имах свой мъж, не се налагаше да стоя повече сама. В Ню Йорк това никак не е малко.

Междувременно се чувахме с Лили. Те двамата с Роб имаха вече две деца, две момичета. Заминах при тях, за да помогна след раждането на Сузи, ала след не повече от седмица си тръгнах, тъй като

се убедих, че Ингрид се справя чудесно е всичко. Когато Бет се роди, бях в командировка и се обадох по телефона на Лили, за да ѝ честитя.

Благодарение на заем, получен от бащата на Роб, домът на семейство Франс остана техен. Лили, като всяка жена от малко градче, се отбиваше поне веднъж дневно при техните. Тя все още се чувстваше отговорна за укрепването на собственото си семейство и Роб проявяваше разбиране, още повече, че връзките им с неговото семейство не бяха много лесни.

Роб, Лили и момичетата живееха в нова къща, която Роб построи в източната част на града. Не беше нещо особено, но затова пък имаше пет спални и от пръв поглед бе ясно, че Роб няма намерение да остане само с две деца. На тавана за Лили имаше нещо като ателие, в което тя работеше — рисуваше или ваеше, в миговете, които успяваше да откъсне от останалите си ангажименти.

Напоследък много по-често говорехме с Лили по телефона. Както обикновено, тя звучеше по типичния за нея забавен и уверен начин. И тъй като главоболията на майчинството я бяха обсебили, Лили естествено бе много по-напрегната. Често се случваше да ме помоли да почакам, след което се провикваше към някое от децата: „Веднага престани!“ или „Казах ти да оставиш това!“ Тя ги обожаваше. Когато ги виждах заедно, неизменно ме пробождаше тъжна завист. Тя притежаваше всички умения на майка. В нея имаше топлота, увереност, наситена с обич взискателност, чувство за хумор.

Виждах, че това ще е великото ѝ призвание и постижение; всеки път, когато чуех „Леля Кейт“, изпитвах известно неудобство. Край Лили ми беше трудно да се чувствам напълно жена. Пръстите ѝ често бяха оцветени от приготвянето на храна, косата — на конска опашка, за да не ѝ пречи, очите — изморени от непрекъснатото следене на две подвижни хлапета — всичко това страшно женствено. Докато аз, с безупречния си костюм, грима и коса, подстригана като за типична журналистка, приличах на бездушен манекен край нея.

Колкото и странно да звучи, тя вече не беше така нетърпелива към моята мудност, както когато бяхме в училище. Сега, прегърнала някое от момиченцата си, Лили често си спомняше нашето минало и продължителните разговори, с които запълвахме следобедите си.

— Спомняш ли си как ходехме да се къпем голи във Фишърс понд? — питаше ме Лили.

— Да, разбира се — смеех се аз. — Винаги, когато влизам под душа, се сещам. Истинско чудо е, че никога не настигнахме.

Или пък:

— Кейт, ами когато задигнахме колата на татко от гаража и изминахме целия път до Хънтсвил?

Естествено, че си спомнях. Единственото, което не спираше да ме изненадва, бе, че тя можеше да изрови от паметта си нашите детски приключения.

С най-голямо удоволствие бих ги преговаряла с нея, ала щом очите ѝ се спираха на някое от децата, замечтаният копнеж от тях изчезваше. Очевидно можеше да отдели на преживяните щастливи мигове само минута или две, след което настоящето тутакси привличаше вниманието ѝ. И въпреки всичко чувствах, че в мое лице Лили виждаше онази връзка с миналото, която бе важна за нея. Тя разчиташе на мен да поддържам огъня жив.

Един ден часовникът рязко обърна своя ход и старата Лили се появи с целия си блясък. Бяхме в кухнята и тя се бореше с някаква обелка, която бе запушила канала на мивката. Тънките ѝ дълги пръсти бяха достатъчно гъвкави, за да се промушат и в най-тесните цепнатини като мотор на кола или шевна машина.

Докато Лили се бореше с канала, необикновено голям паяк премина по повърхността на плота. Момичетата се разпищяха, а Роб се извърна, за да вземе хартиена салфетка и да го убие. В това време, подплашено от суетнята, насекомото вече стремително приближаваше някаква цепнатина, където всеки миг щеше да се скрие. Докато Роб се колебаеше как да посегне, Лили му извика:

— Хвани го, бъзльо!

Само с едно-единствено движение на ръката, до преди миг стояла в умивалника, тя настигна и смачка паяка между пръстите си.

— Пфу! — изсумтя Лили с погнуса, докато изтръскваше насекомото в кофата за боклук. Застинал с вече ненужната салфетка в ръка, Роб я гледаше изумен.

— Извинявай, разсеях се — промълви само той.

Не бях изненадана толкова от нейната грубост към съпруга ѝ, колкото от факта, че старата Лили, която така добре познавах — хладнокръвна, безстрашна, с мръсни ръце, напред във всичко и нетърпелива към онези, които не успяват да я настигнат, отново се бе

появила на бял свят. Тъкмо тази Лили ми липсваше толкова много. За части от секундата, като искра от фойерверк, тя прелетя край нас и изчезна, скривайки се отново в тихата жена, заместила предишното момиче. Успокояваше ме единствено мисълта, че истинската ѝ същност не бе загинала.

Приятелството ни издържа изпитанията на новите обстоятелства благодарение на връзката ни с миналото. На моя хладилник висяха рисунки с пръсти на децата на Лили, изпращах им подаръци за рождените дни, а те ми изпращаха благодарствени писма с разкривени букви. Говорех с тях по телефона, майка им ми изпращаше техни снимки. Някъде дълбоко скрита обаче, под преживяното във времето и под новата ѝ обвивка, оставаше и моята Лили. Моята друга половина, свидетелят на моя живот, моята тайна близначка.

Тя никога не дойде в Ню Йорк, но винаги, когато намирах време, си отивах „у дома“. Тези пътувания ми създаваха илюзията, че имам „корени“ (нещо, с което никой нюйоркчанин не може да се похвали), създаваха ми усещане за посока. А като „леля Кейт“ все още бях член на някакво семейство. Като приятелка на Лили — все още най-добрата — имах усещане за идентичност. Очевидно всичко, което се бе случило в Ню Йорк, включително и Брет, не ме даваше това.

Годините минаваха, без да си давам труд дори да ги броя. Една вечер телефонът у дома иззвъня и чух глас, който ми бе трудно да позная в първия миг.

— Кейт? Обажда се твоят... Обажда се Карл Франс — изтръпнах. Никога не се бе случвало да разговарям с Карл по телефона.

Лили е мъртва, мина ми през ума.

— Извинявай, че ти звъня така късно вечерта, но... — продължи Карл. — Но... Нашата майка почина днес.

Загубих дар слово. Карл ми заобяснява, че Лили била излязла с другите от семейството, за да подготвят погребението. Смъртта на госпожа Франс не беше изненада. Състоянието на сърцето ѝ я бе приковало за леглото през последните няколко години. И въпреки това новината ме завари неподготвена. Приемайки печалния факт, че болестта ѝ е много тежка, бях си изградила илюзията, че краят ще се

отложи в необозримото бъдеще. Забранила си бях да мисля, че ще дойде ден, в който тя просто няма да е там. И ето, този ден настъпи. Докато Карл ми говореше, в компютъра ми стоеше недовършено писмо до нея.

Заминах със самолет от Ню Йорк за погребението. Резултатът от загубата вече беше налице в семейството. Господин Франс ми се стори объркан, невярващ. Докато го наблюдавах как разговаря с пастора в тъмния си костюм с черната връзка, ми заприлича на привидение.

— Здравей, Кейт — поздрави ме Ингрид и ме прегърна с плътните си ръце. — Колко мило от твоя страна, че дойде.

— Много ми е тежко — промълвих аз. — Това беше единствената майка, която някога съм имала.

Спомних си думите на госпожа Франс, с които ме посрещаше при всяко мое посещение — „моята блудна дъщеря“. Тя знаеше всичко за Брет и за моята работа. Колко пъти съм виждала как острият ѝ ум претегля онова, което ѝ казвам за поредния избор в живота си. Никога не налагаше неодобрението си, ако е имало такова. Просто искаше да е убедена, че съм използвала всичките си шансове за щастие.

— Зная, скъпа — рече Ингрид. — Ние всички ще изпитваме огромната липса. Тя беше тази, която правеше от нас семейство — Ингрид погледна през рамо към роднините си. — Нямам представа какво ще стане оттук нататък.

Очевидно бе, че госпожа Франс бе всичко в живота на Ингрид, която уверено бе поела пътя си на стара мома, убедена, че никога няма да има свой собствен живот. Искрено се трогнах, когато забелязах как спокойно бе поела грижите на домакия и се бе заела да погребее жената, на която бе служила с такава вярност и търпение през всичките тези години.

Що се отнася до Карл, на когото отидох да се обадя след това, то той сякаш вече не помнеше, че ми се бе обадил. Стори ми се най-объркан от всички. По-голямата част от живота си бе прекарал в своя „кабинет“ на третия етаж и когато се събирахме да се храним или да си побъбрим, той седеше, здраво стиснал челюсти. Погледът му ми приличаше на човек, който пропада надолу през разчупен лед и се прави, че в това няма нищо необичайно. Не издържах и поглеждах встрани.

Кристин, най-малката, беше там с приятеля си. Поздрави ме с изненадваща топлота, особено като се има предвид факта, че почти не се бяхме виждали през последните няколко години.

— Кейт, искам да се запознаеш с моя приятел — рече тя. — Гари, това е Кейт, слушал си много за нея.

Едно твърде трудно за описание, но усмихнато същество пое дланта ми. Той бе един от многото приятели, които Кристин бе довела у дома след развода си. Бе женена за кратко за едно местно момче от добро семейство, но и двамата бяха започнали да си изневеряват и бракът им просъществува не повече от две години. Сега тя ту се прибираще, ту напускаше града, живееше с различни мъже, които също като нея бяха без корен и без сериозни перспективи пред себе си.

Все още бе хубавичка, макар годините да бяха отнели част от свежестта ѝ. По нищо не личеше какво изпитва от смъртта на майка си. Разпитваше ме за живота в Ню Йорк с хладна съсредоточеност, сякаш обмисляше дали този град не би ѝ дал онзи шанс за брак, който тук все ѝ убягваше.

Никой не бе успял да открие Ерик. Преди години се бе преместил в Калифорния и дори не си бе дал труда да информира някой от семейството за настоящия си адрес.

Роб бе завършил право, ала в крайна сметка се бе съгласил да започне работа при баща си. В момента бе поел цялата юридическа работа около фирмата на Сюъл и в свободното си време се грижеше за финансите на семейство Франс. Държеше се много внимателно с мен, очевидно бе разбрал колко много значи за мен госпожа Франс. Забелязах също, че намери време да поговори с Карл и с господин Франс. Повече от ясно бе, че Роб бе поел ролята на силния мъж в семейството, а Лили — на силната жена.

Вечерта след погребението Лили дойде в стаята при мен. Щях да пътувам обратно рано на другата сутрин. Наблюдавах я, докато целуваше децата за лека нощ. Видимо си беше същата, само дето бе някак по-притихнала, вероятно заради скръбта, която витаеше наоколо, а и заради очевидния факт, че след смъртта на майка ѝ тя трябваше да дарява близките си с топлината, доброто настроение и куража, така

необходими за едно щастливо семейство, когато нещастieto го гони по петите, както обикновено става в живота.

Двете бяхме седнали пред бутилка бяло вино и си говорехме. Лили ми се видя изморена. След малко видях, че стиска нещо в ръка.

— Какво е това? — попитах я.

Тя погледна надолу и поседя известно време мълчаливо, сякаш обмисляше отговора на загадка. Сетне ми подаде онова, което държеше в ръка. Оказа се стара, пожълтяла от времето фотография, от онези с твърд картонен гръб.

— Това е снимка на бащата на Джордан — тихо рече Лили. — Намерих я под бельото на мама в кутията ѝ за бижута.

Веднага познах красивото лице на господин Брейди. Разглеждах волевата брадичка, орловия нос и си мислех дали Джордан бе заприличал на баща си. Давах си сметка, че нещо в снимката не бе съвсем наред, но не можех да разбера какво. Затворих очи с надеждата да си спомня какъв беше той всъщност. Отново погледнах снимката и изведнъж осъзнах, че за първи път го виждах без характерната за него усмивка. Лицето му беше сериозно и изражението му бе някак нежно и уязвимо. Образи на майката на Лили изведнъж заиграха пред очите ми като стъкълца на калейдоскоп. Спомних си лицето ѝ, когато е ставало дума за бащата на Джордан, спомних си и дружбата ѝ с госпожа Брейди, продължила толкова много години, лоялността ѝ към тази загубила разсъдъка си жена по време, когато всички я бяха изоставили. Възможно ли бе да е имало нещо тайнствено в живота на моята любима „майка“, което да не зная? Възможно ли бе около всички нас да има нещо, което все още да не мога да проумея?

Бях твърде изморена, за да проследя тази нишка. Отново обърнах очи към Лили, чието лице сега бе изкривено до неузнаваемост от скръб.

— Знаеш ли — подзех аз, — защо двамата с Роб не заминете за малко някъде? Нека Ингрид се погрижи за децата. Или вземете за малко жена. Само за няколко дни. Отидете в някой курорт. Ала останете сами за малко.

— Той има връзка с друга жена.

Едва не попитах „Коя?“, но се спрях навреме.

В очите на Лили имаше някаква тиха непреклонност, каквато не бях виждала до този момент. Едва сега разбрах какво ѝ е струвало да

бъде спокойна и ведра през последните няколко дни.

— Знаеш ли коя е?

— Някаква негова колежка — отвърна тя глухо. — Няма значение.

Не зная защо, ала през ума ми мина глупавата мисъл, че поне не е някое старо гадже, което той не е могъл да забрави през време на брака им. Едва тогава осъзнах грубостта на този факт, и то след като забелязах нервността, с която Лили въртеше чашата между пръстите си.

Почувствах, че това наистина беше един от случаите, когато нещастieto никога не идва само, но изобщо не бях готова за следваща ѝ реплика.

— Бременна съм отново.

Настъпи мълчание, сякаш тя бе изпълнена с някакво горчиво задоволство, че след подобно разкриване на нейната дилема не можеше да се каже нищо повече.

Дълго време не можех да продумам. Знаех, че лицето ми гори, ала Лили изобщо не гледаше към мен.

— Той знае ли? — попитах.

Тя отметна само глава в жест, който можеше да значи всичко — и „да“, и „не“, и „не ме интересува“.

— Ще го задържиш ли? — позволих си да попитам.

Лили кимна. Видя ми се поне външно спокойно, но и очевидно взела решение. Имах усещането, че животът ѝ тече по неин избор и няма да позволи на външни фактори, дори такъв като изневярата на съпруга ѝ, да ѝ попречи да го изпълни както го вижда.

— Лили...

Тя леко поклати глава, след което вдигна очи към мен. Бяха пълни със сълзи.

— О, Кейт, мама е мъртва.

Сълзите се застичаха по бузите ѝ. Лили дори не понечи да ги изтрие. Не помня да съм я виждала така отчаяна.

Взех чашата за вино от пръстите ѝ и я прегърнах. Тя вдигна крака и полегна на леглото, така че главата ѝ се опря в скута ми.

Дълго време се опитвах да измисля нещо, ала накрая се отказах. Онова, което произнесоха устните ми, не бяха думи, а песен.

*„Врабченце малко, вече е септември,
не можеш да останеш, идва зима зла...“*

Това бе приспивната песен, която госпожа Франс обичаше да пее, когато идваше да ме целуне за лека нощ. Песента беше тъжна, но майката на Лили успяваше да внесе някаква усмивка в гласа си. Пеех тихичко, оставила се на спомените, които песента извика в съзнанието ми, и милвах косата на приятелката си, така, както нейната майка бе милвала моята. Усещах как годините изчезват като листове хартия, понесени от вятъра, а топлината на стария дом проникваше в мен през гласа и пръстите ми.

От гърдите на Лили се откърти ридание.

— Поплачи си, скъпа — промълвих. — Тук никой няма да те чуе. Поплачи.

Тя плака дълго, държах я, докато не усетих как полека се унася в сън. Помислих си колко малко ли е спала през последните дни, с толкова много грижи и за децата, и за гостите, без кой знае каква помощ от страна на близките. Почувствах и как моето собствено самотно минало отвърща на нейната болка — белег след белег, удар на сърцето след удар; за първи път си давах сметка през какво минава моята приятелка.

След време Лили се изправи с въздишка и каза, че трябва да си ляга. Преди да излезе от стаята, се обърна и ме прегърна дълго и уморено, отпуснала за малко глава на рамото ми.

— Ти си единствената, която ме познаваше — промълви тя.

Приготвих се да си лягам, преглъщайки собствените си сълзи, когато забелязах снимката на бащата на Джордан на тоалетката. Взех я, за да я погледна отново. Под нея напипах смачкан лист хартия. Вероятно Лили го беше донесла със снимката.

Беше телеграма. Сгъвката скриваше основната част от съобщението, но ясно прочетох последните няколко думи.

*„... за мен също беше майка. Никога няма да забравя
нейното...“*

Разгърнах листа, за да видя името на подателя. Отворих широко
очи, макар да не бях напълно изненадана.
Телеграмата бе от Джордан Брейди.

ШЕСТА ГЛАВА

Лили направи спонтанен аборт с третото си дете — момче — и не можеше да има повече деца. Не се разведе с Роб. Така и не разбрах дали е имало някакъв конфликт между тях двамата заради неговата изневяра. Когато следващия път се видяхме, тя бе отново старата Лили, каквато я познавах от последните години. Не спомена нито веднъж за нощния ни разговор след погребението на госпожа Франс и аз приех ясното ѝ послание, че не желае и аз да повдигам този въпрос.

Тя не поде разговор и за телеграмата, която забрави в моята стая, нито за снимката, която бе открила в кутията за бижута на майка си. Знаех, че тези неща бяха важни за нея, но усещах ясно, че не бива да се обсъждат.

Следващите няколко години бяха твърде натоварени за мен. Успях да затвърдя репутацията си на добър автор на портрети на известни личности и отделях все повече и повече време да създавам своите материали от поне петдесет хиляди думи за прочути личности от света на бизнеса и финансите. Стараех се да пиша и за хора на изкуството, трудна задача в град като Ню Йорк, където е пренаселено с музиканти, театralи и критици — в крайна сметка се оказа, че имах повече работа, отколкото бях в състояние да поема.

Може да се каже, че бях станала истинска нюйоркчанка. Принадлежах, ако някой изобщо може да принадлежи, на този странен град. Иначе продължавах да си бъда без корени. Обикновено в град човек трудно може да пусне корени. Пръстта е прекалено плътно покрита с наслагвани с десетилетия бетон, стомана и амбиции. Това е място, където непрестанно преодолявате някакви препятствия, където се движите „само напред“. Ето защо всеки е винаги много забързан.

Ала въпреки убеждението ми, че съм щастлива, този живот започна да ми дотежава. Процесът на ерозия доведе на първо място до скъсване на връзката ми с Брет. Няколко пъти ми бе предлагал брак и всеки път биваше помолен да почака. Накрая се предаде. Последният ни разговор се проведе в един ресторант високо над града. Брет

мънкаше и пъшкаше, за първи път се затрудняваше да намери точните думи. Държах му ръцете и се опитвах да му помогна да каже онова, което се канеше.

На следващия ден той изнесе нещата си от жилището ми и това беше всичко. Стиснахме си ръце, и двамата доста изпотени от носенето. Гледах го, изпълнена с нежност.

— Даваш ли си сметка — проговорих първа, — че сме били заедно цели седем години? Повече от много бракове.

— Никога не съм мислил за нас по този начин — усмихна се Брет. — Може би трябва да го отпразнуваме с бутилка шампанско?

Така и направихме. Това наистина беше краят. Виждахме се от време на време на старите места — Ню Йорк е съвсем малък град за онези, които имат приятели там. Година по-късно присъствах на неговата сватба. Ожени се за момиче, което познаваше от младежките си години в Куинс, вече разведена. Пожелах им щастие.

Раменете ми заякнаха още повече. Готова бях за бъдещето, каквото и да ми донесеше то. Подозирах, че ще има сериозна почивка, преди да допусна следващ мъж в живота си. Нищо чудно и такъв да не се появи.

Оказа се, че греша.

По време на многобройните си пътувания попаднах на името на Джордан Брейди. Бе си спечелил добра репутация сред деловите среди, по мои сведения благодарение на поредица от умели сделки с недвижими имоти. Освен това във финансовите издания често го споменаваха. Притежаваше много имоти в страната и в чужбина и делеше времето си между Лондон и Ню Йорк, където имаше жилище в Ийст Сикстиз.

Десетки пъти си мислех да се свържа с него. Но всеки път отхвърлях идеята, вероятно защото вече бе минало твърде много време, а и бях се почувствала някак отблъсната, когато той спря да отговаря на писмата ми, докато бяхме в гимназията. Предполагах, че някой ден съвсем случайно ще налетя на него, както това често се случва в град като Ню Йорк. Опитвах се да си представя какво ще му кажа.

— Не очаквах да те видя тук.

— Колко е малък светът!

— Спомняш ли си коя съм?

Именно последният въпрос и страхът, че може и да не ме познае, ме спираха категорично да се срещна с него. Ала мисълта за Джордан ме накара да осъзная, че освен поради изгнанието в Ню Йорк, в душата ми е царяла незадоволеност и по други причини. Животът ми вече като възрастна ме бе разочаровал и по друг начин, начин, който нямах желание да призная пред себе си.

Никога не спрях да мисля за Джордан, и за Лили, и за мен. Спомнях си тръпката на нашата близост — чувството за единение между нас, тримата — и нашите безгранични надежди. По някакъв странен начин драстичната ни раздяла — самоубийството на майката на Джордан, икономическата криза и внезапният край на нашия свят — запази недокосната, подобно на мушица в кехлибар, моята мечта да принадлежа към нещо вечно, така обожествено и красиво, че да може да победи времето. А числото, обвито от подобен мистичен пламък, бе три.

И може би тъкмо защото бях сирак през целия си живот, до появата на Лили и Джордан, никога няма да го проумея достатъчно. Така или иначе, времето, прекарано заедно с тях, остана за мен модел, по който измервах опита си на възрастен човек. А опитът ми все не успяваше да стигне този стандарт. Вероятно това бе и причината да откажа на предложението на Брет да се омъжа за него.

Сякаш се пазех, за да бъда недокосната, да се предложи чиста на нещо по-голямо от онова, което животът ми предлагаше.

Никога не си го бях признала, поне съзнателно — сигурно щях да се засрамя от това, че вече възрастен човек, допусках да ми минават подобни мисли — мълчаливо стигах до тези заключения посред нощ, когато денят ми приключеше и чаках сънят да ме споходи. Това си беше истинско бягство. А когато раздялата с Брет отзвуча в мен, открих, че съм закътала този вътрешен факел като защита срещу самотата. Сега, на двадесет и осем години, бях повече сирак от всякога. Известно спокойствие ми даваше мисълта за времето, когато, прегърната с Лили и Джордан, чувствах, че самотата бе невъзможна. Струваше ми се почти греховно да мисля за нещо, което бе почти толкова строго забранено от времето, колкото и реалността, но въпреки всичко ѝ се отдавах.

Моята леля Клара, последната от откачените лели, били мои настойници, почина скоро след като се разделих с Брет. Никога не сме

били близки и можех изобщо да не отида на погребението ѝ, ако не се бях сетила, че на нейния таван в дома ѝ в Орегон останаха някои от моите вещи.

Изпитах потребност да сложа ред в живота си, след като се разделих с Брет, взех самолета за там и останах няколко дни в миризливата ѝ стара къща, общувайки с далечни роднини, които доста се смутиха, като ме видяха, защото никой не помнеше коя съм. Неприятно ми стана, когато осъзнах, че това изобщо не ме засяга. Не чувствах почти нищо. Миналото се изплъзваше между пръстите ми.

Всички тези противоречиви чувства трябва да бяха в мен, когато се качих на тавана на леля Клара. Вещите ми бяха в два големи кашона. Няколко стари рокли, малко книги, чифт обувки за танци.

Там открих тетрадка, която някога си бях купила с намерението да си водя дневник. Имаше само няколко записки, последвани от множество чисто бели страници — явно бързо се бях отказала от идеята за дневник.

Между страниците ѝ обаче открих снимка на Лили и Джордан, направена в нощта на бала, преди толкова много години. Удивена бях колко млади ми се видяха. Лили беше някак по-висока от Джордан, а той беше съвсем момче. Фонът бе напълно унищожен от светкавицата на професионалния фотограф, но затова пък лицата им грееха от младост и вълнението, обзело ги в онази нощ, не можеше да се скрие от нищо.

Заедно със снимката бях прибрала и букетчето за корсаж, донесено ми в онази вечер от иконома на Джордан; същото букетче, което не бях носила, ала сега, вече изсушено и ронещо се, беше доказателство за моята тогавашна същност, и което бе по-важно, за съществуването на нашето трио.

Погледнах обратната страна на снимката. Там бе написано: „От РП на БЯ“.

От „Розовите пръсти“ на „Бездънната яма“. И дата, която ми се стори отдалечена на цял човешки живот.

Държах предметите в ръце. Затворих очи и си спомних разговора си със Станфорд — иконома, в градината, докато наблюдавах Джордан и Лили отдалеч. Спомних си и срещата ни на игрището за голф късно през нощта, вълнението, което ни бе обзело, застанали прегърнати в

навечерието на раздялата ни. Сякаш нещо трепна в мен, като забранен порив, породил се в отговор на спомена от детството.

И тогава най-неочаквано си спомних. Срещата.

През нощта на четиринадесети юни ние тримата, тогава тринадесетгодишни, си обещахме да се срещнем след петнадесет години при любимата дупка на бащата на Джордан — „Плодоносния полумесец“ на неговото игрище за голф.

Петнадесет години бяха изминали оттогава, а на тавана на леля ми Клара бях на шести юни. Оставаха ми осем дни до срещата.

Мислех си за обещанието по целия път обратно до Ню Йорк. Хрумна ми да изпратя шеговити писма или факсове до Джордан и Лили, за да им напомня за важността на следващия петък. После размислих. Не беше честно да ги проверявам по този начин. Давах си сметка, че такова обещание идва от един съвсем друг свят. Той очевидно бе само мой свят. Не би било честно да го налагам на старите си приятели.

Когато пристигнах в апартаментчето си на Седемдесет и първа улица, изпразнено напълно от всички следи от Брет, с изключение на чифт маратонки, решението ми бе взето.

На другата сутрин се заех да разместя програмата си за следващата седмица.

Вечерта преди важния ден лежах, потънала в мисли, от осем вечерта до полунощ. Не бях сигурна в намеренията си. Разбирах, че едва ли нещо ще се случи, че едва ли изобщо някой друг ще дойде. Исках да го направя заради себе си. Щях да се срещна с миналото си, и ако бе възможно, да затворя вече тази страница. За миг почувствах, че това едва ли ще се отрази добре на бъдещето ми, и все пак... Нужно ми бе да отворя сама врати, които нямах представа какво крият.

На следваща сутрин взех такси до летище „Ла Гуардия“ и отлетях до Бостън, където с друг полет стигнах до Портланд. Там взех кола под наем и с нея изминах останалия път до Съмър Харбър. Пристигнах там към четири следобед. Бях решила да не се обаждам на Лили, нито да ѝ казвам защо съм тук.

Заобиколих градчето, защото знаех, че можех да срещна познати, които положително щяха да ме спрат. Отидох до старата къща на семейство Брейди, просто за да се уверя, че бе още там. Лили ми беше

казала, че някой продължава да плаща данъците за имота и ипотеката, така че имението едва ли бе сменило собственика си.

Нищо не се беше променило. Всичко наоколо искреше под лъчите на юнското слънце. Както винаги, отдалеч разрухата не се виждаше. Заприлича ми на талисман, който времето не можеше да докосне. При всеки поглед натам в съзнанието ми изникваше по някой спомен. Нощта на погребението на госпожа Франс, нощта преди сватбата на Лили, нощта на бала и нашето обещание да се срещнем отново. Къщата беше своеобразен център, около който се въртеше калейдоскопът на нашите години.

Усетих неясна опасност във всичко това, ала тя не ме плашеше по никакъв начин. Дори обратното.

Игрището за голф бе все така там, дори не ми се стори чак толкова обрасло с треволяци, колкото когато бяхме малки. Сякаш природата се бе изморила да се бори през първите десетина години след изчезването на неговия господар и бе капитулирала.

Карах из околността, докато следобедът угасна, разглеждах различни любими места от своето минало, включително рибарника и големия парк, където тримата с Лили и Джордан обичахме да плуваме. Излязох от колата и седнах край маса за пикник, забила невиждащ поглед в нищото.

Седях и чаках настъпването на нощта. Срещата трябваше да се състои след спускането на нощния мрак, по времето, когато бе дадено и самото обещание.

Но нощта нещо се бавеше. Започнах да ставам нетърпелива. Чувствах, че идването ми тук си е истинска лудост — особено това, че съм сама. Пътуването ми щеше да завърши с поредното болезнено доказателство, че съм съвсем сама в живота. И то само защото не се научих да живея в настоящето, а все преследвах по най-сложния възможен начин миналото, което отдавна бе отлетяло.

Най-сетне слънцето започна да се спуска към хоризонта. Пътувах с колата към дома на Джордан. Светлината бързо започна да гасне. Паркирах в старата алея за коли недалеч от задната врата и забързах към нашето място, преди потъналото в оранжево небе да потъмнее.

За своя изненада се загубих. Дърветата ми се сториха други, някак по-гъсти, и старите пътеки бяха различни. Май нямаше да мога

да открия тринайсетата площадка. Дадох си сметка, че времето бе променило в мен далеч повече неща, отколкото подозирах.

Като се препъвах в обраслата с къпини пътека, по която някога преминаваха количките за голф, видях мястото. Познатият свод от дъбови клони бе сега много по-висок, тревата бе напълно изгоряла, а бурените се поклащаха от лекия вятър. Колчетата, маркиращи площадката, бяха изчезнали, вероятно местни хлапета ги бяха задигнали, за да украсят стаите си с тях.

Луната — бледа и нащърбена, се надигаше откъм океана. Бързах, обзета от безумната идея, че може да закъснея и да пропусна шанса си за срещата.

Най-сетне застанах в центъра на площадката за удар, загледана в далечните води, и се опитах да възстановя дишането си. Чувствах се нелепо. В същото време неочаквано ме обзе усещането за безкрайна самота и изоставеност. Сега, на това пусто място, бях повече от всякога сирак.

Исках да си тръгна веднага, да се върна при колата и да се прибера час по-скоро. Само дето нямах истински дом. Нали тъкмо затова бях тук.

В тревата зад мен прошумяха нечий стъпки, ала докато не чух гласа, не вярвах, че е човек.

— Лили, ти ли си?

Обърнах се рязко. От мрака към мен приближаваше мъжки силует.

— Джордан?

— Кейт?

— Да.

Не можех да различа чертите на лицето му. Сенките на дърветата наоколо бяха прекалено плътни. Но по гласа веднага познах Джордан.

— Значи все пак дойде.

— Ти също.

И двамата излязохме от прикритието на сенките и видяхме лицата си. Той беше висок, естествено, и мургав. Беше твърде тъмно, за да го огледам добре, ала забелязах, че бе станал хубав мъж. Зърнах красивите му тъмни очи и внезапно ме стопли мисълта, че не всичко в живота се променя и загива.

— Толкова време мина.

— Смятах, че ще съм единствен.

— Аз също.

Настъпи дълга, неловка пауза.

— Какво прави през всичкото това време? — попита Джордан.

Започнах да разказвам плахо, като омаловажавах постиженията си, все едно, че се бяхме видели на случаен коктейл. От моите уста историята на живота ми прозвуча някак обикновена и несвързана. Той ме слушаше мълчаливо. Когато му казах, че съм видяла името му във вестниците, сподели, че е завършил Харвард Бизнес скул, но започнал кариерата си в Европа, където работел за голяма фирма със седалище в Холандия.

— И така, едно след друго — рече той. — Сега по-голямата част от годината живея в Ню Йорк. Така ми е най-лесно.

Стори ми се много по-спокоен от мен самата, ала беше и тъжен.

Настъпи мълчание. Джордан огледа игрището. Изражението му бе странно, сякаш не можеше да възприеме някак си това игрище, и въпреки това му беше предан. Виждаше съм мъже да гледат по този начин жени, които обичат, но жени, които са жестоки с тях.

— Едно от първите неща, което направих, след като започнах да печеля, бе да плащам данъците на този имот, за да оцелея. В началото ми идваше доста нанагорно. Радвам се все пак, че го запазих.

Той помълча, сетне извърна лице към мен.

— Извинявай, че не ти писах през всичките тези години — смени неочаквано темата Джордан. — Трябваше да те потърся. Наистина.

— И аз можех да го направя — засмях се. — Стотици пъти се канех, ала се боях, че няма да се сетиш коя съм.

— Грещиш. Как можа да си го помислиш дори! — в гласа му имаше известна доза обида.

Казахме си още няколко неща, кое от кое по-несръчни. Значимостта на присъствието ни тук сякаш ни лишаваше от теми за разговор. Завладя ни странно спокойствие, под което сякаш клокочеше напрежение. И двамата се взирахме в празното игрище за голф.

— Как си спомни? — попитах аз.

— За кое?

— За нашия план. За срещата тази вечер. Убедена бях, че ще бъда единствена.

— Никога не съм забравял — тихо продума той с убеденост, която ме порази.

— Наистина ли? Странно — Джордан се замисли за миг.

— Виждаш ли се с Лили?

— Да, доста често.

— Как е тя?

— Добре е — отговорих след известно мълчание. — Има две деца. Момиченца.

— Радвам се.

Стори ми се, че Джордан премигна, но вероятно това бе резултат от играта на лунната светлина.

— Госпожа Франс почина — допълних. — Ала ти вероятно знаеш.

Той не отговори нищо.

Настъпи ново мълчание. Този път още по-мъчително. Имаше да се кажат толкова много неща, но миналото се бе изплъзнало като струйка дим. Като дим се бяха изнизали не само годините, през които не се бяхме срещали, ала и обещанието ни. Сега то ми се стори като грешка. Невероятна грешка бе и това, че бяхме тук. Лудост. Грях, който вършехме спрямо времето.

А Лили я нямаше. С всяка измината минута го усещахме все по-силно. Дръзнали бяхме да обърнем хода на времето, да се подчиним на желанията на детството си. Тя не си бе спомнила. Как беше възможно? Възрастните не помнят желанията на децата, които отдавна са загърбили.

А ако си бе спомнила, бе го отминала така, както много пъти възрастните хора отминават такива неща, уверени, че никой друг не се е сетил. Пък и мястото на срещата бе в града, в който тя живееше, и бе напълно възможно то да не носеше за нея онова вълшебно значение, което носеше за мен и Джордан, отдалечени от него не само в пространството, но и от годините.

— Тя още живее тук — продумах аз с несъзнателна жестокост.

От кимването му схванах, че не му казвам нещо, което той не знае.

Прие моята забележка като знак и последва поредица от въпроси за брака ѝ, за дъщерите ѝ, за останалите членове на семейство Франс. Имаше вид на човек, който поглъща жадно всяка моя дума. Давах си

сметка, че по причини, които не познавам, миналото за него бе по-живо дори, отколкото за мен.

— Като си помисля само, че е някъде в тъмното, на пет минути разстояние отгук — проговорих аз най-накрая.

— Но добави и още петнадесет години — допълни Джордан. — Един от професорите ми обичаше да повтаря, че съществуването ни е обвързано с времето и пространството. Не минаваше ден, без да ни го напомни. „Виждате ли студента пред вас? Представете си как огромна ръка се появява изневиделица, сграбчва го и го отнася. Е, тази ръка е вече тук. Нарича се време. След един час, след един семестър, този студент няма да го има тук. Той или тя ще са изчезнали.“ Ние се заливахме от смях, а той казваше да не бързаеме с веселбата. Поясняваше, че няма да се смеем така, когато загубим съпруг или съпруга, или дете. Джордан вдигна лице към звездите, които плахо проблясваха една по една на нощното небе, като шаферки на луната.

— Спомняш ли си старата философска загадка за дървото, което пада в гората, където никой не може да го види, нито да го чуе?

Кимнах.

— Истинско ли е това дърво, или не? — довърших аз.

— Този същият професор ни подсказа да се замислим по-добре дали ние самите сме истински, след като няма да мине много и нас също няма да ни има. Разбихах какво има предвид, ала не му придавах кой знае какво значение. А сега вече е по-друго.

Искаше да каже, че Лили няма да дойде. Чувствах тъгата му още по-силно, защото си представях колко много му се е искало тя да бъде тук.

Минутите се нижеха една след друга. Двамата с Джордан бяхме обединени от общото усещане за абсурдността на детинските ни надежди за тази нощ. Колкото повече разговаряхме, толкова по-силно започнахме да изпитваме упорита близост помежду си. Знаехме колко комично изглеждаме на огряната от луната поляна, в търсене на някаква загубена мечта, но поне бяхме изминали пътя. Бяхме предизвикали времето.

И тъкмо това съвместно предизвикателство извика от миналото детството ни, което плахо протегна ръка и улови дланите ни. Споходи ни отдавна забравена игривост и желание за пакости, и си спомних онези безценни следобеди, когато като деца кръстосвахме на шир и

длъж тези хълмове, опиянени от порива и убеждението ни, че всичко, до което се докосне погледът ни, е наше, а не на възрастните, както те си въобразяват.

Седнахме в гъстата трева. Луната се издигаше все по-високо и по-високо в небето. Колкото по-ярко светеше, толкова повече се връщаха към нас изминалите години. Бъбрехме си за старите приключения, за лудориите, които вършехме в дома на Джордан, за да дразним прислужниците на майка му. За игрите и криениците, за удоволствието, което изпитвахме да се скитаме из улиците на града под неодобрителните погледи на минувачите, които смятаха, че това е поредната ни глупост или просто завиждаха на щастието ни.

Нямаше как, стигнахме и до вечерта на бала и обещанието да се срещнем отново след години. Споменах за роклята на Лили и за снимката, която бях открила на тавана на леля Клара.

— Никога след това не съм изпитвал такова вълнение — отбеляза Джордан.

— Вълнение от какво? — попитах.

— От това да искаш нещо толкова силно, че да си убеден, че то ще се случи.

— Да.

Нищо повече не можах да измисля. Знаех, че тъкмо това съм загубила — способността да вярвам, да се хвърлям с радост в живота, със сигурността, че просто няма начин да не успея да осъществя мечтите си. Изненадах се, че Джордан изрази така ясно собствените ми мисли.

Спомних си за Лили, за нейната борба през всичките тези години. Вероятно това бе нейният начин да се справя с нещата и е било невъзможно да се случи така, че да си спомни за срещата ни, докато ние с Джордан бяхме оставили място в съзнанието си на възрастни за старата мечта. И ето, бяхме си спомнили.

Само дете аз се сетих някак случайно и в последния момент, а той бе помнил датата винаги. Не устоях на изкушението да си въобразя, че силната убеденост на Джордан ми се бе предала през разстоянието, достигнала ме бе в Орегон и ми бе напомнила за обещанието ми. Тази мисъл възстанови цялото ми доверие в него и в онази част от мен, която той бе донесъл със себе си тази вечер, за да ми я върне. В момента бяхме само двама, ала усещането за единение на

трима бе оживяло, защото Джордан не му бе позволил да загине. Джордан бе държал факела високо.

Когато той ме прегърна, изпитах внезапен страх. Привлякох го до мен на тревата и се прегърнахме под зоркото око на луната. Всичко беше прекрасно, необикновено и спокойно, защото той се бе върнал при мен. Дори не изпитах смущение, когато почувствах, че цялото ми тяло бе готово да го приеме, защото знаех, че Джордан ми вярваше по начин, който щеше да преодолее несъвършенствата ми точно така, както бе преодолял годините. Съзерцаваше ме, надвесен над мен, очите му бяха скрити зад сенките, но усещах възторга и облекчението му, заменили израза на болезнена обреченост. Мечтата му се бе оказала напълно реална, щом беше довела и друго човешко същество на това място. Той беше доволен.

След това вече бяхме само един мъж и една жена и миналото отстъпи на заден план, изтласкано от единението на плътта ни. Във всяка негова ласка чувствах убеждението му, че времето не може да се мери с нас, поне не тази нощ. В последния миг, преди и последната мисъл да напусне мозъка ми и да се оставя само на сетивата си, си спомних първите му думи в мрака, когато ме откри. Джордан извика името на Лили, а не моето.

СЕДМА ГЛАВА

Като дете имах илюстрирана книжка за едно малко момиченце, което се среща със своята добра, но твърде своенравна кръстница фея или магьосница, и тя му подарява вълшебен пясъчен часовник. Всеки път, когато момиченцето обръщало часовника, времето променяло посоката си.

Палавото момиченце час по час обръщало часовника. Също като Алиса в Страната на чудесата, която ставала ту малка, ту голяма, в зависимост от това, от шишенцето с кой еликсир отпива, момиченцето се превръщало ту в голямо, ту в малко при всяко обръщане на пясъчния часовник. Впускало се в живота си на възрастен и не след дълго се връщало в детството си. Стигнало се дотам, че вече не било ясно в коя посока текат пясъчинките.

При непрестанните ми местения от роднина на роднина книгата се загуби. Ала докато живеех с Лили мисля, че беше с мен. Когато станах самостоятелна, започнах да я търся в библиотеки, в библиографии и дори на щандове за редки книги. Не можех да си спомня заглавието, така че шансовете ми бяха почти нулеви.

Но идеята за времето, което стремително обръща своя ход ту в бъдещето, ту обратно в миналото, се запечата здраво в съзнанието ми. Започнах дори да си мисля, че това е една от загадките на човешкия живот и онази велика шега, която някой си прави с нас. Въобразяваме си, че времето върви по своя път, винаги напред към бъдещето. Чертаем планове въз основа на възприетото убеждение, че времето е поле за действие на нашата инициатива. Утрото се превръща в наш фетиш, в наша религия.

А всъщност се оказва, че не е точно така. Възрастният човек, в който си мислим, че сме се превърнали, внезапно бива хвърлен назад към трескавия, хаотичен начин на мислене на детето, което сме били сигурни, че отдавна е останало в миналото. В този момент детето е, което води играта. Подозирам, че в покоя на моя сън собственият ми пясъчен часовник се обръща и разбърква пясъка на настоящето с този

на миналото. Забранени врати се отварят, забравени чувства изхвъркват навън като духове по време на Празника на Все Светии. Тогава отново съм с Лили във времето, когато истинското ми Аз се оформяше и създаваше.

По някакъв неведом начин, когато дадохме онова свое обещание, и Лили, и аз, и Джордан сме имали усещане за тази тайна на времето. Тогава бяхме все още в периода на своето детство и с положителност никой от нас не е имал усещането за хода на времето, което ни раздели по-късно така изцяло. Ала даденото обещание извика на помощ скрития във всеки пясъчен часовник, та в определен момент, толкова далечен, че човек трудно може да си представи, че ще го помни, то да изплува на повърхността на паметта. И то наистина изплува. Джордан и аз се бяхме „измъкнали“ от заплетения лабиринт на годините и бяхме открили пътя си до „Плодоносния полумесец“, който ни очакваше почти непроменен.

По-късно щях да разбера, че това съвсем нямаше да е последното обръщане на часовника, правилата на тази опасна игра щяха да ми напомнят неумолимо за себе си, както и за наказанието, което следва, когато не ги спазваш.

След нощта на срещата аз се върнах към своя предишен живот, сякаш нищо не се бе случило. Единствената разлика беше, че засега престанах да се безпокоя от липсата на мъж в моя живот. Когато се разделих с Брет, искрено се тревожех да не се превърна в типична нийоркиска стара мома, момиче, посветено на кариерата си. В момента тази грижа ми бе отпаднала. Вътре в мен грееше светлина, която изчисти от съзнанието ми чувството за изолация. И може да звучи странно, но се чувствах така, сякаш бях надхитрила света. Спечелила бях нещо, което никога не бях вярвала, че ще притежавам, и то щеше да е с мен.

Не се обадох на Джордан. В интерес на истината, дори мисълта за това не ми бе хрумнала. Приемах онова, което се случи между нас, като промушване в пролука във времето, подобно на цвете, поставено между страниците на книга. Бях убедена, че нямам право на претенции за неговото внимание, още по-малко за неговата любов. Дори мога да кажа, че споменът за срещата ми с него бе още по-сладостен поради факта, че той имаше свой собствен живот и нямаше никога повече да

се видим. Убедена бях, че каквото и да се случи, Джордан щеше да си спомня. И това ми беше достатъчно.

Продължавах да работя. Все така се наслаждавах на гъсто население Ню Йорк, ала се преместих в по-просторно жилище на Стейтън айлънд — апартаментът бе с две спални и истинска нормална кухня, нещо немислимо за Манхатън. Работех много, но вътре в себе си изградих едно ново усещане за дом. Започна да ми е приятно да бъда между четирите стени на своята къща. Готвех, гледах цветя, взех да се заглеждам за красиви мебели.

Годините минаваха. Чувствах се по-сигурна от когато и да било — поне откакто се бях разделила с Лили и Джордан.

Един ден получих изненадваща поръчка от „Ню Йоркър“ — искаха да напиша портрет от около петдесет хиляди думи не на някой друг, а на Джордан Брейди.

Той бе станал доста известен. Дейността му се беше разширила и сега, освен с недвижими имоти се занимаваше и с кабелна телевизия, електронни медии, беше страхотно богат. Поради своята младост и хубав външен вид за него започнаха да говорят и като за потенциален политик.

Известно време бе и в списъка на най-желаните кандидати за женитба в Америка. Ала сега вече бе сгоден за млада швейцарка, наследница на сериозно състояние и сестра на негов съученик от колежа. Тя беше на двадесет и пет, докато Джордан бе навършил тридесет и една.

Позвъних на Джордан, вече известен за намеренията на списанието да поместят статия за него. Помоли ме да се срещнем в неговото жилище до Сентръл парк. Направих всичко възможно да убедя самата себе си, че интервюто бе просто служебно задължение, но не успях да се въздържа и си купих нов тоалет за случая.

Като жител на Ню Йорк не можех да не се изненадам от размерите на жилището му. Трябва да беше двеста и седемдесет — триста квадратни метра. Стая след стая, салон след салон и всичките те — с изглед към парка от шестия етаж. Чувала бях, че има такива жилища в Тъпър Ийст Сайд, ала никога не бях виждала, нито влизала в подобно нещо, дори като репортер.

Джордан ме посрещна на входа и ме поведе към зимната градина, където ни очакваше годеницата му. Много дружелюбна,

светла жена, която ме изненада с високия си ръст, когато стана, за да ме поздрави. Пристъпи напред със спокойна равна крачка, за да се здрависаме. Джордан я наричаше Крис, а пълното ѝ име бе Кристин де ла Хей. Той ме представи като журналистка, а не като отдавнашна приятелка.

Имаше нещо особено в това момиче, но не можех да го формулирам. Младежка подвижност, готовност да се засмее или да откликне на шега, всичко това някак не се връзваше с европейския ѝ произход. Попитах я отдавна ли се познава с Джордан, а тя отговори:

— От времето, когато бях съвсем малка и брат ми го доведе в къщи една лятна ваканция.

Двамата си държаха ръцете, ала не го правеха демонстративно. Научих, че е от семейство на индустриалци и е получила образованието си в Сорбоната и в Кеймбридж. Беше завършила история на изкуството и бе писала статии за художници от времето на Ренесанса, както и за първобитно изкуство. От начина и на говорене човек разбираше, че бе интелектуалка от европейски тип, изразяваше се спокойно, без агресивност. Харесах я. Макар да бе чужденка, в нея имаше нещо дружелюбно, познато.

— Слушала съм много за вашето семейство и за детството ви — обърнах се към Джордан, — но в повечето случаи това са слухове. Вярвам, че няма да имате нищо против да ми разкажете по-подробно.

— Разбира се — отвърна той, уловил ръката на Кристин. — Няма много за разказване. В кръвта ми тече кръв на евтини мошеници и барони грабители. Мошениците са по бащина линия, ирландски имигранти, а бароните грабители — по майчина. Бракът на родителите ми е твърде необикновен. Убеден съм, срещата им е била напълно случайна. На баща ми му хрумнала идеята да се организира редовен транспорт до Европа и се опитвал да събере инвеститори от Ню Ингленд. Единният от тях бил бащата на моята майка. Баща ми страшно харесал това момиче от богато семейство, направо ѝ взел ума и успял да я убеди да избяга с него. От това, което съм чувал за него, доста жени си били загубили ума по него. А сега нека ви покажа нещо.

Джордан отиде в съседната стая и се върна със снимка на мъж, чиято усмивка ми беше добре позната. Облечен беше в малко нескопосан костюм, шапката бе дръзко килната на главата му.

— Ето това е баща ми — рече Джордан. — Снимката не го показва в твърде благоприятна светлина. Чувал съм, че бил много привлекателен и невероятно енергичен мъж. Мисля, че майка ми дори била малко изплашена от този излишък на енергия, ала в същото време била и привлечена от нея.

Настъпи пауза. Той сякаш премерваше онова, което искаше да каже.

— Очевидно чарът е бил едно от основните му оръжия в бизнеса — продължи най-сетне Джордан. — Без да знае дума чужд език, успял да намери инвеститори в няколко европейски държави. Възнамерявал да разпростре транспортната мрежа до Далечния изток дори. В даден момент обаче се разгърнал повече, отколкото му стигали силите. Може да се каже, че му липсвала устойчивост, равна на чара му. След време загубил всичките си пари. Изчезнал и майка ми никога вече не го видяла.

— Смятате ли, че сте наследили някои от неговите качества? — попитах аз.

— Не и чара му — засмя се Джордан. — Поне доколкото аз мога да преценя. За сега бележа по-малка мащабни успехи от него. И това се дължи на факта, че не съм така импулсивен. Не се опитвам да променя света с едно щракване на пръсти. Освен това не се старая да стъписвам хората. Давам им възможност сами да преценят с какво могат да допринесат. Старая се да създам климат на сътрудничество. Възприемат ме като разбран човек, който умее да бъде посредник, а не като напорист, амбициозен тип.

Що се отнася до чара, той грешеше. Отпуснал ръка между дланите на своята годеница, внимателно следеше всяко мое движение и от него се излъчваше почти хипнотична привлекателност. Реших обаче да не споделям мнението си и наместо това продължих с въпросите.

— Известен сте със своята предпазливост във финансовите операции, а също и с далновидността си. Смятате ли, че това има нещо общо с желанието ви да не повторите грешките на баща си?

— Вероятно — отговори Джордан след кратък размисъл. — Не съм убеден, че можем да изтрием напълно модела на своите родители.

Той се наведе напред.

— Помните ли притчата за художника, който нарисувал хиляда картини на хиляда различни теми? Когато ги съединили, се оказало, че е нарисувал своя собствен портрет.

Кимнах мълчаливо.

— Това винаги ми е правило силно впечатление. И мисля, че е вярно. Но нищо чудно картината да е била и портрет на баща му или на майка му, или и на двамата. Животът е истинска загадка. Въобразяваме си, че взимаме свободно решенията си, че имаме своя индивидуалност, ала много често се оказва, че зад цялата история стои нечий модел, който дава цвят на картината. И без си дадем ясна сметка, може би се борим, за да се сдобрим с ключови личности от миналото си. Борбата може да погълне цял един живот.

Джордан се усмихна.

— Никога не сме толкова сами, колкото си мислим.

Стори ми се, че ми дава таен знак при тези думи.

— Да не искате да кажете, че успехът е опит да поправите грешките на собствения си баща? — не се сдържах аз.

— Много сте проникателна — лицето му се разтегна в още по-широка усмивка. — В това има известна доза истина. Трудно ми е да разбера какво се е случило с него. Като момче имах усещането, че той е способен да постигне всичко. Не можех да си представя, че съществува преграда, която да го ограничи. Бе се оженил за майка ми въпреки несъгласието на семейството ѝ. Построил гигантска къща. Имал богати и влиятелни приятели, много от тях доста прочути, които често ни посещаваха. И точно тогава всичко свършва. Положително всичко това е оставило своя белег. Нищо чудно със стремежа си да постигна финансов успех да се опитвам да възстановя усещането си за сигурност, отнето ми в ранна възраст.

— Как прие майка ви края на нейния брак?

Този път паузата бе по-дълга. Джордан видимо се почувства неудобно. Забелязах, че Кристин го погледна внимателно.

— Тя никога не успя да се съвземе. Подозирам, че тайно в себе си се е надявала той да се върне, нещо, което животът доказа, че е невъзможно. Разбираемо е. Беше се лишила от толкова много неща заради него. От семейството, от приятелите, от обществото си. Трудно ѝ е било да повярва, че жертвата е напразна.

— Защо напразна, имала е вас?

— Така е — съгласи се Джордан. — И беше много привързана към мен. Лицето ѝ греиваше при всяко мое влизане в стаята. Отделяше ми много време. Споделяше с мен всичко, което едно малко дете може да проумее. Мама си нямаше никой друг.

— А приятели?

— Една много близка приятелка, с която били близки от деца. Останаха близки до смъртта на майка ми.

— Имах предвид вие имахте ли приятели?

Той ме изгледа внимателно. Сянка от усмивка пробягна по лицето му, защото чудесно знаеше причината да задам подобен въпрос.

— Да, разбира се. Не много. Имах няколко много близки приятели. Не съм живял изолирано.

Въпреки усилията ми, не успях да спра руменината, която обля лицето ми. Започнах да се питам кой бе по-натясно от нас двамата в този момент. Имах своите основания да съм убедена, че Джордан никога не бе забравил преживяното от нас тримата. Но макар да приех играта, че не се познаваме, с цялото си сърце и душа бях при него. Миналото ми с Джордан бе крайгълен камък на моя живот.

Положих известно усилие, докато продължа спокойно с журналистическите си въпроси.

— Разбрах, че майка ви е починала, когато сте били едва тринадесетгодишен, така ли е?

— Да. Почина скоро след като заминах в подготвителното училище преди колежа. Инфаркт. Лекарят ѝ изобщо не подозирал, че има проблеми със сърцето.

Кимнах мълчаливо и сведох очи пред откровената му лъжа. Не виждах причини да оспорвам.

— Като ученик в това училище се запознах с брата на Кристин — продължи той, поглеждайки към младата жена до себе си. — Не е ли странно, в мига, в който обърнах гръб на миналото, бъдещето започна да дава своите сигнали.

— Така е.

Джордан държеше ръката на годеницата си, ала в очите му отново проблесна онзи странен кос лъч светлина, с който сякаш ме обгръщаше и вероятно ми се радваше, приласкаваше ме да бъда на негова страна. Питам се дали и Брейди старши бе притежавал това деликатно очарование, или то бе типично единствено за Джордан?

— Когато се запознах с Кристин, никак не ме хареса.

— Не е вярно — възрази тя и разроши гальовно косата му. — Бях като захласната по него, колкото и да бях малка.

— Естествено, наложи се да чакам доста дълго, докато порасне.

— Само смей да кажеш, че продължаваш да чакаш — предупреди го Кристин с усмивка.

Хвърлих един поглед към нея и в този миг замръзнах. Стори ми се, че Джордан неслучайно каза това. В същото време жестът на Кристин с разрошването на косата му ме накара да я видя в по-друга светлина.

— Какво момиче бяхте тогава? — попитах.

— По-скоро приличах на момче — отвърна тя. — Вечно имах проблеми. Покрита бях с рани и синини, приятелите на майка ми непрестанно я съветваха да ме държи по-изкъсо.

Всяка нейна дума дръпваше по някоя струна в мен, а и знаех, че Джордан слуша внимателно. Реших да допълня портрета с още един щрих.

— Може ли да се каже, че сте била водачка сред приятелите си?

— Определено — да — засмя се Кристин. — Бях страшно властна. Никой не можеше да ми каже какво да правя.

Най-сетне разбрах. Тя бе копие на Лили. Не на днешната, а на Лили от нашето детство, възкръснала от миналото, известно единствено на Джордан и мен. Кристин беше същинска Лили, моделирана от чужда плът по определен спомен.

Сега вече знаех повече, отколкото ми беше нужно. В погледа на Джордан прочетох, че той знае, че аз знам.

Върнах разговора към ранните години от деловата кариера на Джордан. Няколко минути след това Кристин се извини с някаква среща. Сбогувахме се, като заявих, че се надявам в скоро време да продължим разговора си.

— Ще се радвам — усмихна се тя. Сетне по-доверително продължи: — Не му позволявайте да ви замае. Когато иска, може да бъде страхотен лъжец.

Думите ѝ още звучаха в ушите ми, когато останахме насаме с Джордан.

— Много е привлекателна — първа наруших тишината аз. — И много чаровна. Съвсем естествена е, без никакви превземки. Харесва

ми.

— На мен също — имаше нещо многозначително в тона му, но реших да не се опитвам да разбера какво точно.

— Може би най-добре да свършваме за днес — предложих. — Минахме през най-болезнените теми. Сигурно си изморен.

Той ме изгледа внимателно.

— Радвам се, че изпратиха точно теб — промълви. — Нищо случайно няма на този свят. Отдавна съм го разбрал.

Нещо в погледа му ме накара да загубя самообладание.

— Джордан...

Той прокара ръка през косата, която Кристин преди няколко минути бе разрошила. Косата, която Лили бе рошила по същия начин, когато беше дете.

— Не съм спирал да мисля за онази нощ... — подзе Джордан.

— Разбираемо е — въпреки усилията ми, гласът ми потрепери.

— Трябваше да ти се обадя, ала все не събирах кураж. Знаех, че имаш свой собствен живот. А и онази нощ бе толкова необикновена. Сякаш бе открадната от света. Като Пепеляшка... Човек трудно може да вмести такова преживяване в реалния живот.

— Прав си — побързах да го успокоя аз. — За мен бе същото — той повтаряше същите доводи, които караха и мен да стоя далеч от телефона след срещата ни.

Внезапно си спомних за нощта на бала, толкова отдалечена във времето, когато, макар все още деца, се намирахме пред прага на реалния живот. Тази нощ също бе като открадната — греховна.

За моя изненада Джордан прочете мислите ми.

— Също като нощта на бала — рече той. — Преди майка ми да почине. Нещо прекалено хубаво, за да е вярно. Опиташ ли се да го задържиш, също като цветете ще повехне.

Кимнах потресена.

— Но то не е изоставено, нали? И то благодарение на мен и на теб. Благодарение на нас двамата.

Усетих се притисната до стената. Джордан владееше цялото минало като оръжие, срещу което нямах никаква защита.

— Годеницата ти — съвсем целенасочено казах аз — прилича на Лили.

Той замълча.

Поколебах се няколко мига, преди да попитам:

— Това ли те привлече в нея?

— Ти знаеш какво ме привлече.

Сведох очи към записките си.

— Е — промълвих почти беззвучно, — стига толкова за миналото.

— Нима това интервю не е за миналото? — попита Джордан.

— За бъдещето също — поправих го някак припряно.

Той ме изгледа така, сякаш бях изрекла на глас неговите мисли.

— Трябва да вървя — започнах да събирам нещата си.

— Но ще се върнеш, нали? — усмихна се широко Джордан.

— Да, трябва да си свърша работата — усещах колко слаби са краката ми, ала въпреки това се изправих.

Той също беше вече прав, от него се излъчваше спокойствие, сякаш опитите ми да прозра мислите му само засилиха позициите му.

— Радвам се, че съдбата те върна отново при мен — рече Джордан. — Винаги съм се надявал, че ще се върнеш. Ню Йорк е малък град, нали? Надявах се все някой ден да се срещнем.

Вдигнах куфарчето си.

— Наистина трябва да вървя.

Той ме изпрати до асансьора. Краката ми се подгъваха, едва стигнах колата си. Имах ужасното чувство, че историята се повтаря. В лицето на красивата му млада годеница виждах Лили, така, както човек вижда чертите на единия родител в лицето на дете, обявено за нечий чужд наследник. Джордан бе напълно обсебен от миналото. Знаех, че когато споменах името на Лили, докоснах чувствителна струна.

След като напуснах дома на Джордан, не успях да се освободя от емоциите, надигнали се като вълна в мен. Много по-сериозната причина за тъгата ми ме чакаше у дома.

Когато се прибрах, бе едва един и половина. Сара се изненада, щом ме видя да влизам.

— Какво стана? — попита тя. — Отмениха ли срещата?

— Не — отговорих. — Наложих се да прекъснем по-рано. Нали ги знаеш богатшите — винаги си изложен на капризите им.

— Сигурно си права.

— Къде е моят любим? — попитах.

— Мъчи се да мине без следобедния си сън. Ще видиш сама.

Влязох в стаята на сина ми и го заварих да си играе на пода. Рисуваше кръгове един в друг, всеки с различен молив, в един голям скицник. На лицето му се бе изписала странна унесеност, примесена със съсредоточеност, от което сърцето ми се размекна.

— Здравей, красавецо — рекох.

Той скочи и ме прегърна.

— Мама!

Малките му ръце се обвиха около врата ми и усетих влажните му устни да се залепят за моите.

— Как мина денят ти? — попитах го.

— Бяхме в магазина. Сара накупи много кутии с овесени ядки.

Сара имаше свои деца и често пазаруваше заедно с момченцето ми. Бях се запознала с децата ѝ — добре възпитани момиченца, които много обичаха сина ми.

— Ами ти? Не си ли купи нещо?

— Аз не купувам, глупачето ми — усмихна се той. — Тя ми даде бонбонки.

— И затова ли рисуваш сега кръгове? — поинтересувах се аз.

Синът ми погледна надолу към листа.

— Не. А и това не са кръгове от бонбонки — додаде след миг, като вирна отново глава. — Всеки е по-голям от другия.

Усмихнах се на малкия му остър ум.

— Какво умно хлапе си само! Сигурен ли си, че не си изморен?

— Днес не искам да спя следобед.

— Да отидем тогава в парка, а?

Лицето му светна. Паркът на една пресечка от дома ни беше любимото му място. Приятелите му от предучилищната група идваха тук с майките си и неуморно се въртяха на въртележката.

Не зная защо, но имах огромно желание в момента да изляза сама с него. Като че исках да проверя реалността на съществуването му, да се уверя в щастието си с него. Явно интервюто с Джордан бе разколебало вярата ми в това.

Помогнах му да облече малкото си яке и тръгнахме двамата по улицата.

Посочи с пръстче полицейска кола спряла пред една от сградите по-надолу. Светлините проблясваха безмълвно, ала полицаи не се виждаха. Една от майките, която бегло познавах, показваше колата на своето момиченце.

— Искам да бъда полицай, когато порасна — заяви синът ми.

— Браво — усмигнах се. — Вършат много важна работа. А ще ме возиш ли с полицейската си кола?

— Ъ-хъ — гласеше отговорът му. Очите му не се откъсваха от сменящите се сини и бели светлини.

— Нали ще пуснеш сирената, докато ме возиш? — не спирах.

— Да.

Стигнахме парка. Няколко от приятелите му вече бяха тук при катерушките, но не ми се искаше да го пускам още.

— Ще поседиш ли с мен още една минута? — попитах.

— Разбира се — той съвършено копираше начина, по който изразявах увереност. Прекрасно тактично момченце, винаги нащрек за моите чувства, готово да ме подкрепи, усети ли, че не съм в блестящо настроение.

Мълчахме и наблюдавахме как вятърът полюшва листата на дърветата. Някой отвори прозорец в сградата отсреща и се наведе навън. Добре облечен възрастен мъж бе излязъл да изведе кучето си с лопатка и гребълце в ръка, за да прибира изпражненията на своя любимец. Над нас слънцето още не можеше да реши дали да се скрие зад облак, или да огрее парка.

— Мамо — обади се детето.

— Кажу, скъпи.

— Колко дни остават до отпуската ни?

Бяхме да решили да отидем до Адирондак през лятото. Щеше да е първото ни лято на къмпинг за него и синът ми бе страшно развълнуван.

— Нека да видим. Сега е месец май, а ние ще тръгнем в началото на месец юли. Юни има тридесет дни, така че ни остават около четиридесет дни.

— Значи четиридесет дни — той не сваляше очи от мъжа с кучето.

— Доста има да почакаме — отбелязах. — Ала времето ще мине бързо.

— Ще си вземем ли някога куче? — попита синът ми след миг мълчание.

— Може.

Малките му крачета се люшкаха, увиснали от пейката. Ръката му все още лежеше в моята. Никога не се изморях да държа тази топла ръчичка.

— Ще може ли и кучето да дойде с нас? — попита той.

— Ако имахме куче ли питаш?

— Да.

— Положително щеше да може. Много хора взимат любимците си, когато отиват някъде с палатка. Но трябва да е добре възпитано, за да не лае по останалите лагеруващи.

— Нашето няма да лае — увери ме малкият. Моето момченце бе с доста богато въображение, което непрестанно си представяше някакви измислени ситуации и създания. Обичаше да си съчинява истории и да ми ги разказва, когато отивах да го целуна за лека нощ. Случваше се и аз да му разкажа някоя приказка, като например за кравата, която скочила на луната. Той често ме прекъсваше с някой въпрос или предложение за подобрения в разказа ми.

Интелигентността и острият му ум винаги се проявяваха в съчетание с тактичността му. Приятно му беше да радва другите хора. Опитваше се да утешава, да изглажда конфликтите между малките си приятели. Естествено, имах своите майчински мечти и надежди за него. Успех, щастие, любов. Ала виждах и способността му да бъде водач, да обединява другите. Искрено се забавлявах да го наблюдавам, да му се възхищавам, да го обичам. Убедена бях, че няма по-щастлива майка от мен.

— Ще ме повъртиш ли на въртележката? — попита синчето ми.

— С най-голямо удоволствие — отговорих. — Нека поседим още мъничко и да се насладим на тишината.

Той замълча, пръстчетата му се движеха по моите, сякаш броеше до четиридесет.

Неочаквано слънцето изскочи иззад облака и ни огря. Над тялото на сина ми падна нечия сянка и аз вдигнах глава, да видя кой бе застанал пред нас. Слънцето блестеше в очите ми и не различавах лицето, но при звука на гласа направо се вледених.

— Аз също бих те повъртял.

Беше Джордан. Момченцето ми вдигна лице нагоре. Толкова пъти му бях повтаряла да не говори с непознати, че той мълчеше предпазливо.

— Стига майка ти да ми позволи, разбира се — додаде Джордан. Синът ми се обърна към мен. Продължаваше да мълчи.

— Няма нищо, скъпи — промълвих. — Този чичко е мой приятел. Казва се господин Брейди.

— Много ми е приятно — протегна ръка Джордан.

Почувствах как сърцето ми прескочи, докато наблюдавах как малката ръка потъна в голямата със същите очертания. Черни очи се срещнаха с черни очи, а топлите слънчеви лъчи огряха малкото личице — съвършено копие на това на възрастния мъж пред него. Наистина усетих, че ще ми прилошее.

Целият свят е устроен така, че сродните неща да се срещат, да се сближават.

Погледнах в очите на Джордан. Веднага осъзнах, че той бе разбрал всичко. Лицето му изразяваше едновременно и упрек, и съчувствие, онова съчувствие, което бе тайната на очарованието му, което се бе предало и на моя син.

Изправих се и тръгнах след тях към въртележката. Две от приятелките на сина ми се спуснаха към нас. Тримата се покатериха на въртележката и Джордан започна да я бута. Две момиченца и едно момченце се въртяха в посока, обратна на часовниковата стрелка. Така, както преди много години се бяхме въртели Джордан, Лили и аз.

Обратно на часовниковата стрелка. Изразът съвпадна твърде добре със ситуацията, защото времето наистина бе тръгнало назад, като че това бе естественият му ход.

Коленете ми бяха все така меки, ала кураж ми даваше лицето на сина ми. Сянката на Джордан, падаща на земята пред мен, пък ми предлагаше безценното си равновесие.

— Изпуснах те за малко — обади се Джордан. — Когато стигнах в жилището ти, видях само вашата бавачка. Тя ми каза, че си в парка със сина си — последната дума бе произнесена с особена твърдост.

Кимнах. Повтарях си, че такова нещо можеше да се очаква. Щом Джордан не успяваше да опази тайните си от мен, защо аз да разчитам, че ще опазя моите...

— Как се казва? — попита Джордан съвсем тихо.

Поклатих глава. Той знаеше толкова много сега — нима не можеше да се сети?

— Не можеш ли да се досетиш?

— Струва ми се, че се досетих за достатъчно много други неща — Джордан докосна леко рамото ми.

Извърнах се и срещнах погледа му. Очите ми плуваха в сълзи.

— Джордан — едва успях да промълвя.

ОСМА ГЛАВА

Името на сина ми бе Никълъс, ако трябва да съм точна. Бях дръзнала да му дам и второ име — Джордан, и се случваше да се поддам на изкушението да го използвам, когато бяхме съвсем сами.

Същата вечер Джордан остана да вечеря с нас. Ник се залепи тутакси за него. А Джордан съзерцаваше сина ми с някаква смесица от изумление и екзалтация. Повече от очевидно бе, че той гледаше на Ник като на чудо от кръв и плът.

Естествено, веднага разбра истината. Усетих го още в парка. През целия си живот не бях виждала нещо толкова красноречиво като огледалното привличане между тези две лица, лицето на мъжа, когото обичах, и на сина, който бях откраднала от него.

Джордан обаче не направи никакъв коментар. Той просто разговаряше с момчето, играеше си с него на плетения ми килим и само от време на време ме поглеждаше с очи, от които сърцето ми се разтапяше.

Стореното — сторено. Твърде късно бе да си пожелавам това да не се беше случвало. Двете реалности, които бях смятала, че винаги ще останат разделени, се бяха слели в едно. Сега ми оставаше единствено да бъда мълчалива наблюдателка.

Същата нощ, след като момчето заспа, се любихме. В страстта на Джордан, която бе нежна и бавна, почувствах спомена за онова, което се случи между двама ни преди четири години. Моят собствен отклик на ласките му ме върна към онази нощ, към необикновената сложност на света и към мига на нашето сливане.

Сега обаче ставаше още по-сложно, защото в прегръдката му усещах задълбочаващата се, поглъщаща го любов към неговия син. Не бях сама в обятията му. Не можех да се лаская дотам, че да си въобразя, че той бе тук само заради мен. Точно както в нощта на нашата среща не си мислех, че бе дошъл единствено заради мен.

Нищо от това, което ми се случваше, не бе свързано само с мен. Бях част от нещо много по-голямо, нещо сложно и объркано, което

заемаше централно място в сърцето на Джордан. А синът ми бе станал част от тази сложна система.

Джордан отиде да погледне спящото дете, преди да си тръгне. Сетне обърна очи към мен. Едва ли, затваряйки вратата след себе си, си даваше сметка каква бъркотия остави в трудно поддържаното ми равновесие.

Интервюто ми с него продължи. Ден след ден се срещаме в свободното му време. Присъствах на срещите с бизнес партньорите му. Случваше се да вечеряме заедно. Джордан бе много зает човек, но винаги намираше време за мен.

Няколко пъти на нашите срещи присъстваше и Кристин. Държеше се с нея нежно. Шегуваха се с връзката си, изобщо поведението им беше на влюбени. Когато улавяше ръката ѝ, ме поглеждаше. Ала аз знаех, че предишната нощ ме бе държал в прегръдките си. Знаех също така, че бе притискал сина ми до гърдите си, наслаждавал се бе на присъствието му и бе съжалявал за пропуснатото време през изминалите четири години.

Така се случи, че един път разговарях само с Кристин. Бях притеснена. Попитах я за професионалните ѝ планове, за намерението ѝ да свърже живота си с този на Джордан. В негово отсъствие ми се стори с една идея по-хладна, но бях убедена, че не подозира нищо.

Времето минаваше и започнах да усещам, че тя бе неспокойна. Моят нестихващ интерес към миналото на Джордан като че я изнервяше. Даваше да се разбере, че иска интервюто да завърши. Ясно беше, че Кристин искаше да се омъжи. Беше се изморила от продължилото прекалено дълго встъпление към бъдещия ѝ живот. Държеше да стане съпруга на Джордан и той да загърби миналото си.

Гледах да не насилвам нещата. Чувствах се като престъпник, но и не можех да се спра. Не ме напускаше чувството, че самият Джордан бе попаднал в капана на нещо извън него самия. В ласките си бе започнал да влага много повече от онова, което се дава на една жена. Сякаш се любеше със своята мечта. Случваше се да ме наблюдава, докато го чакам в леглото и в очите му блуждаеше израз, който ме караше да се чувствам едновременно желана и много сама. Ръцете му ме прегръщаха, ала той като че беше на милиони километри. Ето защо

срещите ни бяха винаги някак болезнени, понякога отвъд възторга. Бяха като пропадане в друг свят.

Джордан и Ник се разбраха от самото начало. Въпреки всичките ми усилия, Ник очевидно имаше крещяща нужда от присъствието на мъж около себе си. Джордан бързо стана негов приятел, научи го на неща, които бяха непостижими за мен, показа му начини на възприемане, познати само на мъжете.

Не мина много и Ник започна да настоява Джордан да му пожелае лека нощ. Държеше да говори с него, когато Джордан ме търсеше по телефона. Искаше да му покаже книгите си, играчките и рисунките. Привързаността им растеше като лавина. Сякаш бързаха да наваксат пропуснатото време през тези четири години.

Почувствах, че трябва да се възпротивя на това, което ставаше, но очевидно бе твърде късно. Нещата се развиваха, независимо от мен, това бе порив, дошъл някъде дълбоко от миналото, на който никой не можеше да се противопостави.

Един ден през юни Джордан бързо ме въведе в кабинета си и ми съобщи, че годежът му с Кристин е развален.

— Отдавна беше време — уточни той. — Не бяхме един за друг. Тя го знаеше също. И май изпита по-голямо облекчение и от мен.

Новината не ме изненада толкова, колкото ме стъписа. Бях почувствала накъде вървят нещата още по време на разговорите ми с тях, личеше в начина, по който се бяха променили едва забележимо отношенията им. Бях го приписвала по-скоро на собственото си въображение, подклаждано от обърканите ми чувства, които едва държах под контрол.

— Джордан, не зная какво да ти кажа. Може би ако не бях се появила...

— Ако ти не се беше появила, никога нямаше да позная щастieto — прекъсна ме той.

— Преувеличаваш — опитах се да възразя.

— Кейт, искам да живея с теб — заяви Джордан, без да изчака да довърша. — С теб и моя син.

Реагирах с гняв, който изненада и самата мен.

— Кристин подозирали каква е истината? — попитах.

— За нас ли?

Поклатих глава утвърдително.

— Тя знае ли как си я използвал?

— Защо да съм я използвал? Какво искаш да кажеш? — имаше вид на изненадан. Видях, че той самият не виждаше истината.

Нямах сърце да го нападам, ала ми се искаше да изразя по някакъв начин своя протест.

— Джордан, не съм аз.

— Не те разбирам.

— Не съм аз тази, която си намерил.

Той мълчеше и само ме гледаше. Улови нежно кичур от косите ми и го отстрани от лицето ми. Изглеждаше засегнат.

— За какво говориш?

Поех дълбоко дъх, с надеждата, че ще събера сили, за да му се противопоставя.

— През всичките тези години ти не си търсил мен. Убедена съм в това. Опитвах се да си внуша, че няма значение. Но има. Всичко има значение... Между един мъж и една жена.

— Не си ли малко самонадеяна? — попита Джордан. — Смяташ, че знаеш по-добре от мен какво съм търсил, така ли?

— Виждам го в очите ти всеки път, когато ме погледнеш — упорствах. — Аз съм просто връзката. Човекът, който те свързва с всичко останало. С миналото, с Лили... И заради Ник това минало е достатъчно реално, за да го сграбчиш. Ала всичко това не съм аз. Това е мечта — извърнах очи, за да избегна погледа му. — Точно както сам го каза в интервюто. Някои нощи не могат да се впишат в реалния свят. Трябва да бъдат оставени сами на себе си. А ние с теб не ги оставяме.

Обърнах му гръб. Бях изненадана, че думите ми, които ми бяха стрували толкова много, не произведоха желания ефект.

— Не те моля за нищо — каза той. — Давам си сметка, че нямам право на това. Ти си свободна жена, Ник е твой син. Неговото, както и твоето бъдеще, са твой личен избор. Не се лаская дотолкова, та да смятам, че имам някакво право да се намесвам — Джордан ме погледна нежно. — Има ли някой друг? Някой мъж?

— Не. Няма никакъв мъж — тези негови думи ме засегнаха повече от всичко, казано дотук.

— Но е имало — продължи Джордан. — Живяла си с някакъв мъж доста дълго.

— Как разбра?

— Просто бях любопитен. Не е тайна за никого.

— Сега това е без значение за мен — усмихнах се.

Той въздъхна с видимо облекчение.

— Не искам от теб да се посветиш на мен, нито пък мога да го искам от сина ти. Ала наистина те моля да ми дадеш възможност да бъда щастлив. Няма как да знаеш колко стоплен и колко наистина жив се чувствам, когато съм с теб. Откакто почина майка ми, никога не съм се чувствал така. А може би и преди това. Нека споделя с Ник това, което нося в сърцето си. Моля те, Кейт.

Изпитах физическа слабост. Отпуснах надолу глава, досущ като виновно дете. Знаех какво трябва да се направи, но просто няхах сили. Бях изчерпала всичките си запаси от смелост.

— Да знаеш, че такива неща се наказват — промълвих. — Нали го знаеш?

Джордан ме прегърна нежно.

— Малко ли сме били наказани ние с теб досега?

Предпочетох да замълча. Знаех какво има предвид. Ала в същото време виждах и другата страна на монетата. Животът никога не е бил лесен за мен, но в известен смисъл съм имала късмет. А сега той искаше да поставя на карта малкия свят, който си бях изградила.

— Нима е възможно любовта да е грях? — попита Джордан. — Освен това съм готов да рискувам всичко, за да бъда с теб.

Той спокойно можеше да каже „за да бъда с двама ви“. Знаех, че никога не би изрекъл, дори дълбоко в сърцето си, „с теб“. „С теб Кейт“.

И въпреки всичко се предадох.

— Е, добре — въздъхнах.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордан пренесе малко свои вещи в малкото ми жилище на Стейтън айлънд и двамата ходехме заедно на работа сутрин. Бързахме да се приберем у дома, за да бъдем с Ник. Случваше се по пътя обратно да попаднем на един и същ ферибот, но в повечето случаи, когато си влизах у дома, Джордан беше вече там, а Сара ме чакаше, за да разменим няколко думи.

Бяхме странно трио. Ник бе дете на самотен родител, Джордан бе сирак като мен. Събрала ни бе случайността... По-скоро една мечта. Ала като се позамисли човек, не може да не направи логичното заключение, че имахме всички основания да се чувстваме семейство. Липсваше ни само брачно свидетелство, което да ни направи семейство по общоприетите стандарти.

Позволих си да приема тази странна ситуация, да приема този необикновен каприз на съдбата. Признавам, че се чувствах добре. През целия си живот бях стояла твърдо на двата си крака. Пропадането бе нещо, което досега ми се беше разминало, но нямах нищо против да го опитам и го приех с настървение.

Преди Ник да тръгне на училище през есента, Джордан ни намери ново жилище в Сентръл парк Уест. Беше просторно и тихо, а в сградата живееха и други деца, с които Ник можеше да си играе. Ходехме всеки ден в парка. Джордан ни намираше там. Обичах да ги наблюдавам как се разхождат сред обогрените вече в есенни цветове дървета, хванати за ръце. Физически те много си приличаха. Ник бе тъничък и строен и много приличаше на баща си на неговите години. Като порасне, вероятно ще бъде висок като Джордан. Тайно се гордеех при мисълта за това.

Често, когато се прибирах от работа, заварвах Джордан да играе вече с Ник.

— Виж кой си е дошъл — обичаше да казва той на момченцето и то вдигаше личице от играчките.

Не знам защо в съзнанието ми е останало, че са прекарвали повечето време на пода, или в дневната, или в стаята на Ник. Понякога Джордан наблюдаваше как Ник рисува, друг път му помагаше да построи нещо или измисляха сложни военни действия и драма за колекцията на Ник от малки рицари и дами, каубои и войници. Твърде разнородната група биваше включена изцяло в епична сага, в която неизменно присъстваше един крал, кралица и, разбира се, Лошия човек.

— Хайде, ела при нас — канеше ме Джордан. — Играта тъкмо започна да става интересна — сетне се обръщаше към сина ми с думите: — Няма да можем да я завършим без нея, нали?

Ник кимаше енергично.

За страничния наблюдател можеше да изглежда, че Джордан се наслаждава чрез сина си на второ детство, ала това не беше вярно. Просто той се опитваше да се сближи час по-скоро с Ник и да му даде колкото се може повече от себе си. Ако детството означава приемане на това, което се дава, без да се замисляш дали ще бъде отнесено, или не, в действията на Джордан нямаше нищо детско. Сянката на собствените му загуби присъстваше във всеки поглед, с който удостоверяваше сина си.

— Кого смяташ, че ще избере тя? — питаше той Ник, като държеше мъничка женска фигура в ръка.

— Черния рицар или Белия? — или: — Ще избягат ли заедно? Или ще започне война?

Винаги оставаше решенията да бъдат взети от детето и видимо ги спазваше, сякаш бяха ценни доказателства за съзряващата личност на малкия ми син.

Обичаше да прави и истинско представление от възхищението си от мен.

— Майка ти изглежда много красива днес, нали? — Джордан очакваше потвърждение от Ник. Усмехнато, детето извъръщаше очи, а аз, въпреки старанието си, пламвах от комплимента.

— Ще ми се да си остава въщи по-често — добавяше Джордан с извънредно сериозно изражение. — Напоследък работи много. Какво ще кажеш?

Ник винаги беше съгласен. Никак не му харесваше, когато тръгвах за интервю, или се затварях насаме с компютъра в малкия си

кабинет.

Понякога от съседната стая чувах Джордан да говори с Ник за мен.

— Мислиш ли, че ми се сърди? — питаше той. — Или просто е изморена?

Или пък:

— Тази сутрин ме изгледа много особено. Не разбирам дали е разтревожена от нещо, или просто е замислена.

Изобщо Джордан се държеше така, сякаш Ник ме познаваше добре и той имаше нужда от съветите му.

Обикновено синът ми го успокояваше.

— Добре е. Нищо й няма.

Или:

— Не, не ти се сърди.

Често се забавлявах и трогвах от тази размяна на реплики, защото в тях прозираше искрената несигурност на Джордан в чувствата ми. А и аз действително никога не се отпуснах достатъчно, за да му ги покажа в цялата им сила и многообразие.

Докато Джордан свободно и без всякакви задръжки говореше за това, колко много значи за него новия му живот и отношенията му с нас.

— Винаги съм смятал, че няма да дочакам син — довери ми той веднъж. — Не зная каква е причината, но това беше твърдото ми убеждение. Вероятно е свързано с детството. Просто не ми се вярваше, че ще имам такъв късмет.

Прегръщаше ме, очевидно, за да ми благодари. Мълчах пред противоречието между неговите чувства, които ми се виждаха ясни и прости, и моите — толкова сложни и преплетени.

Случваше се някой следобед Джордан да връхлети от работа и да обяви:

— Днес можем да направим няколко неща: да се разходим в парка, да отидем на кино или да се повозим с кола — обръщаше се към Ник. — Не мога да реша и се „триумя“. А ти? Ти колко идеи имаш?

Много често Ник се разкъсваше между две от предложенията на Джордан.

— Решението е просто. Ще направим и двете.

В резултат при подобни излизания се изтощаваха до смърт, ала Ник сякаш нямаше нищо против.

Доскорошното ни спокойно всекидневие с моя син вече го нямаше. С всяка своя поява на вратата Джордан внасяше вълнение. Когато тръгвахме навън, той направо изпиваше Ник. С трогателно старание прибираше отпечатащи от пръстите му, рисунки, първите написани от Ник печатни букви. Правеше хиляди снимки. След като мърмори известно време, че малкият му фотоапарат все не успявал да хване както трябва естествената светлина, която пада върху лицето на Ник, Джордан си купи Пентакс и се записа в курс по фотография.

Това изобилие от любов не можеше да не се излее и върху мен. Започнах да се чувствам част от истинско семейство. Престанах да мисля, че далечните години от миналото, които бяхме прекарвали заедно, хвърлят някаква сянка върху живота на Ник. Наместо това ме обзе особеното усещане, че някакъв кръг се затваря и ние тримата се превръщаме в едно цяло, точно както едно време като малко момиче се бях чувствала в компанията на Джордан и Лили.

Отново си спомних за детската си книжка с момиченцето, получило вълшебния пясъчен часовник. Сякаш завръщането на Джордан в моя живот и създаването на нов живот бе резултат от обръщането на моя пясъчен часовник, сменило хода на времето, за да създаде отново особен момент с нова плът и нови събития. Подобно обръщане не можеше да бъде резултат само на случайност, то се ръководеше и от особена страст — страстта на трима.

През зимата Джордан купи малка къща в Рай, на сравнително малко разстояние от града с влак, и я обзаведохме заедно. След това започнахме да прекарваме там почивните дни в края на седмицата. Така можехме да подишаме чист въздух, да поседим на тишина и да караме дълго кола — нещо, което бе невъзможно в града.

Къщата беше малка, с две спални, дневна и ниша в единия край, където гледахме телевизия. Джордан нарочно я беше избрал малка. Случваше се да доловя ведрото спокойствие и доволство, което озаряваше лицето му, когато седяхме близко един до друг в тясната кухня на закуска или гледахме телевизия в нишата, чийто прозорец гледаше към задното дворче и градината. Струва ми се, че Джордан държеше къщата да е малка, сякаш за да ни прегръща и ни сближава. Без съмнение, детските му спомени за нечовешките размери на

Брукфийлд, и майка му, скрита изплашена в спалнята си, бяха оставили своята следа.

Като се връщам мислено назад, си спомням непрестанното вълнение, обземащо Джордан, когато започваше да прави планове, усещането, че непрестанно нещо се случва или всеки миг ще се случи. Но в съзнанието ми изникват и картини на мир и спокойствие — Джордан усмихнато ми показва своя стол, в който Ник е заспал; Джордан пее на момчето, преди да заспи; тихият ромон на гласа, му, докато разказва приказка в съседната стая; тримата седим в нишата и гледаме някакво шоу или взет под наем филм, като лапаме пуканки, приготвени по рецептата на Ник с червен пипер и пармезан.

Що се отнася до интимните ми отношения с Джордан — те бяха неразделна част от радостта от общуването с момченцето ни, от нашия живот като семейство. Нощем, когато Джордан влизаше при мен, в ласките му лесно откривах нежността и копнежа, сякаш отново усещах усмивките, с които неизменно даряваше Ник и мен през целия ден. С течение на времето постигнахме онзи синхрон в любовта, който те прави по особен начин равноправен партньор.

Нито веднъж не ми мина през ума мисълта да поискам от Джордан по-голям ангажимент с нас. Нима не бях откраднала от него това дете в онази обляна в лунна светлина нощ, когато той бе екзалтиран от една невероятна среща, обсебен по-скоро от спомени за миналото, отколкото от мисълта за мен. Нима не бях държала четири години сина си в тайна, докато случайността не ме срещна с Джордан и той научи за съществуването му? Нямах никакви претенции към него.

Аз самата си бях спирачка, строга и непоклатима граница. Бях чула името на Лили да излиза от неговата уста, преди да чуя своето. Бях видяла светлината, озаряваща лицето му, когато се обръщаше към Кристин, преди да я видя да изгрыва за мен. А случеше ли се, то винаги беше чрез Ник. Не си правех илюзиите, че аз съм жената, която Джордан обича. Задачата ми бе да се задоволя с онова, което получавах. Поискването на още, колкото и малко да беше то, щеше да доведе до катастрофа.

Като всеки сирак се бях научила да ограничавам очакванията си, да се радвам от сърце на всичко, което имах. Повтарях си, че като не предявям изисквания към Джордан, така не помрачавам щастието му

с Ник. Бях съвременна жена в крайна сметка. И то пораснала. Знаех как да давам обич и да се наслаждавам на близостта, без да поставям неизпълними условия.

И все пак допуснах една „мисловна грешка“, както обичат да се изразяват атлетите. Дръзнах да се поздравя за всичко това и да се мисля за жена, която държи нещата под контрол, която е намерила правилния път живота, като прави благоразумни жертви в подходящото време, след което бива награждавана за това.

Само че нещата не бяха така прости.

През пролетта Джордан трябваше да замине за десет дни в командировка в Европа и аз се обадох на Лили, за да я попитам може ли двамата с Ник да ги посетим за няколко дни. Тя посрещна вестта с искрен възторг. Нейните две малки дъщери Бет и Сузи обожаваха Ник, а Роб го следеше с обич и привързаност, които вероятно пазеше за неродения си син.

Не бях казала на Лили кой е бащата на Ник, вероятно тя смяташе, че това е Брет. Бях дала да се разбере, че съм самотна майка, която не желае да обсъжда интимния си живот. Лили го прие.

Питах се понякога дали тя не разпознаваше чертите на Джордан в моя син. След нощта преди сватбата си Лили нито веднъж не спомена името на приятеля ни от детинство и естествено аз също не повдигах въпроса. Това си оставаше моя тайна.

Потеглихме с колата двамата с Ник, той — с малка чанта с негови книги, а аз — с компютъра. Началото на нашето гостуване беше обещаващо. Роб посрещна Ник с отворени обятия, показа му работилницата си и по време на гостуването ни майсторяха модел на кола, която той беше купил специално за случая.

Постепенно животът им бе станал на типични обитатели на предградията. Роб членуваше в местния клуб и бе успял да убеди Лили да играе голф с него. Тя не бе много добра и често се подиграваше зад гърба на съпругите на останалите членове, ала ходеше с Роб, занимаваше се и с благотворителна дейност и с две думи — водеше активен светски живот. Истинските ѝ интереси и призванието ѝ бяха в семейството ѝ.

По някаква странна ирония на съдбата Роб бе заприличал съвсем на баща си. Не физически — останал бе слаб и висок, но припряността, тревогата му за пари и проявяващата се от време на време упоритост бяха типичните черти на баща му. Очевидно щеше да наследи семейния бизнес, както и значителното състояние на баща си, и ми се струва, че наследството доста му тежеше. Оплакваше се от хората, с които се налагаше да работи. Твърдеше, че са истински акули и се опитват да го крадат. Оставаше в офиса си и след работа, като заявяваше, че не може да има доверие никому, ако иска нещата да се свършат както трябва. Изглежда не знаеше какво точно да прави със свободното си време и дори когато оставаше в къщи, се затваряше в стаята си и работеше.

Едновременният му политически либерализъм постепенно бе отстъпил място на проблемите в бизнеса. Често мърмореше против правителството и данъците. Възмущаваше се от хората, които живеят в дълбоката провинция, без да постараят да направят каквото и да било, за да допринесат с нещо градивно към този живот. В такива моменти Лили завърташе драматично очи към мен. Опитвах се да поспоря с него, особено когато критикуваше профсъюзите и здравните осигуровки за възрастни. Лили заставаше на моя страна, искрено се забавляваше от раздражението му и съвсем спокойно му заявяваше: „Роб, заприличваш все повече на баща си. Ако не внимаваш, някоя сутрин ще се събудиш с пура в устата“.

Понякога упоритостта му граничеше с инфантилност. В състояние бе да забие петите за такива дребни неща, като кого да поканят на гости, при кой учител по пиано да взимат уроци момичетата или дори коя рокля да облече Лили. Виждах как Лили търпеливо отбива атаките, ала имаше случаи, когато направо му изсъскваше: „Ти защо не вземеш да поуспокоиш малко топката? Да не е дошъл краят на света?“.

Давах си сметка, че изневярата на Роб все пак бе оставила белег върху отношенията им. Предаността на Роб сега носеше особено напрежение, липсваше ѝ непосредственост. Настъпваха едни мълчания между тях, които ме караха да извързвам поглед. Понякога той спонтанно прекосяваше стаята, за да прегърне жена си или тя се обръщаше към него с нежни думи. Носеше ѝ съвсем редовно цветя. Случваше се да прегърне жена си и децата, втурнали се в този момент

в стаята, за да бъдат включени в прегръдката — двама възрастни и две деца, олюляващи се във взаимната си прегръдка.

В такива мигове разбирах, че макар и с известни напрежения, бракът между двамата ще просъществува. И заради децата, но и заради нещо неизказано между Лили и Роб, което за страничен наблюдател като мен оставаше загадка.

Сузи и Бет бяха много красиви деца. Бет приличаше повече на Роб, ала и двете бяха като миниатюрни изображения на Лили — високи, слаби, с искрящи очи, кипящи от енергия. Мигом се залепиха за Ник и се впуснаха в някакви техни си игри, започнати при предишната им среща. Гледаха на него като на братовчед и, тъй като нямаха брат, го намираха за екзотичен и вълнуващ. Игривостта им, често безразсъдна, биваше балансирана от естествената му тактичност и внимание. Представляваха прекрасна тройка.

Лили също се радваше на Ник с нежност, която можеше да се сравни само с тази на дъщерите ѝ.

Ако момичетата по една случайност не тичаха наоколо, тя го взимаше на колене и разговаряше с него. Виждах колко ѝ липсва един син. Със значителна гордост отбелязвах за себе си колко силно впечатление ѝ правеше необикновеното въображение и деликатност на Ник.

— Той е истински джентълмен — въздъхна Лили на третата вечер от посещението ни. — Внимавай, Кейт, децата растат много бързо. Тези двете като едно нищо може да се озоват в бясно състезание за него, преди да сме се усетили.

Засмях се. Мисълта за това ми се виждаше направо абсурдна. Нямах навика да гледам толкова напред като Лили. Живеех за момента. Нейните деца бяха по-големи и естествено бе да живеят в по-истински свят.

— Коя от двете мислиш, че ще избере? — попитах аз.

— Ами... — замисли се тя. — Бет е по-тиха, повече прилича на теб. Макар че ела да видиш в какво се превръща, когато сестра ѝ ѝ досажда. Може би ще избере нея, защото прилича повече на майка му. От друга страна в Сузи има много живот. Не се плаши от нищо. Ако реши, че го иска, не зная как ще ѝ се съпротиви.

Наблюдавахме ги как играят и аз си мислех за нейните наблюдения. Трите деца ми напомняха на нас тримата преди години. В

онова време Лили бе смелата, властната. Аз бях по-разсъдлива и някак различна, а Джордан бе омиротворителят, дипломатът.

— Не съм убедена, че ще е щастлив, с която и да е от тях — заяви по едно време приятелката ми. — Когато му дойде времето, ще има нужда от много специално момиче. Тези двете май няма да са достатъчно добри за него.

— Глупости — засмях се аз. — Те ще са напълно подходящи за когото и да било. Погледни само колко са прекрасни!

Една вечер настоях да остана при децата, докато Лили и Роб отидоха на някаква вечеря, организирана от техни приятели. Двамата дълго протестираха, заявиха, че искали да се изфукат с мен, толкова се гордеели с кариерата, която съм направила, и настояваха да ме заведат на всяка цена. Аз обаче бях непреклонна.

С момичетата сготвихме макарони със сирене и огромна пица. Хапнах едно парче пица с малко салата, а децата излапаха всичко останало. С лекота, която ме стъписа, въпреки кльощавите си телца, двете момиченца хапваха здравата.

След като се нахранихме, седнах да прегледам материалите за една статия, докато децата се заиграха на моравата пред къщата. Бяха подгонили една светулка, тичаха от храст на храст и виковете им огласяха тишината на вечерта. Изпитах необикновено сродство с настроението има като че моето отдавна загубено аз се бе появило изневиделица и сега тичаше по тревата с децата. Границата между реалността и фантазията се разми уморено във въздуха на нощта и се отдадох на мислите си, на спомените за преживяното от нас двете с Лили преди толкова време, когато никакви проблеми на възрастните не можеха да ни докоснат, интересувахе ни единствено яркото чувство за откривателство и приключение, което ни обединяваше.

По-късно, когато ги изпратих в стаята на Бет, където щяха да спят в спални чували, си спомних нощите, когато оставахме да преспим в дома на Джордан. Майка му ни позволяваше да си изберем, която стая си поискаме от множеството отдавна неизползвани от никого стаи за гости, за да може прислужничката да я проветри и приготви за нас. Оказваше се, че избраната стая бе точно толкова непозната за нас, колкото и за Джордан.

Докато целувах тримата за лека нощ, си позволих да си помечтая, че съм майка и на тримата. В същия миг вътрешният ми

пясъчен часовник се обърна, времето промени своя ход и почувствах, че целувам Лили, Джордан и самата себе си като деца.

Децата заспаха и необяснимо защо станах неспокойна. Опитах се да се съсредоточа в работата си — нищо не излезе, нито една от телевизионните програми не успя да задържи вниманието ми, не намерих и нищо интересно за четене. Започнах да обикалям къщата с надеждата откроя нещо интересно за четене или поне някакви снимки, които да са ми познати.

Не зная как и кога се озовах в ателието на Лили на таванския етаж. Тя отново се бе заловила с рисуването. По стените висяха забодени на дървени подложки акварели. Няколко недовършени фигури стояха на поставки. Вътре миришеше на прах, бои и лак.

Никога не бях оставала сама в ателието ѝ. Това бе единственото място, където Лили можеше да се затваря, без никой от семейството да я безпокои. На момичетата беше забранено да влизат, а и Роб не прекриваше прага, чувствайки, че жена му имаше потребност да се усамоти от време на време. В ъгъла забелязах сандъчето, което Лили бе имала още като дете. Спомних си, че вътре положително има предмети, свързани и с мен. Коленичих и разгледах ключалката.

Това беше медна ключалка с три пръстенчета за шифъра. Спомних си как преди години Лили ми беше казала шифъра си и дори ме накара да го наизустя. Още чувах гласа ѝ: „Никога няма да имаме тайни една от друга.“

Обещанието помнех, но не и шифъра. Усмихнах се при мисълта, че по своеобразен начин бях изменила на детското ни минало.

Въпреки всичко машинално бях започнала да въртя пръстените, сякаш пръстите ми сами се движеха, водени от забравен навик. Затаила дъх, оставих пръстите си да се движат и да наберат първите три числа, които си изберат. За огромна моя изненада ключалката прецрака и се отвори. Паметта ми отдавна бе изтрила комбинацията, ала пръстите ми очевидно бяха съхранили навика.

Вдигнах капака. Вътре намерих няколко предмета, които ми напомниха за моя собствен сандък, който открих на тавана у леля Клара след смъртта ѝ. Няколко книги, момичешки бижута, кънки, една-две кукли. Под тях видях сгъната позната материя. Повдигнах я

внимателно. Дъхът ми секна. Познах роклята, която Лили бе носила в нощта на бала, когато дадохме прочутото си обещание.

Извадих дрехата и я вдигнах, за да я огледам. Тя носеше патината на времето, платът бе избелял и овехтял. Но все пак това бе роклята, ушита от мен с толкова любов. В нея имаше толкова много съдържание. Почти усетих стегнатото тяло на Лили, когато я пробвах, и чувах нервните ѝ протести за това, че ще се наложи да отиде на танците без мен.

Значи Лили не беше забравила. Човек на настоящето и бъдещето, тя все пак бе запазила достатъчно от миналото, за да съхрани роклята. Заприлича ми на цвете, оставено между страниците на книга, за да напомня за нашето трио и за последната, най-велика нощ на общата ни младост.

Какво ли би казал Роб, ако откриеше тази дреха? Зная как би се засмяла Лили в подобен момент, ала също така зная, че тя никога не би му я показала, ако зависеше от нея.

На дъното на сандъка се виждаше бележник с твърди корици. Извадих го и го разгърнах. Търсех наши снимки като деца.

И ги открих. Съвсем малки, правени със стария фотоапарат на господин Франс, други — правени от Карл по времето на неговата страст към фотографията, няколко общи снимки на класовете. Открих и две снимки, правени незнайно от кого, на които бяхме ние двете с Джордан в Брукфийлд. Колко малки сме били! Колко различни от големите жени, в които се бяхме превърнали. Трогнах се от сантименталността на Лили, от проявата на вярност към миналото. Запазила бе тези снимки. Следваше снимката на Лили с Джордан, която намерих в собствения си сандък. До нея беше друга — на Джордан с майка му. Най-вероятно бяха правени по едно и също време от пътуващ фотограф.

Майката на Джордан бе с изкуствено весело изражение на лицето, прикриващо отчаянието ѝ. Изглеждаше толкова млада! Надали бе по-възрастна от мен в момента. А всъщност са ѝ оставали само няколко дни живот.

Джордан ми се видя съвсем невинен, типичен тринадесетгодишен младеж. Часовникът в мен се обърна за кой ли път и успях да видя приликата му с Ник, вероятно така щеше да изглежда

той само след няколко години. Без съмнение щеше да има същото леко отнесено меланхолично изражение.

На следващата страница ме очакваше истинска изненада. Снимка на Джордан в Гротън. Беше по-голям, някъде между четиринайсет и петнайсетгодишен. Такъв никога не бях го виждала. По онова време не бях имала контакт с него, а откакто започна връзката ни като възрастни, не ми бе хрумвало да го питам има ли снимки от онова време и от колежа. Тези години бяха съвършено неизвестни за мен.

Обзе ме чувство за някаква опасност. Но нищо не можеше да спре ръката ми. Следваха нови снимки на Джордан от колежа — сам и с приятели, дори като вече млад мъж с някакви колеги. Имаше и няколко изрезки от вестници за успехите му като бизнесмен.

Просто регистрирах факта, че снимките бяха все по-нови, когато за своя изненада попаднах на снимка на Ник. Извадих я и я обърнах. На гърба пишеше: „Ник на четири години и три месеца“.

До снимката бе сгънато писмо. Пръстите ми вече трепереха, ала го разгърнах. При вида на почерка на Джордан от гърлото ми се отрони нещо средно между ридание и въздишка.

„Винаги, когато погледна лицето му, си мисля за теб
и за нас...“

Инстинктивно покрих лицето си с длани, точно както съм виждала да правят хората, когато на екрана се случва нещо страшно. Бързо сгънах листа. Пръстите ми бяха вкочанени, въпреки горещината в таванската стаичка. Едва си поемах въздух.

Отворих очи и машинално започнах да прибирам всичко обратно. В последния миг погледът ми попадна на последните редове в писмото:

„Никога няма да забравя. Обещавам. Обещавам...
Обичам те.

Джордан.“

Оставих писмото там, където го намерих. Все пак обърнах още няколко страници, ала те бяха празни. Очевидно чакаха нови снимки.

Погледнах в сандъка за други писма, но не открих нищо. Очевидно Лили ги държеше другаде. Това, вероятно защото беше скорошно, бе останало тук.

Бях наистина шокирана. Снимката на Ник бе правена с новия Пентакс на Джордан. Датираше от периода на моя нов живот с Джордан и нашия син.

Значи Джордан поддържаше връзка с Лили. Или по-скоро — никога не беше я прекъсвал. А вероятно не беше спирал и да я обича.

Напразно се опитвах да се овладеея. Само пет минути по-рано бях щастлива от откритието си, че Лили изпитваше носталгия по нашето общо детство. Щастлива, че познавам порасналия Джордан, познавам тялото му и имам неговия син. А сега се изправях лице в лице с вечната истина, че се опитвам да се самозалъгвам с навика си да забравям. През всичкото време Джордан е обичал само Лили.

За първи път проумях какво означава изразът: „Целият ми живот мина пред очите ми като на филмова лента.“ Целият ни живот с Джордан бе в този бележник. Ала той изобщо не бе прекъсвал за Лили със заминаването на Джордан. Те двамата никога не бяха забравяли един за друг.

Жестока мисъл проряза съзнанието ми. Щом не са спирани да си пишат, вероятно и са се срещали. Вярно, че Лили по природа бе домашарка, а и съпруга и майка. Животът бе отпратил Джордан в доста различна посока. В този миг домът на Брейди изникна пред погледа ми. Къщата, съхранена с такава упоритост през всичките тези години от Джордан, въпреки че бе пълна с трагични спомени.

Мисълта бе така болезнена, че се усетих как яростно натискам капака на сандъка, сякаш да не се отвори никога вече. Истината бе твърде страшна за мен, твърде сложна, за да я възприема за един миг. Тя се коренеше в миналото като неизлечима болест, подобно на инфекция, издържала всичките тези години. Всеки един от моите спомени, от моите убеждения, носеше вируса на тази зараза.

— Трябваше да се досетя — промълвих едва-едва.

Почувствах се като истинска глупачка. Още повече, че по време на връзката ми с Джордан винаги се бях ласкала от мисълта, че притежавам нещо, което Лили не можеше да достигне. А сега

разбирах, че съм длъжна да призная очевидното. Ако Джордан бе намерил пътя към мен, не можеше да не е успял да намери преди това пътя си към нея.

Напуснах ателието и се върнах в стаята на децата. Загледах се в лицата им с надеждата да открия знак, че реалността, която си мислех, че се е възродила, продължава да съществува. Момичетата спяха с широко разперени ръце на пода; едната ръка на Сузи бе отпусната върху рамото на Ник. Изпитах лудото желание да го грабна и да избягам някъде с него.

Но къде? Обратно в Ню Йорк? В ръцете на един мъж, който всеки път, когато ме взима в прегръдките си, мисли за Лили? Който вижда нейното лице, всеки път, когато обърне очи към сина си, точно както когато целувам момченцето си, аз виждам Джордан? Който в онази нощ при Плодоносния полумесец видя нея в мое лице, дори когато се отпуснахме на тревата?

Въображаемият ми пясъчен часовник изникна в съзнанието ми. Песъчинките му, размесени по хиляди възможни начини, не бяха само мои. Те бяха неразривно свързани с Лили и Джордан, с тяхната любов. Нямаше кътче от моя живот, все едно колко отдалечено от тях, в което те да не присъстваха.

Отидох да си легна, решена да не чакам завръщането на Лили и Роб. Убедена бях, че щеше да е достатъчен само един нейн поглед, за да разбере истината. Нуждаех се от време, за да се успокоя.

Не мигнах нито за миг. Когато на следващата сутрин синът ми дойде да ме целуне за добро утро, бях готова. Прегърнах го и дълго го притисках до себе си, след което слязохме долу двамата, като на лицето ми вече грееше усмивката, върху която бях работила през дългите часове на нощта.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Всеки възрастен знае какво значи да се обърнеш назад и да разчепкаш най-щастливите мигове от своя живот. Чувството е особено, защото човек неизменно открива в озареното от безгрижно щастие свое детство огромна доза враждебност и дори тъга. Никой не напуска този свят без своите рани. Често се оказва, че времето на нашето щастие е тъкмо онова, в което сме били най-гъвкави или с най-малки изисквания към живота.

Моята „най-щастлива година“ бе по-дълга от година. Тя започна в онзи ден, когато Джордан последва Ник и мен в кварталния парк и поиска да се пренесе при нас. И колкото и да е странно, не завърши в нощта, когато открих онзи бележник в сандъка на Лили.

Никога не споделих с Джордан какво съм открила. Реших, че почти нищо няма да спечеля, като го обвиня, че ме е лъгал, особено като се има предвид, че аз самата със скриването на някои неща също го бях излъгала в известен смисъл. Онова, което можех да загубя, бе твърде съществено за мен. А именно семейството ми или поне единственото нещо, което би могло да се нарече семейство в моя живот.

Освен това, като се замислих, си дадох сметка, че откритието ми не би трябвало да е изненада за мен. То просто потвърди онова, което и без това си знаех за нас тримата.

Ето защо превърнах тайната на Джордан в своя тайна. Не успях да забравя случката, нито можех да се престоря, че не е имало такава нещo. Просто разбрах, че една голяма любов невинаги е събитие само за двама души. Щом като можех да приема факта, че моят син обича и Джордан, и мен, защо да не мога да приема истината, че Джордан никога не е преставал да обича Лили? Не можеше ли да обича и мен?

И ако по някакъв начин в лицето на своя син Ник виждаше Лили, защото тя дълбоко е била врязана в сърцето му, когато детето е било зачевано, не можех ли и аз да споделя нейната любов?

Реших, че трябва да мога. Ако искам да бъда честна, старото ми аз, такава, каквато бях в детството си, ми дойде на помощ. Израснах с мисълта, че ние тримата сме едно цяло и това винаги е било за мен извор на най-дълбоката ми любов. Обзе ме нещо от възторга, с който шиех красивата рокля на Лили за бала. Поиска ми се да споделя Джордан с Лили, защото това го приближаваше до мен. Усещах как невидимият обръч на нашето съществуване ме обгръща с нежност и ми вдъхва живот.

Престанах да вярвам в изключителността. Станах привърженичка на съставността и комплексността. Внушавах си, че след като съм така гъвкава в приспособяването към ситуацияите, се застраховам срещу нещастиято.

Стратегията ми даде резултат. Двамата с Джордан наблюдавахме как нашият син расте. Докато навърши осем години, Ник бе успял да си създаде много приятели както в града, така и в Рай, учителите го обичаха заради това, че бе мило дете, с чудесно чувство за хумор и богато въображение. Джордан напредваше стремително в кариерата си, докато аз ограничих максимално журналистическите си занимания, за да имам повече време за детето. Бяхме заети, щастливи хора. Животът ни дари с онова, за което най-много бяхме копнели, и през ум не ни минаваше да се усъмним в непоклатимостта на щастиято си.

През пролетта след осмия рожден ден на Ник всекидневието ни претърпя известни промени. При Джордан се явиха някакви специалисти по голф с предложението да реставрират игрището, което баща му бе построил преди толкова години в Съмър Харбър. Архитектът на игрището отдавна беше починал, но името му се носеше като легенда и в своята автобиография той на много места говорел за тази своя творба, споменавайки с благодарност имената на играчи като Бен Хоган и Байрон Нелсън, за това, че говорели за игрището като за най-интересната архитектура, която са срещали.

Джордан одобри идеята и дори отиде още по-далеч, реши да възстанови полуразрушената къща, в която бе прекарал детството си. Естествено, това не беше много удобен дом, защото бе прекалено голям, и никой не би пожелал да го превърне в място за живеене. Ала бе с интересна архитектура и щеше да бъде прекрасно място за срещи на членовете на клуба, и то в близост до възстановеното игрище. Къщата бе така здраво строена от Брейди старши, че инженерите,

които я огледаха, увериха Джордан, че спокойно ще я възстановят. Голяма част от старата мебелировка можеше да се впише в атмосферата на салоните и библиотеките или да се използва в безбройните спални.

Джордан бе много вдъхновен от идеята. Обясни ми, че това за него било начин да склучи мир, макар и косвено, с бащата, който го бе изоставил преди толкова години.

— Мисля, че така всичко ще си дойде на мястото — заяви той. — Загубил е всичко, но искал хората да помнят, че е бил тук. Изгарял е от желание да остави следа след себе си и мисля, че за мен ще бъде известно успокоение, ако задоволя тази негова мечта.

Изненадах се от подобна щедрост към човек, който, доколкото имах представа за нещата, бе причинил на Джордан единствено страдания. Тайно подозирах, че зад този негов порив имаше и друго — Джордан се стремеше към реабилитация на чувството си за своето минало. Чувствал се е някак изолиран от света и искаше да си създаде връзка с предходните поколения, към които да може да се обръща.

Не го придружавах по време на множеството му пътувания до Мейн. Твърдеше, че искал да ме изненада със завършения вид на неговия проект.

Естествено, тези пътувания ме изпълваха с тревога. Лили беше в Съмър Харбър. Дали пък тя не беше онази притегателна сила, която го привличаше натам, а игрището за голф бе само предлог? Никога не казах нищо нито на Джордан, нито на Лили, а и не опитах да го проверявам.

Когато проектът бе към своя край, в пресата се зашумя за него, и то не само в списанията за голф, а и в големите национални издания. Появиха се заглавия като „Магнат възстановява Брукфийлд“ и други подобни. Джордан избра обществен управителен съвет на възстановеното игрище, който бе своеобразен реверанс към баща му, отхвърлен на времето от местните величия. Домът на клуба се превръщаше в архитектурен паметник.

Джордан настоя ние с Ник да го придружим за официалното откриване. Помоли ме да се обадя на Лили и да я предупредя, че пристигаме. Искал да се запознае със съпруга и с дъщерите й. Естествено, направих го и Лили се съгласи с огромна радост.

Очаквах пътуването ни със смесени чувства. Лили вече знаеше, че живея с Джордан — едва ли можех да го скрия от нея, но ѝ бях казала, че сме се срещнали по повод на статията, която написах за него в „Ню Йоркър“. Никога не ѝ казах официално, че той е бащата на моя син. Реших, че Джордан вече го е сторил. Разбира се, никога не го попитах. Собственото ми мълчание ме постави в доста объркано положение, ала просто не виждах друг изход. Истината за нашия живот не можеше да се изрече на глас, нито можеше да се формулира с думи, тя бе нещо значително и красноречиво, почти като лицето на сина ми.

Оказа се, че тревогите ми са били напразни. Когато приближихме с колата дома им, Лили и Роб ни чакаха в градината отпред, с тях бяха и момичетата, които подскачаха от нетърпение да се видят с Ник.

За Роб бе истинско удоволствие да се запознае с Джордан, когото той смяташе за знаменитост в света на бизнеса. Лили прегърна Джордан с плам, като възкликна колко хубав е станал и колко е щастлива от успехите му. Прекрасно изиграна роля!

— Вижте го само! — грееше лицето ѝ, докато търсеше в очите на Роб и мен потвърждение на собствената си радост. — Господи, Джордан, толкова ми липсваше през всичките тези години. Непростимо е, че през всичкото това време не поддържахме връзка.

— Понякога никак не е лесно — тактично отбеляза Джордан.

— Роб, чувал си за Джордан, нали? — продължи тя към съпруга си. — Когато бяхме деца, бяхме неразделни. С Кейт — също. Живеех, за да бъдем заедно. Те бяха единственото нещо, което ме интересуваше — обърна се после към мен. — Кажи му, Кейт. Кажи му колко беше хубаво!

Смутена, се опитах да изобразя нещо като усмивка. Междувременно Ник бе застанал до Лили и я бе уловил за ръката.

— Здравей, хубавецо мой — наведе се тя към него. — Много се радвам да те видя отново.

Момченцето местеше очи от нея към Джордан с ням въпрос в очите, който направо прониза сърцето ми. Естествено, не можех да не се запитам дали детето не усети чувствата им.

След няколко минути ние двете с Лили бяхме в кухнята. Тя ме прегърна, постояхме така миг-два.

— Скъпа моя, толкова се радвам за теб! За Ник също. Едва ли би могъл да си мечтае за по-подходящи майка и баща. Нямах представа колко съм щастлива, че ви виждам двамата и че сме отново тримата.

Нищо повече. Бях изумена от лекотата, с която ме поздрави, а в същото време безмълвно отмина истината, която можеше да ме засегне или нарани. Според нея ние с Ник и Джордан бяхме семейство и нямаше какво повече да се каже. Бях благодарна от изпитаното облекчение.

Когато се върнахме в дневната, забелязах, че Джордан внимателно следи Лили. Опитах се да я видя през неговите очи. С времето тя бе станала още по-красива. Няколкото бръчки добавяха контури на лицето ѝ, придобитият опит и преживените скърби я бяха одухотворили. Беше по-слаба, малко бледна, но това я правеше още по-романтична, по-женствена. Мина ми през ума, че бе заприличала на майка си. Също като покойната госпожа Франс от нея бликаше добро настроение, чудесно разположение към всички. От погледа ми обаче не убягна известна отнесеност в очите ѝ, нещо загадъчно и тъжно, което тя се стараяше да скрие.

Лили беше красива жена, може би по-красива от всеки друг път. Забелязах, че Джордан с мъка откъсваше очи от нея. Естествено, прободете ме чувство на ревност; ала всеки път, когато се обръщах отново към приятелката си, аз самата не можех да спра собственото си възхищение, станало неразделна част от детството ми.

Джордан покани Роб да опитат на другия ден игрището. Когато Роб спомена, че Лили също играе, Джордан покани и нея, но тя отказа.

— Вървете вие, мъжете. Нямам намерение да ви развалям играта с несръчните си удари и разбитите чимове.

Прекарването ни беше забележително във всяко отношение. Момичетата не изпуснаха Ник нито за миг, показваха му новите си придобивки, игрите си. Роб и Лили се държаха като съвършените домакини, обсипваха ни с добронамереността си. Около нас цареше атмосфера на нежна хармония, под чиято повърхност просветваха тръпките на скрити вълнения.

Джордан поиска да се срещне членовете на семейство Франс и го заведохме до дома им. Къщата очевидно криеше за него старата привлекателност, което важеше и за мен. През годините семейство Франс не бяха преживели много щастливи моменти. Кристин се бе

развела и с втория си съпруг и търсеше Лили само когато ѝ трябваха пари. Старият господин Франс бе починал преди няколко години, загубил всякакъв интерес към живота след смъртта на съпругата си. Ерик, блудният по-малък брат, бе сериозно болен в Калифорния и Лили редовно пътуваше дотам, за да се грижи за него. Молеше го да се прибере, ала той все още отказваше да види близките си.

Карл, най-възрастният брат, бе добавил приятелка към своя живот, мила местна жена на име Рина, която бе негова годеница от няколко години. Но той с нищо не показваше, че има намерение да се жени за нея. Все така обитаваше стаята на своята младост, заобиколен от наръчници и апаратура, зарит в абсурдните си планове.

Колкото до Ингрид, тя си бе същата заклетата стара мома; беше наедряла и натежала и изглеждаше невероятно масивна, като седнеше в стола си. Ръководеше всички задължителни събирания на семейство Франс, поднасяше купи с храна, печено и сладкиши, чиито рецепти оставаха нейна неприкосновена тайна. Поддържаше кореспонденцията с всички роднини и, макар лишена от настроение и ведрост, тя бе стожерът на семейството. Грижеше се за децата на Лили, макар че вече бяха на възраст, когато самите те можеха да работят като детегледачки.

Момичетата бързо растяха и се превръщаха в интересни, сложни личности. Някога тихата Бет се бе източила като диво цвете и с импулсивността и нестандартните си идеи, които бликаха в най-неочакван момент, много приличаше на майка си от времето на нейното детство. У Сузи пък се забелязваха наченки на музикален талант и тя упорито свиреше. В къщата вече се говореше, че ще продължи образованието си в консерватория. Беше станала сериозна, макар към мен и Ник да бе все така сърдечна и непосредствена. Като че двете момичета си бяха разменили личностите. Няма да спра да се удивлявам на промените, ставащи с хората, които си мисля, че познавам.

Джордан проявяваше нестихващ интерес към всичко това, очароваше Ингрид с комплиментите си за нейните кулинарни произведения и потъна в професионален разговор с Карл. Момичетата мигом се захласнаха по него. Той се наслаждаваше на всичко, което можеше да получи от семейство Франс, сякаш на времето бе пропуснал нещо и сега искаше да навакса, преди да му се бе изплъзнало за пореден път.

Лили смяташе, че възраждането на Брукфийлд „е най-прекрасното нещо, случило се в това застинало като благо място от сто години насам“. Тя си спомни приятелството между своята майка и майката на Джордан и сега се чувстваше като представителка на госпожа Франс. Срамуваше се заради начина, по който местната общественост бе отхвърлила Елизабет. Убедена бе, че с този акт справедливостта ще възтържествува.

За нея къщата на семейството на Джордан бе своеобразен паметник на нашето общо детство, на единението на нашето трио, за което сега Лили с любов разказваше на съпруга си като за „дяволската тройка, както мама ни наричаше“.

Видимият ѝ ентузиазъм, с който тя заговори за това, вероятно подтикна Джордан да ѝ зададе деликатния въпрос, който нито той, нито аз посмявахме да зададем до този момент.

— Спомняш ли си нашето обещание да се срещнем при тринайсетата дупка?

Лили се стъписа.

— Обещание ли? Какво обещание?

— Дадохме си го в нощта, преди да замина за Гротън — обясни Джордан. — След танците тримата с теб и Кейт отидохме на игрището за голф. Обещахме си да се срещнем при тринайсетата дупка след петнайсет години. При Плодоносния полумесец. Не помниш ли?

Настъпи миг мълчание. Лицето на Лили бе като безизразна маска. След минута тя ококори очи в няма изненада.

— Боже Господи! — възкликна. — Прав си! Сега си спомних. Лежахме на тревата и гледахме луната. Не бях свалила дори роклята, която Кейт ми уши за бала. Естествено, че си спомням! О, Джордан, ще можеш ли някога да ми простиш, че съм забравила такъв прелестен момент?

Така бе отминат този болезнен въпрос. Лили изобщо не ме попита отишла ли съм на тази среща. Не откъсвах очи от Ник и момиченцата, които играеха навън пред прозореца. Това бе един от най-особените моменти в живота ми. Убедена бях, че Джордан не бе казал на Лили, че сме се видели в онази нощ. Ето защо не можеше да знае какво се бе случило тогава и какъв повратен момент се бе оказало в живота ни обещанието, което тя бе забравила.

Темата за Брукфийлд отново изникна, когато Лили, която не беше виждала възстановеното игрище, предложи да се разходим дотам една вечер. Просто за да осъществим, макар и със закъснение, обещаната среща при тринайсетата дупка. Ние с Джордан се поколебахме, ала тя не приемаше нашия отказ.

— Нека бъде така, сякаш и тримата сме си спомнили — предложи Лили.

Осъществихме го след две вечери. Оставихме децата у дома с Роб, който не прояви интерес към носталгията на жена си към отминалото детство. След вечеря тримата отидохме с кола до Брукфийлд.

— Джордан, знаеш ли — възкликна Лили, — като сега виждам прозореца на стаята на майка ти, от който тя ми махаше. Беше толкова мила жена!

Джордан кимна.

— Детската стая е запазена в едновременния ѝ вид. Поисках да я обзаведа с същите мебели дори. Спомняте ли си как играехме на масата в нея? Скрабъл и монополи...

Лили не отговори. Тя само улови ръката му, а после и моята.

— Да вървим. Нямам търпение — въздъхна.

Докато вървахме към нашето място, небето съвсем помръкна. Игрището беше в чудесно състояние, миришеше на току-що окосена трева, машините бяха минали същата сутрин. Чуваше се само приглушеният звук на пръскачките. Разликата с времето на нашето детство бе значителна.

— Колко са остарели дърветата — обади се Лили. — Сякаш ни наблюдават. Дали си спомнят времето, когато бяхме малки?

Кречехме по пътеки, които сякаш бяха омагьосани, защото бяха пътеките, проправени едновременно от спомените и реалността. Краката ни сякаш сами намираха пътя, преди още очите ни да бяха открили ориентирите. Като че отминалите години ни насочваха.

Приблжихме тринайсетата дупка от задната страна и изкачихме стръмният склон, по който като деца се спускахме през зимата. За разлика от преди, сега ставите ни бяха по-сковани и катеренето не ни се видя толкова лесно. Лили започна да се задъхва и Джордан я улови за ръка, за да ѝ помогне.

На върха на възвишението спряхме, за да се насладим на гледката към океана.

— Колко е красиво, Джордан — възкликна Лили. — Точно като в нощта, когато си дадохме обещанието.

Тя се обърна и го изгледа.

— Ти беше толкова хубав в нощта на бала. И бяхме с официалните си дрехи. Помниш ли?

Джордан кимна с усмивка.

— Кейт, помниш ли? — упорстваше Лили. — Ти ни чакаше отвън. Защото не пожела да дойдеш на танците. Трябваше да дойдеш! Нали, Джордан? Щяхме и на теб да ти измислим някаква рокля.

Интересът ѝ към тази тема спря дотам. Очевидно мисълта ѝ скачаше с нахлуването на все повече спомени.

— Чакайте — изведнъж разпери ръце тя. — Нека го направим така, сякаш всеки един от нас си е спомнил за обещанието.

Ние с Джордан бяхме развеселени от предложението ѝ. Разделихме се, скрихме се поотделно зад дърветата и постояхме там скрити няколко минути. После мълчаливо излязохме напред и се насочихме към покритата с трева площадка. Луната като същински съучастник се надигна от морската вода, точно както в онази нощ преди много години.

Видях първо Лили. Тя излезе напред — видя ми се тънка и красива, имаше нещо призрачно в силуета ѝ, огрян от бледата светлина. Лили улови двете ми ръце и ме целуна.

— Ти ме познаваш най-добре — промълви тя с плувнали в сълзи очи.

В следващия миг усетихме на раменете си ръцете на Джордан. Той ни притисна към тялото си и почувствах как телата и на двете ни се стоплят от неговата мъжка топлина и най-вече от спомена му.

— Обичам те — въздъхна Лили. След това някак припряно добави: — Толкова много ви обичам и двамата.

Прегръщайки Лили, почувствах пръстите на Джордан да се преплитат с моите.

— Защо му трябва на времето да отминава? — попита Лили. — Не може ли да ни принадлежи завинаги?

В този миг вътрешният ми пясъчен часовник се обърна, като хвърляше всяка песъчинка човешка надежда, объркваше спомените и

начертаните планове. Странен съучастник е времето, променя всичко до неузнаваемост и в същото време оставя нещата такива, каквито са. Ето ни отново тук, доведени от неизбежността, присъствала в живота и на трима ни, без дори да сме го подозирали.

Спомнила си сега за този момент, си мисля колко голяма грешка правим ние, хората, като залагаме цялата си вяра на бъдещето. Понякога то е толкова недостижимо, почти колкото звездите на небосвода. А миналото идва все по-близо и по-близо, разкрива ни тайните, в които се таят отговорите на всичките ни съмнения, стига само да можем да се вслушаме в тях.

— Обещайте, че никога повече няма да забравяме — обади се Лили. — Никога повече няма да се загубваме един за друг. Как ми се иска да останем заедно завинаги.

Целунах я по бузата и тя докосна лицето ми с устни. Нямах как да знае колко голяма част от желанието ѝ вече се бе изпълнила. Надявах се да не узнае.

Когато се прибрахме, Роб и момичетата ни посрещнаха с разтревожени погледи. Ник се беше разболял. Беше му прилошало, докато децата го бяха учили на някаква игра на моравата пред къщата.

Двамата с Джордан отидохме веднага в стаята, където го бяха поставили да легне, завит с един чаршаф, тъй като нощта бе много гореща. Пипнах челото му. Стори ми се, че има температура.

— Как си, миличък? — попитах аз, докато го прегръщах и погледнах Джордан. Той ми се видя изплашен.

— Добре съм — отвърна синът ми. — Нищо ми няма. Не разбирам защо всички толкова много се разтревожиха.

И наистина изглеждаше добре. Просто имаше вид на нетърпелив. Страхът, който изпитвах в момента, изобщо не достигаше до малките му очи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Животът е много милостив за някои неща. Да вземем например паметта. Наистина не мога да си спомня как протече болестта на Ник. Напуснахме веднага Съмър Харбър и се прибрахме в Ню Йорк. Първоначалната диагноза бе поставена от един лекар в Маунт Синай, който бе близък приятел на Джордан. Изследванията на кръвта не оставиха никакви съмнения. Левкемията бе в остра форма и щеше да се развие бързо.

След това някаква невидима гайка се затегна здраво в мен. Резултатът бе двоен. На първо място тя ме лиши от всякаква мисъл, с изключение на безумната тревога за Ник, която ме изпълваше от главата до краката. На второ — лиши ме, от каквато и да е способност за общуване. Не бях в състояние да разговарям за болестта на Ник — с абсолютно никого.

Първия месец почти не спях; след това започнах да се насилвам да спя, макар и за малко. Стоях вкъщи с Ник, грижех се за нуждите му, които наистина бяха малки. Играехме заедно като преди. Приготвях обяда и закуските му. Водех го за кръвопреливания. Наблюдавах го как ден след ден отслабва и всяка сутрин си казвах, че всъщност ми изглежда непроменен.

Джордан реагира с яростна родителска загриженост и решителност да направи всичко, на което човек е способен. Заведе Ник при всички най-добри специалисти и поиска консултации с капацитети от клиниката Майо и Европа. Опитахме и експериментална терапия, докато най-сетне Джордан не проумя, че всичко това само причинява на момчето повече болка.

Едва тогава Джордан, който освен любещ баща, беше и реалист, се предаде.

Не можехме да се пренесем в къщата в Рай за постоянно, защото се налагаше Ник да постъпва често в болница. Трябваше да останем в Манхатън. Джордан сведе до минимум своите задължения. Прибираше

се всеки ден към два или три, докато накрая започна да остава по цял ден вкъщи.

Момчето помагаше и на двамата ни да преминем през това. С хлътналите си очи той успяваше да се прави на весел и дори да се шегува. Разказваше ни смешки, с които ни разсмиваше. Седеше между нас на канапето и гледаше телевизия, едната му ръка лежеше на моето коляно, другата — на коляното на Джордан. Държеше се героично, преструваше се, че всичко е нормално.

Окуражаваше ни. Твърдеше, че се чувства добре, когато това съвсем не беше така. Правеше се, че отива да играе с приятелите си, а виждах, че едва се държи на краката си. Съгласяваше се да хапне от любимите си лакомства, дори пуканките по прочутата му рецепта, когато бе ясно, че не може да задържи нищо в стомаха си. А по-късно, когато вече бе прикован на легло, ме посрещаше с предишната си усмивка, някак вгорчена от болестта.

— Мамо.

През цялата зима двамата с Джордан спяхме в едно легло, телата ни винаги се докосваха. Но никога не посегнахме един към друг. През деня често забелязвах, че той влиза в стаята при мен без особена цел, ала не знаеше какво да каже. Давах си сметка, че усеща огромната пропаст между двамата ни и се опитваше да направи нещо, макар и малко, за да запази контакта си с мен.

Ник разбираше какво става. Изглежда се виждаше като връзка между нас двамата. Често викаше и другия, ако единият от нас седеше при него или работеше. А после, когато остана за дълго в болницата и отивах сама, ме питаше час по час „Къде е татко?“ Ако седяхме двамата при него, винаги се обръщаше и към двамата, за да привлече вниманието ни. Остана си дипломат до края.

Една нощ седях при него сама. Джордан трябва да бе отишъл до телефона или да говори с лекаря.

— Не е честно към теб — обади се Ник с немощния си глас.

— Какво имаш предвид, скъпи?

— Ти си такава добра майка, а виж се сега колко си бледа и тънка.

Не помня какво отговорих. Нещо неубедително, вероятно, че нищо ми няма. Но следващата му реплика звучи и до днес в ушите ми.

— Бъди добра с татко — продължи той. — След като няма да ме има.

— Скъпи, винаги ще бъда добра с татко ти.

— Ала трябва и той да разбере какво чувстваш наистина.

Замълчах за миг.

— Обещавах ли? — настояваше синът ми.

— Обещавам — изобщо не бях сигурна какво обещавам, но не можех да му откажа.

Думите му ме лишиха и от последните трохи издръжливост и когато чух, че Джордан влезе в стаята, му дадох знак с очи, че искам да остана малко сама и изтичах навън. Затворих се в тоалетната и дълго хълцах и плаках, като нищо не бе в състояние да ме спре.

Ник ни напусна следващата седмица. Погребахме го в Мейн, при майката на Джордан. Лили, Роб и децата бяха с нас, също и останалите членове на семейство Франс. Всички бяха като смазани. След службата се върнахме в дома на Лили и прекарахме заедно вечерта, от която аз нищо не помня.

След това двамата с Джордан се прибрахме в Ню Йорк.

Не успях да изпълня обещанието си. Не можех да разговарям с Джордан за Ник. Не можах да му обясня какво „чувствам наистина“. По време на болестта на Ник бях загубила и последните остатъци от надежда за връзката ми с Джордан, както и всяка надежда за каквото и да било в живота. Затворих се в себе си. Джордан — също. Седяхме двамата в апартамента, никой от нас нямаше смелост да погледне малката къща в Рай. Та тя си беше къщата на Ник и очевидно никой нямаше да отиде отново в нея, освен, за да прибере рисунките по стените.

Седмиците минаваха една след друга в еднообразно ходене на работа и връщане обратно, само колкото да се поздравим. От време на време някой продумваше нещо, но между нас се бе издигнала стена, която ни правеше невидими един за друг.

След няколко месеца не издържах и казах на Джордан, че се изнасям. Той се направи на несъгласен, но видях, че е готов още в първия миг. Намерих си жилище в стария район на Стейтън Айленд. Джордан ми помогна да се пренеса. Всеки път, когато вдигнех очи към

него, виждах колко е едновременно хубав и някак нелеп по джинси и фланелка. Беше един от най-богатите хора на Америка, но докато ми помагаше с мебелите, и той, и аз приличахме на двама немного заможни студенти, които тътрят и влачат кашони с книги, телевизори и маси.

През всичките тези години на съвместен живот Джордан никога не ми беше казал, че ме обича. Аз — също. Ник бе връзката между нас, а сега него го нямаше. Когато се изнесох бях сигурна, че това и за него ще е голямо облекчение. Смущаваше ме единствено погледът му, който изразяваше пълно отчаяние. Отнесох този образ в сърцето си и той бе неизменно е мен в последвалите месеци на сълзи и скръб.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един от онези ноемврийски дни е, когато слънцето топли като през септември, но щом падне сянка, във въздуха мигом се усеща мразовития хлад на Коледа. Аз съм на десет години.

Двете с Лили крачим към източната част на града, носим якетата си в ръка. Тревата в дворовете вече е съвсем пожълтяла, почти кафява. Листата са нападали от клоните на дърветата и само тук-там е останал по някой самотен лист, чийто ярък цвят прилича на забравено украшение от пищно тържество.

Не сме в много добро настроение. На обяд се скарахме, малко след като се нахранихме. Лили не я свърташе на едно място и искаше да излезем. Аз се бях свила в едно кресло и четях. Обичах да седя свита на този доста очукан стол, в който потъвах цялата и където светлината от прозореца падаше върху страниците.

— Защо да не излезем малко? — попита Лили с явна обида в гласа.

— Ъ-хъ — разсеяно измънках аз, докато довършвах страницата си на „Гордост и предразсъдъци“. В момента съм в периода си на Джейн Остин и съм прочела вече по няколко пъти всичките ѝ романи.

— Никога нищо не искаш — обажда се Лили. — Интересно ти е само да забиеш нос в някоя стара книга. В живота има много повече неща, отколкото в книгите, Кейт.

Това си беше чисто заяждане и аз усетих жилото. Привързаността ми към четенето дразни Лили, защото самата тя не е кой знае каква любителка. Мислила съм си дори, че сигурно ревнува, друг път решавах, че дори ме презира за това и вероятно е права.

Единственото ми оръжие все пак е книгата и се вкопчвам в него. Тя напуска сърдито стаята. След половин час обаче се чувствам самотна и отивам да я намеря.

— Е добре — казвам аз. — Къде отиваме?

— Навън. Все едно къде.

Лили все още е сърдита. Разбирам го по скованите ѝ стъпки. Завиваме по тесния път, който води към къщата на Джордан. И двете се надяваме, че Джордан ще оправи настроението ни.

Както винаги, почукваме на вратата на кухнята. Отваря ни госпожа Дион, чевръстата английска готвачка. Изпраща една от прислужничките да повика Джордан.

Докато седим и чакаме в кухнята, чуваме гласа на госпожа Брейди от съседна стая. Разговаря с някой от адвокатите си. Разтревожена е. Постепенно повишава глас и след малко вече вика. Човекът отсреща сигурно се опитва да я успокои. Колкото по-високо говори, толкова по-заплетени стават думите ѝ. Тя взима много лекарства и невинаги се разбира какво казва, ала днес гласът ѝ е рязък и дързък. Когато Джордан влиза, вдигайки ципа на якето си, чуваме как майка му изтърсва една-единствена груба дума, която проехтява между стените, последвана от тихото мърморене на адвоката.

Джордан отива да я целуне за довиждане, не ни вика да я поздравим. Двете с Лили се споглеждаме, доловили тихото, изпълнено с обич към сина шушнене на жената, което добре познаваме.

— Приятно прекарване! — извиква тя след него. — И целуни момичетата от мен.

Джордан още не е затворил вратата и вече чуваме как майка му крещи на адвоката. В интонацията ѝ се усеща напрежение, което винаги предхожда нервна криза. Няма съмнение, че останалата част от деня ще прекара в леглото си.

Потънали в мълчание, излизаме. Сякаш сме се наговорили, защото и тримата се отправяме към игрището за голф. Навсякъде по неокосената трева се виждат купища листа. Есента се усеща не само в олющените стени на къщата, но и във всичко наоколо.

Докато стигаме Плодоносния полумесец, прозрачен облак закрива слънцето, чиято разсеяна светлина придава сега сивкаво враждебно сияние. С присвити очи се заглеждам към морската вода, придобила сив и мрачен вид.

— Да поиграем на криеница — предлага Лили.

— Няма къде да се крием — възразявам аз. Вероятно още не ми е минало, от фасоните ѝ отпреди час.

— Тъкмо затова ще е по-интересно. Хайде! — настоява тя. — Кой ще брои първи?

— Аз ще броя — предлагам. Предпочитам да съм аз, за да остана малко сама и приятелите ми да отидат по-далеч. Нещо ми е неспокойно и нервно.

Заставам с лице към кората на дебел дъб и броя до петдесет; слушвам се за посоката, от която долитат леките стъпки на Джордан и Лили, които си търсят място да се скрият. Вятърът откъм морето се промушва под джинсите ми и кожата по краката ми замръзва. Обръщам се, ала не виждам никого. Пътеката стига чак до площадката, чимовите са почти сиви под облачното небе. Няколко секунди стоя и се вслушвам в скърцането на клоните на дърветата и в лекото шумолене на листата, вдигнати от вятъра.

Отправлям се по-нагоре по възвишението, движа се бавно и внимателно оглеждам дебелите стволоче на дърветата, за да не са се скрили там. Недалеч от площадката забелязвам купчина листа, събрани до ниска дървена ограда. Приближавам я бавно, стъпките ми са съвсем тихи. Леко помръдване на най-горните листа потвърждава подозренията ми. Спирам отпред и се мъча да позная къде е кракът на този, който се е заровил вътре. От купчината се излъчва почти осезаемо напрежение, който всеки, играл на криеница, добре познава. Открила съм някого.

Полека се навеждам и внимателно заривам ръка сред нападалата шума. Листата се размърдват, сякаш някой отдолу се опитва да се дръпне встрани. Пъхвам ръка още по-дълбоко и започвам да ровя и с другата ръка.

— Открит! — провиквам се аз.

С изненада установявам, че и двамата са там; обут в джинси крак полита към мен, нечия ръка ме сграбчва за глезена. Много скоро и тримата се въргаляме сред сухите мъртви листа, които драскат лицата и се завират във вратовете ни. Някой, който с еднакъв успех може да е момче или момиче, ме сритва здравата и ме обгръща ароматът на млади тела, примесен с миризмата на пръст, и трева, и есен.

— Ти броиш! Ти броиш! — викам аз, без да съм съвсем наясно кого съм уловила.

Най-сетне виждам лицата. Дългата светла коса на Лили е пълна с листа, яката на Джордан е изкривена. Борбата ни продължава, вече съвсем самоцелно, сякаш играта е повод за някакво друго състезание, чийто смисъл не зная. Не след дълго се сгромолясваме в друг куп вече

влажни листа, които поне до известна степен ни предпазват от студения вятър.

Лили се заглежда към небето.

Ръката ѝ е обгърнала врата на Джордан. В този момент капка дъжд, довяна от морския вятър, цопва върху листата. Виждам, че дъждовните капки по лицето на Джордан се смесват със сълзи, които очевидно са били вече по страните му.

Спомнила си изпълненията на майка му в къщата, поглеждам към Лили. Тя се прави, че не забелязва моето откритие, но ръката ѝ продължава да обгръща Джордан, сякаш иска да го предпази.

Небето бързо притъмнява. Лежим и с удоволствие очакваме да се стъмни напълно. Чувствам дишането на приятелите си толкова близо, колкото и своето. Нечия ръка докосва моята. Това е Джордан. Стисвам леко малките му пръсти.

Само след няколко минути дъждът започва да вали истински. Скачаме и се затичваме към малкия заслон зад площадката, поставен там за в случай, че на играчите им се наложи да се скрият от внезапен дъжд. Изведнъж става и студено.

Стоим нерешително. Не знаем какво да предприемем. Неочаквано дъждът се превръща в суграшица. Изненадани сме, защото само допреди час слънцето грееше така спокойно и меко, сякаш бе май.

— Ще премине в сняг — предсказва Лили.

— Ами, рано е за сняг.

Ала тя се оказва права. Не след дълго твърдите ледени зрънца се превръщат в пухкави парцалчета, които се носят плавно из въздуха, а щом докоснат тревата или листата, се стопяват. Голите клони на дърветата са вече мокри и лъскави. Снежинките стават все по-големи и тежки и, колкото и да е странно, земята започва да побелява.

— Елате — провиква се Лили.

Тя изтичва в центъра на площадката и започва да се върти под сипещия се сняг, да се смее и танцува. Присъединяваме се. Скачаме и се въртим, докато ни се завива свят, след което се сгромолясваме на мократа трева и чакаме снегът да ни затрупа.

Имам чувството, че сме попаднали във вълшебна сфера, разлюляна от невидима ръка, и в резултат циганското лято се превръща в истинска студена зима.

Мокри сме до кости, но продължаваме да стоим, обзети от възторг, вдъхновени от борбата в природата. Не можем да се решим да си тръгнем. Времето и мястото са като омагьосани. Попаднали сме в момент на драматична промяна в природата и това ни довежда до екзалтация. Всички грижи на обикновения живот сега са твърде далеч от нас. Поглеждам към Джордан. Лицето му е мокро, снежинките се топят в косите му. Той ми се усмихва. Сълзите са отдавна забравени.

Когато стигаме до дома на Джордан, приличаме на мокри мишки. Госпожа Дион започва да се вайка и да въздиша заради мокрите ни дрехи, не спира да нарежда за лудото време и за рисковете за здравето ни.

— Такъв студ, такъв студ, стига до мозъка на костите! — повтаря тя.

Накарват ни да си събуем панталоните и да обуем други, на Джордан, които на мен са ми таман, ала на Лили ѝ стоят смешно. Един прислужник, повикан от госпожа Дион, вече пали огъня в библиотеката — подпалките пукат и огънят бързо обгръща големите дървета. Госпожа Дион носи чай. Изпиваме го жадно и се нахвърляме на големите парчета сладкиш с канела, изваден преди час от печката. Госпожа Дион се суети напред-назад в съседната стая, стареа са да изсуши дрехите ни и клати глава при гледката на снега, който вали все по-силно и трупа малки купчинки по клоните навън.

Часовете се нижат. Навън е съвсем тъмно, защото в този сезон с всеки следващ ден вечерта настъпва все по-рано. Огънят разпръсква топлина, чашите и чайт са вдигнати и ние седим на килимчето пред камината, вперили очи в играта на пламъците. Вече са се обадили на госпожа Франс да ни прибере, защото госпожа Дион не иска да ни пуска навън в този студ. Докато дойдат да ни вземат и се приберем у дома, ще стане време за вечеря.

Джордан седи между нас двете и ръцете му лежат на вирнатото коляно на всяка от нас. Има вид на спокоен, макар никой да не може да каже дали продължава да се тревожи за майка си, която не се е показала, откакто се върнахме от игрището за голф.

Чувствам се невероятно защитена тук, край огъня, чиито пламъци танцуват пред изморените ми очи. Природата разигра днес страхотно представление. Виждах някакво предзнаменование в това. Три сезона се срещнаха само в няколко часа, сблъскаха се и се смесиха

и величието на тази борба ни помогна да забравим битките, които бяхме твърде млади, за да спечелим. Единството на нашето трио се доказа от небето. Ако се държим един за друг, нищо никога не може да ни застраши.

След смъртта на Ник и раздялата ми с Джордан често лежах с отворени очи, унесена в спомени за онзи ден, когато дъждът се превърна в сняг при Плодоносния полумесец. Сега вече бях сама. Загубила бях всичко, което някога съм обичала. Споменът бе като отворена рана, защото бе знак, че каквито и нещастия да ни сполетят, колкото и да са болезнени белезите на живота, нищо не може да се сравни с вярата ни един в друг и в света, който бе наш спътник тогава.

Твърде изтощена, за да плача повече, лежах без сили — детското ми аз, будно и беззащитно във възрастното ми тяло, изпълнено с очакване да дойде госпожа Франс и да ни прибере у дома. Краката ми още усещаха през взетите на заем панталони топлината на угасващия огън, чувах как снегът тупка по стъклата на прозорците като мънички магии, призоваващи за обич и сигурност.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Годините минаваха. Хвърлих се с настървение в работата си. Търсех утеха в това, да пиша за други хора, за техните постижения и техните трагедии. Мислех все по-малко за себе си. Бурята вътре в мен се бе сковала в някакъв леден блок, който държеше живота притиснат до стената. Светът около мен като че бе отражение на онова, което ставаше в душата ми. Хората се отдръпваха от мечтите си и съсредоточаваха силите си в някакво оцеляване, при което въпреки множеството откази, не всичко бе загубено. Малко време се отделяше на миналото, още по-малко — на бъдещето. Целият свят бе придобил някаква призрачност, ужасно сериозен и в същото време лишен от реалност. Както всички останали, аз минавах през живота и чаках следващ удар. Когато той наистина дойде, не се изненадах толкова, колкото очаквах, че ще съм.

Трябваше да се досетя, че в крехката красота на Лили, съчетана с все по-голямата прилика с майка ѝ, се крие нещо опасно.

Тя бе наследила от майка си хроничното болно сърце и го бе крила от всички, с изключение на Роб. Като се обърнах назад във времето, едва сега си дадох сметка какво бе означавала призрачната ѝ красота, която я открояваше от другите с течение на времето. Разбрах и причината за онази тайнствена нежност в отношенията ѝ с Роб. Конфликти, разбира се, имаше, но между тях се бе възцарила обич и привързаност, които ми се виждаха някак смели и непоклатими, точно каквито бяха отношенията между господин Франс и съпругата му. Угризенията за минали грешки бяха изतिकани встрани от съюза, изкован помежду им пред лицето на болестта.

Като най-близка приятелка на Лили никога не простих напълно на Роб за изневярата му, ала сега изпитвах искрено съчувствие към него. Борбата с баща му, траяла през целия му живот, бе не само психологическа, но и практическа. Роб се бе сдобил с финансова сигурност, ала цената, която бе платил, бе висока. Никога не бе постигнал независимостта, за която бе мечтал, взимайки решението да

постъпи в юридическия факултет. Останал бе в родния си град, работил бе за баща си, принуден да играе в семейството си ролята, която никога не бе желал. Именно тази неудовлетвореност го бе тласнала към изневярата.

Единственото забележително нещо в живота му, истински изключително, бе бракът му с Лили. И благодарение на присъствието ѝ в неговия живот той не се чувстваше напълно победен от своя свят. Сега, когато тя бе болна, Роб си даваше ясна сметка за това.

За него това бе нов вид грижа, а също и повод за възхищение. Винаги, когато Лили се появяваше, облечена за вечеря или за някакво излизане, очите му грейваха от възторг.

— Вижте само майка си — обръщаше се той към момичетата. — Колко е красива, наистина!

Естествено, не спираше да ѝ носи малки подаръци, стана по-грижовен, суетеше се около нея много повече. Но не това ме трогваше, а изразът на възхищение и страх, който изпълваше погледа му. Роб знаеше, че ще я загуби. Знаеше, че тя ще умре млада.

А що се отнася до Лили, наложи ѝ се да преповтори последните години на майка си. Все по-дълго и по-дълго трябваше да остава в леглото, момичетата тичаха при нея да я видят, точно както ние двете с нея се втурвахме да видим госпожа Франс в нейната стая. Случваше се да съм при нея, когато двете деца връхлитаха вътре и в такива моменти ме обземаше усещането за нещо до болка познато.

— Хайде, успокойте се — първо казваше тя на Сузи и Бет, когато започваха една през друга да разказват за нова приятелка или за някое момче. — Започнете отначало.

Или:

— Как греете само! — посрещаше ги друг път Лили. — Допреди миг си мислех, че денят е мрачен и дъждовен, а вие ми донесохте слънце и радост!

Точно това обичаше да казва и госпожа Франс.

Лили много отслабна, ала почувстваше ли се по-добре, познатата ни енергия бликваше с предишната сила. Лекарят ѝ позволи да играе тенис, стига да не тича по корта. Трябваше да стои на едно място. Веднъж с Роб решихме да поиграем с нея; един от ударите на Роб беше остър и много близо до очертанията на игрището. И двамата очаквахме

тя да остави топката да мине покрай нея, обаче най-неочаквано Лили се хвърли с позната ни стръв, отби и спечели точка.

— Хайде, дръж се нагло създание — промърмори тя не само към топката, но и към собственото си тяло и към съдбата, която ѝ бе изпратила това изпитание. В този миг се възхитих с цялото си сърце на смелостта и силата ѝ.

За съжаление подобни случки идваха все по-рядко. Лили винаги сама бе чистила дома си, ала сега това я изморяваше твърде много и се наложи да наемат жена. Пътуваше със семейството си, присъстваше на всички училищни прояви на децата си, на събиранията на семейството, но винаги трябваше да се прибира рано. Страдаше често от внезапна слабост и сърцебиене, които направо я вбесяваха. Мисля, че най-болезнено преживяваше отказа си от дългите разходки. Самотната разходка за нея винаги беше най-добрият начин да се отпусне, да се отдаде на мислите си. Замени ги с по-дълги прекарвания горе, в ателието си. Външният свят, който така безразсъдно обичаше да изследва, вече се изплъзваше и постепенно ѝ оставаше само да го наблюдава през прозореца на стаята си.

Времето минаваше и с всяко следващо посещение при Лили се отдалечавах все повече и повече от Джордан. Тя чудесно разбираше, че връзката ми с него е на прага на забравата. И като се връщам мислено към това време, си давам сметка, че Лили сигурно е усещала колко далеч съм вече от мисълта, за каквото и да е щастие. В съзнанието си постепенно се отказвах от живота, както тя бе принудена да се откаже заради немоцта на тялото си.

Заговори за това един-единствен път, и то много сериозно. Беше близо година след смъртта на Ник. Джордан отново бе привлякъл всеобщото внимание с придобиването на голяма издателска фирма, която присъедини към медийния си конгломерат.

Бяхме заговорили за него по време на вечерята. Излязохме с Лили да се поразходим. Отново беше лято, светулки прелитаха между клоните на храстите над тревата в двора им. Въпреки мекото време, тя бе с пуловер и ми направи впечатление колко бавно пристъпваше вече.

Едно време никога не можех да я настигна, а сега се налагаше да забавя крачка, за да може Лили да върви спокойно до мен, без да се потиска от това.

— Прави го само защото е нещастен — рече неочаквано тя.

— Кой? — попитах.

— Джордан.

Замълчахме. Врълхлетяха ме смесени чувства.

— Ти беше всичко за него — продължи Лили. — Ти и Ник. Никак не беше щастлив, преди ти да се появиш. А сега, все едно, че никога не е било. Като че не е изпитал нито миг на щастие. Това просто го убива.

— Откъде знаеш? — не се сдържах. — Писал ли ти е?

Ударът ми попадна в целта. Тя мълчеше. Дали се досещаше, че ми бе известно за кореспонденцията ѝ с Джордан? Дори да бе вярно, нямаше желание да признае истината.

— Скъпа моя — подхвана Лили след малко, — когато Ник почина, ти беше единственото нещо, което Джордан имаше на този свят. Това, че загуби и теб, напълно го извади от строя. Ти изглеждаше толкова категорична, че искаш да скъсате. И сега той е убеден, че единствената причина да се съгласиш да живееш с него е било желанието на Ник да има мъж край себе си.

Настъпи поредната дълга пауза. Няма отговор на подобна логика. Чувствах се прекалено изтощена, за да търся някакъв.

— Ала това просто не вярно, нали? — настояваше тя. — Джордан никога не бил само твой съквартирант, виждах го в очите ти, когато бяхте заедно.

Продължавах да мълча.

— Само че всеки път, когато той вдигнеше поглед към теб, ти се извърщаше, очевидно искаше да скриеш от Джордан какво изпитваш.

Не зная защо, но нейните думи страхотно ме ядосаха. Изпитах неистова ревност. Колко ѝ беше лесно на Лили да ги говори тия неща. Джордан я беше обичал през целия си живот, не беше я изваждал от сърцето си нито за миг. Единствената причина, поради която прояви някакъв интерес към мен, бе, че за него бях нещо като връзка с нея. Та дори и идването му на уговорената ни среща и зачеването на Ник бе продиктувано от надеждата му, че ще срещне нея.

„Лили, ти ли си?“ Тези думи ме преследваха в сънищата ми през всичките тези години. Докато съм жива, няма да ги забравя.

— Не мога да се виждам с него — промълвих само. — Не и след Ник. Просто не мога — погледнах приятелката си в очите. — Често си мисля, че единствената причина да продължавам да живея, е съзнанието, че никога няма да видя повече Джордан — добавих след малко.

Тя кимна тъжно. Мисля, че разбра. Познаваше ме твърде добре.

А колко добре, щях да осъзная едва в края на нашия общ сън.

Оказа се, че състоянието на сърцето ѝ е много по-лошо от това на майка ѝ. Лили премина през няколко сърдечни кризи, в началото по-леки, ала след това се заредиха все по-тежки и по-тежки. Три години след смъртта на сина ми тя бе на смъртно легло.

Няколко седмици, преди Роб да ми се обади, за да ми съобщи, че краят ѝ приближава, бях гостувала у тях. Той ми се стори спокоен, бе имал достатъчно време, за да свикне с мисълта за този край. Само дето от гласа му се излъчваше такава безнадеждност, че бе почти неузнаваем. Все едно, че ми се обаждаше някакъв старец.

Още на следващия ден пристигнах при тях със самолет. Незнайно защо, Лили бе пренесена в дома на семейство Франс. Бяха занесли там болнично легло. Ингрид се сменяше да дежури край нея със специална медицинска сестра, която Роб бе наел. Вратата ми отвори Карл. Изтичах нагоре по стълбите и едва тогава си дадох сметка, че Лили лежеше в стаята на майка си. Истината бе, че това бе най-хубавата стая в цялата къща, а и с най-хубав изглед към Брукфийлд и хълмовете зад имението. Сигурна бях, че това също бе причина Лили да избере тази стая за края си.

Изглеждаше далеч по-зле от последния път. Бузите ѝ бяха хлътнали, кожата — почти прозрачна. Ръката, която протегна към мен, беше измършавяла до краен предел. Кожата на китката бе синьо-черна. Очевидно бе, че краят бе близо. Отново ме завладя мисълта за обръщания се пясъчен часовник на времето, който сякаш държеше на всяка цена да ни изтезава, като връщаше времето назад. Лили щеше да умре точно както майка си. Това ми приличаше на жестока шега, изиграна от някое злобно божество.

— Върна се, значи — промълви приятелката ми. — Е, сега всичко ще се оправи.

Виждах какво усилие ѝ струва произнасянето на всяка отделна дума.

— И Джордан ще дойде всеки момент — продължи тя. — Отново ние тримата ще бъдем заедно.

Усетих, че пребледнявам, но успях да се усмихна.

— Дяволското трио отново се събира.

Роб стоеше прав до вратата и слушаше. Вдигнах очи смутена, за да го погледна, ала той бе прекалено отчаян, за да прояви каквато и да било ревност. Единственото, което искаше, бе Лили да има в момента всичко, което желае.

— Кейт... — гласът ѝ бе тих и доверителен.

— Кажу ми, скъпа — целунах слабицката ѝ ръка и я задържах между дланите си.

Очевидно променила намерението си, тя само добави:

— Добре дошла у дома.

Джордан пристигна на следващия ден. Вероятно и на него Роб бе съобщил, че краят ѝ приближава. По една случайност аз му отворих вратата.

— Здравей, Кейт — на лицето му имаше същото изражение, което добре познавах от болестта на Ник — напълно лишено от живот. Мина ми абсурдната мисъл, че като нищо е изглеждал така през цялото време, докато сме били разделени.

— Здравсти, Джордан... — целунах го леко по бузата и го прегърнах някак прибързано, сякаш исках да предотвратя повече разговори.

Той погледна нагоре към стълбите.

— Как е тя?

— Искат да говори с теб.

В такива моменти на тежки изпитания обикновено губя представа за последователността на събитията. Не помня Джордан да се е качвал в стаята при Лили, нито колко време е стоял вътре. В съзнанието ми е останал образът на двамата с Роб, като Роб му обяснява какво е казал лекарят, Джордан само кима. Стори ми се напълно естествено двамата да стоят и да си говорят. Ако не ми бяха

ясно обстоятелствата, щях да реша, че обсъждат някакъв делови въпрос.

След това извикаха някъде Джордан и ми казаха да вляза, защото Лили искала да говори с мен.

— Много е слаба — предупреди ме Роб.

— Ще внимавам да не я изморя допълнително — обещах му аз.

— Не това имах предвид... — имаше някаква горчивина и безнадеждност в погледа на Роб, но бях така замаяна от скръб, че изобщо не му обърнах внимание.

— А да вляза ли?

Той ме прегърна. Изненадах се от това, колко силно ме притисна до себе си.

— Разбира се, влез.

Лили ми се видя още по-немощна отпреди. Станало ѝ бе трудно да говори и се наложи да се наведе близо, за да я чувам.

— Кейт — промълви тя с видимо облекчение.

— Кажи, сърце мое — нарочно употребих израза на майка ѝ с надеждата, че така ще я успокоя. Ала номерът не мина, Лили бе изпълнена с тревога. Нещо я измъчваше.

— Кейт, чуй ме, трябва да ми простиш.

— Да ти простя ли? Но какво? — усмихнах се аз. — Ти винаги си ме правила само щастлива. Толкова щастлива, колкото имах право да бъда.

— Лъгах те през всичките тези години — продължи тя. — Оставих те да си мислиш, че... — думите ѝ заглъхнаха. — По дяволите, това сърце. Просто не мога да мисля.

— Почини си.

— Да си почина ли? — горчиво изкриви устни Лили. — Мислиш си, че винаги...

— Скъпа моя, какво значение има? Ето, тук около теб са все хора, които те обичат — Роб, децата, Джордан...

При споменаването на Джордан тя поклати енергично глава. Ако бях малко по-прозорлива, може би щях да се сетя какво ще последва.

— Кейт, аз ви видях! — очите ѝ ме гледаха широко отворени. — Бях там. Видях ви.

Не можех да разбера за какво говори. Ала по тона ѝ схванах, че не става въпрос за обвинение, а по-скоро за признание.

— Какво си видяла, скъпа, какво? — почти бях сигурна, че бълнува.

— През нощта на нашата среща при Плодоносния полумесец. Аз бях там. Малко закъснях. А когато пристигнах, вие двамата с Джордан вече бяхте там.

Дъхът ми направо секна. Най-малко това бях очаквала.

— Там ли си била? — не повярвах на ушите си аз.

— Напълно бях забравила обещанието ни. През всичките тези години нито веднъж не си спомних за него. И изведнъж в последния момент нещо ми прещрака. Ето защо реших да отиде на игрището. Помислих си, че може би и ти ще си там. Но исках да се видя с Джордан. Бях омъжена, разбира се, ала исках да видя променил ли се е.

Лили въздъхна.

— Когато стигнах, вие вече бяхте там... Заедно. Колко странно нещо е съдбата, нали, Кейт? Наблюдавах ви зад клоните, така, както ти ни беше наблюдавала в нощта на бала, докато аз танцувах с роклята, която ти лично ми беше ушила. Имаше някаква ирония в това и много ясно си дадох сметка за нея.

Тя замълча и си пое няколко пъти дълбоко дъх. Виждах колко е изтощително за нея произнасянето на всяка дума.

— Видях какво изпитваш към него. Знаех, че и той те желае. А ти го заслужаваше. Бе запазила това място в сърцето си за него. Всичко това ми беше известно. Нима можех да те познавам, без да зная точно това?

Лили понечи да каже още нещо, но се спря. Чаках търпеливо и само държах ръката ѝ.

— Бях омъжена. Имах децата. Никога не забравих Джордан, ала имах Роб. Сама направих своя избор. Тъкмо затова и забравих срещата до последния миг.

Тя въздъхна.

— И в този момент реших, че трябва да остана в сянката. Вие бяхте отдадени един на друг и така беше по-добре. Само да не беше моят егоизъм. Не притежавам твоя талант да приемаш нещата, Кейт. Изпитвах ревност. Дори се чувствах предадена, макар да не беше така. Ето защо се измъкнах в тъмнината и те оставих да си мислиш, че

Джордан е дошъл на срещата заради мен. Оставих те да си мислиш, че иска да е с теб само защото му напомняш за мен.

Лили се усмихна.

— Не си изненадана, нали? Аз най-добре те познавах. Нали помниш? Убедена бях, че никога няма да повярваш, че те иска заради самата теб. Винаги си била сирак. Никога нямаше да повярваш, че някой те иска заради самата теб.

Тя не откъсваше очи от лицето ми, за да види реакцията ми.

— Бях истинска страхливка, Кейт. Чувствах се страшно самотна. Затова оставих Джордан да ми пише. Може да се каже, че дори го окуражавах. Никога не споменах за раздяла с Роб, но оставих Джордан да си мисли, че съм на разположение. В духовен смисъл, искам да кажа. Че продължава да ме интересува. Просто не можех иначе. Имах нужда от някаква опора. Позволих писмата на Джордан да играят тази роля. Така се чувствах по-особена. Че струвам повече от онова, което направих с живота си. А това бе гадно, противно. Защото така всички се чувствахме нещастни. И все пак го направих.

Ръцете ми се вледениха. Никога нищо толкова не ми беше хрумвало. Лили се опитваше да разлюлее устоите на целия ми живот. Никога не бях се съмнявала, че Джордан е за нея, а аз съм заместител. Връзката на нашето трио бе конструирана по този начин. Аз трябваше да усия роклята, а тя да я носи. Лили бе неговата голяма любов.

Тя трябва да бе прочела мислите ми, защото отново заговори, този път по-енергично.

— Той никога не ми напомни за нашата среща в писмата си. Вероятно е искал да ме изпита. И аз не се появих там. И след това никога не отвори дума за тази среща. Просто продължи да ми пише по стария си начин. Писмата му се промениха, след като те бе срещнал отново и бе видял Ник. Усещах, че крие нещо. Чувствах щастието му и желанието му да се опита да го скрие, та да продължавам да си мисля, че му липсвам.

Лили стисна пръстите ми с колкото сили имаше.

— Никога не съм му липсвала. Поне не по онзи начин, както бе в началото. Ти и Ник променихте всичко. И когато най-накрая ви видях и тримата, проумях всичко. Джордан искаше единствено теб. Ти го правеше щастлив.

Силите бързо напускаха Лили, ала очите ѝ искряха като трескави.

— И въпреки всичко продължих да създавам в теб впечатлението, че той държи на мен. Поддържах го и в него. Една жена знае кога е влязла под кожата на един мъж. Джордан никога нямаше да може да се пребори напълно с моя образ и разчитах на това. Приемах го като реванш за съдбата си. Сама бях избрала живота си, но ми липсваше смелост да си го живея такъв, какъвто бе. Какво пречеше да ви кажа, че наистина принадлежите един на друг? Какво пречеше да го освободя от ангажимента му към мен? Можех да освободя и теб. Ала не го направих. Ще трябва да ми простиш, Кейт. Трябва...

Бях загубила дар слово. Чувствах колко отчаяно приятелката ми имаше нужда от моята прошка. Тя бе права в абсолютно всичко. Познавала ни бе по-добре, отколкото ние самите се познавахме. Опитах се да измисля някакъв отговор. Много ми беше трудно. Сърцето ми, умът ми — цялата бях като парализирана.

— Не можеш да измислиш какво да ми кажеш, нали? — промърмори Лили. — Обичаш ме прекалено, за да повярваш, че съм способна на подобно нещо. Винаги си била по-добра от мен. През годините Джордан не можеше да го проумее. Беше заслепен от младостта, от любовта. Видя го по-късно, когато те срещна отново. Именно това го привлече към теб.

— По-добре не говори повече — едва успях да кажа.

Тя поклати глава, сякаш за да събере мислите си.

— Върни се при него. Той те чака. Толкова е нещастен без теб. А и сега е свободен... Ще можеш да имаш още деца. Моля те, Кейт. Докато не е късно.

Съзряла скептицизма ми или по-скоро съмнението, че това едва ли е възможно, Лили продължи:

— Когато ви видях в онази нощ, осъзнах, че съдбата неслучайно ме бе накарала да забравя срещата и да закъснея. Знаех, че така е писано. Вие двамата да сте там, а не аз. Прекалено страхлива бях, за да го приема, но го знаех. Върни се при него. Нека моята... Нека това ви събере. Едва тогава ще сме отново щастливи. И тримата.

Тя се опита да седне в леглото. Тъкмо бях измислила какво да кажа, и Лили се отпусна немощно назад.

— Лили! — извиках уплашено.

Роб влезе в стаята, последван от лекаря.

Устните ѝ се размърдаха и тя прошепна нещо. Наведох се, за да чуя какво казва, ала Лили нямаше сили да го повтори.

— По-добре излез — помоли ме Роб. — Почакай навън.

Изправих се и се отправих към вратата. Лекарят се наведе над нея. Извърнах се, за да я зърна за миг, и тогава осъзнах думите, които се бе опитала да ми каже.

— Не забравяй обещанието.

Никога вече не видях Лили.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не изпълних молбата на Лили. Смъртта ѝ ме изцеди от цялата смелост, която тя се опита да ми вдъхне с последните си думи. Просто бремето на миналото бе прекалено тежко за мен.

Напуснах работата си в Ню Йорк. Градът бе прекалено пълен със спомени, с обречени надежди и безсмъртни мечти. Попътувах известно време, нахвърляла в багажника на колата си малкото си вещи. Отсядах в мебелирани жилища или дори в мотели. Боях се да пусна корени, където и да било. Гледах да изпреваря студеното време. Не зная защо, но се боя от студа. Прекарах лятото в Средния Запад и се нагледах на гледки, каквито не бях виждала дотогава. Равни като тепсия житни поля, гъсти гори, потънали в мъгла, сивкавите развълнувани води на Големите езера. След това потънах в прерията, колкото повече пътувах на запад, сетне пристигнах в подножието на величествените планини със заснежени върхове — мълчаливи съкровищници на националната гордост.

Прекоших Ню Мексико и Аризона и стигнах в Калифорния, където прекарах няколко тъжни месеца, докато най-сетне не реших да се отправя обратно на изток. Минах през Тексас и Луизиана, после през Флорида и поех на север към двете Каролини. Без особена причина спрях в малко крайбрежно градче в Северна Каролина, където наех неголям апартамент. Започнах отново да пиша — есе за романистите от Юга след шейсетте години и все по-често броях парите си. След около година си купих малка къща с изглед към залива. Завърших есето си и започнах друго.

Чувствах се невероятно спокойна. Крепеше ме някаква студено и в същото време топло сияние, нещо като сух лед. Всичко наоколо бе окуражаващо непознато. Съседите говореха с мен с типичния си акцент, който ми напомняше, че никога не съм и няма да принадлежа на тяхната общност. За тях бях просто чужд предмет, на който са направили място.

Именно една от тези съседки, млада разведена жена с малко момиченце, ме намерила, когато съм се разболяла. Събудих се сутринта, сложих да си варя кафе, включих компютъра и съм припаднала на път за банята. За мой късмет, жената дошла да иска нещо назаем и видяла през стъклото на вратата, че лежа на пода. Повикала линейка и ме закарала в бърза помощ. Два или три дни съм била между живота и смъртта. След това съм се закрепилa към живота. За щастие нищо от това не помня. Събудих се в приятна малка стая и първата ми мисъл беше дали кафето ми е станало.

Когато осъзнах, че не съм си у дома, преживях минути на неувереност, когато не само не знаеш къде си, но се чудиш и коя година е. Първо реших, че отново съм малко момиче и живея в Мейн. Почти очаквах да чуя гласа на майката на Лили да ме подкани да ставам. Навън пред прозореца се издигаше малка черква с неголямо гробище в двора. От леглото си виждах, че морският въздух е разял буквите върху надгробните камъни, така че почти нищо не се четеше.

Объркването ми нарасна още повече, когато на стола при краката си забелязах да седи Джордан Брейди, който следеше всяко мое движение.

— Как се чувстваш? — попита той и стана, за да приближи до мен.

В първия миг не знаех какво да кажа.

— Какво правиш тук? — попитах най-сетне. — И къде съм?

Джордан се усмихна.

— Припаднала си и съседката ти те е намерила. Получила си остър перитонит. Известно време лекарите смятаха, че няма да се измъкнеш — той взе дланта ми между своите и я стисна. — Ала вече си вън от опасност. Ще се справиш.

Премигнах с надеждата да разбере какво се бе случило.

— Намерили името ми в бележника ти с телефони. Решили, че съм ти я роднина, я близък. Долетях с първия самолет.

— Не е трябвало да идваш — слабо възразих аз.

— Каква ирония, какво ще кажеш? И двамата сме сираци и като си помислиш, ти нямаш по-близък човек от мен.

Трогна ме прозрението му. Господин и госпожа Франс бяха починали. Собствените ми роднини — също. Предполагам, че Ингрид с нейната преданост към семейството не би имала нищо против да ме

погребе. Джордан действително ми бе най-близък. Живяла бях с него години, родила бях неговия син. Кой друг ми бе по-близък от него?

Погледнах през прозореца към гробището — гледката не бе твърде подходяща за болнична стая, но от друга страна вдъхваше много голямо спокойствие. Беше истински знак за това, че съществуват неща и отвъд всекидневните грижи и тревоги.

— И какво ще стане сега?

— Ще те изпишат след по-малко от седмица — обясни Джордан. — Инфекцията е овладяна. По-издръжлива си, отколкото изглеждаш — така поне казах на лекаря. Щом се прибереш у дома, ще можеш да се върнеш към работата си.

— У дома?

Той кимна.

— Бях в жилището ти. Съседката ти ме пусна вътре. Приятно е. И е топло.

Подборът му на думата ме прободеше. Малката ни къща в Рай, толкова малка и интимна, където живеехме с Ник, бе „топла“. Така я наричаше Джордан. Замислих се дали не се бях опитала да възродя миналото, купувайки последното си жилище.

— Имаш красив изглед към океана — добави той.

Кимнах мълчаливо.

— Напомня ли ти нещо?

За своя огромна изненада едва сега осъзнах, че доскоро съм се залъгвала, че съм се заселила на края на света.

— Ами да, къщата на Лили — възкликнах. — От задните прозорци виждахме океана.

— От моята къща — също.

Настъпи мълчание. Джордан се върна обратно на стола си. Не можех да не забележа колко хубав бе станал. Слепоочията му бяха посребрели, по лицето му се бяха появили бръчки. Стори ми се някак по-задълбочен, като че целият му страничен живот бе допринесъл за връщането към първия.

Лежах, вперила поглед в непознатия таван. Почти не можех да мръдна. Чувствах се изцедена от болестта и от спомените.

— Винаги правиш нещата така, както си си решила — обади се Джордан. — Когато бяхме малки си мислех, че Лили е волевата. Ала всъщност ти се оказва по-упорита.

Това ме изненада.

— Защо го казваш? — попитах.

— Спомняш ли си нощта на бала, преди да замина за Гротън? Тогава ти не дойде на тържеството. Изпрати само Лили. Тя ми каза колко дълго майка ѝ и тя самата се опитвали да те убедят да дойдеш, но ти просто се заинати и удържа на своето.

Никога преди не бях мислила за тази нощ по този начин. Сега действително виждах, че съм била доста твърдоглава. Достоен партньор на упоритостта на Лили.

— Докато танцувах с нея — продължи Джордан, — нито за миг не можех да забравя, че роклята ѝ бе шита от теб, че ти стоиш някъде отвън в тъмното и ни наблюдаваш. Никога не съм изпитвал по-странно усещане.

— Защо да е странно?

— Вие двете бяхте всичко, което имах на света. Мислех си, че това ще бъде нашата нощ. Само на нас тримата. А ти не дойде. Предпочете да стоиш настрани — той помълча миг-два. — Сякаш ми я даваше. Направи всичко възможно да изглежда красива и ме помоли да я взема.

Мълчах. В онези дни за мен нямаше нищо по-естествено от това, да се оттегля и да изпратя Лили на бала. Изтиквах Лили напред, защото не смятах, че съм достойна. Решението ми ми се струваше подразбиращо се само по себе си. Ала сега, погледнати през очите на Джордан, нещата изглеждаха малко по-сложни.

— Почувствах го след това и на игрището за голф — продължи той. — Макар да бяхме тримата, имах чувството, че ти държиш да обичам нея. Даваше да се разбере, че тя е запазена за мен. Почувствах го дори в обещанието, което си дадохме. Ти ми я даваше или поне се опитваше да го направиш.

— Аз лично не виждах нещата точно така — опитах се да се възпротивя.

— Ти се оттегли — настоя Джордан.

Осъзнах, че е прав. В онази далечна нощ, в която като никога бяхме обединени в нашето трио, бях изтикала Лили напред, просто защото бях абсолютно убедена, че няма начин Джордан да хареса мен. И той сигурно е усетил моето отдръпване.

Само че имах ли избор? Наложих се да остана в сянка. Така в моите очи загадъчният ни триъгълник придобиваше смисъл. До известна степен само така можех да разчитам, че мога да имам доверие на себе си, че ще мога да постигна някакво щастие — само чрез Лили.

Мълчанието взе да става тягостно. Лежах безсилна в болничното си легло. Джордан бе в периферното ми зрение. Не исках да го гледам, но признавам, много ми беше приятно, че бе там.

— И знаеш ли — продължи той, — преди да умре, Ник ме накара да обещавам, че ще ти кажа какво изпитвам към теб.

— Престани... — очите ми се напълниха със сълзи. Думите му ме съсипваха. Това бяха същите думи, които Ник бе казал и на мен.

Мъчех се да потисна риданието, надигнало се в гърдите ми. Бях забила поглед в тавана, по чиято повърхност сенките на пердетата играеха като призраци. Чувствах как гробовете отвън мълчаливо отдават скромно мълчаливите си камъни на небето.

— Лили винаги е била лека като въздух — не спираше Джордан. — Беше толкова съвършена, че сякаш не беше реална. Това винаги ме е карало да я искам, ала не по начина, по който един мъж желае една жена. То бе по-скоро желание да се опиташ да уловиш мечта или спомен. Разбираш ли ме?

Мълчах.

— А ти бе толкова земна, толкова много приличаше на мен... Сърцето ми бе винаги край теб. Обичам несъвършенствата ти. Луничките, тревожния ти поглед, начина, по който все изпускаш предмети и се запъваш, търсейки подходящата дума... Все не ми стигаше да ти се радвам — той се усмихна. — Като сега ви виждам как идват двете към мен. Тя е винаги напред, бърза и пъргава с дългите си крака, докато ти все изоставаш, малко плаха, с коси, които влизат в очите ти... Помниш ли?

Кимнах в знак на съгласие, защото това бе точно така.

— Толкова ми харесваше как се потъртяш след нея, как стоиш винаги в сянката ѝ. Лили ме караше да отстъпвам настрани и да ѝ се възхищавам от разстояние. Но аз исках да бъда с теб, теб исках да прегърна, а ти все не ме допускаше.

Въздъгнах. Как бе възможно да не ме разбере? Та аз се опитах по свой начин да го обичам, по свой начин да му го покажа. Можех да

го направя единствено като го дам на някой друг. Такава бе лудостта на моята любов. Защо не го беше разбрал?

— Но ти й писа през всичките тези години — обадих се аз. — Би трябвало да си я обичал.

— В известен смисъл. То бе по-скоро... Като старо обещание, което трябва да се спази. Ала обещанието ми беше към теб, Кейт, много повече, отколкото към нея.

Джордан замълча, сякаш се готвеше да сподели с мен дълго скривана тайна.

— Никога не й казах за нашата среща.

Лили ми бе казала същото. Джордан се бе опитал да я провери и тя бе забравила. Или по-скоро сетила се беше с известно закъснение. Тъкмо това закъснение се бе оказало ключът към всичко, което последва.

— Когато след време те срещнах отново и видях Ник, имах чувството, че сънят ми се сбъдва. По-скоро сякаш се събуждах от дълбок сън и най-сетне можех да вляза в истинския живот. Ти го направи за мен, Кейт. Ти и Ник.

Мълчах. Чувствах как собствените ми мечти се сражават упорито с реалността, за която той говореше. Бях ли се опитала дори да стъпя на земята? Бях ли напуснала някога собствения си облак?

— И след това продължих да пиша на Лили, но това вече беше чисто задължение. Знаех колко труден бе животът ѝ. Щеше ми се тя да мисли, че има и нещо повече. В същото време като че имах потребност да получа нейното одобрение за нас двамата. Разказах ѝ за теб и за Ник. И Лили прояви великодушие. Щастлива бе от нашето щастие. Уверяваше ме в това. И чувстваше, че по свой начин беше част от това щастие — Джордан се замисли за миг. — Разбираш ли как се промениха нещата? Сега вече тя гледаше отстрани.

Думите му ме накараха да замръзна. По толкова различни начини историята се повтаряше. Само дето ролите се разменяха между участниците. Необикновена космическа игра на музикални столове.

— Много те обичах — продължаваше той, — но де да можех да обичам малко повече себе си... Достатъчно, за да ти позволя да ме обичаш. Понякога светът не помага на някои хора да го осъществят. Или поне да дръзнат да го осъществят.

Не ми стигаше въздух. Джордан буквално повтаряше мислите ми. Изричаше със свои думи моята истина.

— Ти толкова много приличаш на мен — обадих се накрая. — Хора като мен и теб трудно успяват да повярват в щастието.

Той се изправи и се доближи до леглото. По лицето му се бе изписало облекчение.

— Обичахме се така, както можехме, през всичките тези години. Нима е било толкова различно? Всеки обича както може.

Джордан взе ръката ми. За последен път се опитах да се съпротивя.

— Ала вече всичко свърши, нали? — попита той. Поех си дълбоко въздух. Познавах топлината на тези пръсти по-добре от всяко друго докосване.

— Да, всичко свърши — промълвих.

Джордан се усмихваше.

— Много скоро ще излезеш от болницата и ще те заведе у дома.

— Наистина ли? — очите ми плуваха в сълзи.

— Все някой трябва да те държи под око — каза той.

Наведе се, за да целуне устните ми. Затворих очи. Толкова добре познавах тази целувка и в същото време тя бе напълно непозната. Почувствах, че пясъчният часовник на моето време се обърна за пореден път. Не внезапно и не с жестокост, като в детска игра — а нежно и спокойно, като от ръката на зрял човек. Пясъчният поток сега се движеше само в една посока.

Най-неочаквано пред прозореца излетя птица. Стиснал ръката ми, Джордан я погледна и попита:

— Отива на юг. Как мислиш, откъде идва?

Мълчах. Единственото, което виждах, бе бяла ивица в небето.

— Едно е сигурно, идва от много далеч. И бърза.

Той ме погледна.

— Дали ще се сети откъде е тръгнала, когато спре, за да си почине?

— Не зная, Джордан.

Той се усмихна.

— Ще се сети. Иначе как ще се върне там, откъдето е дошла?

Кимнах безмълвно. Думите му звучаха странно, но много добре разбирах какво има предвид. Бях странствала през целия си живот, ала

полетът ми далеч от мен самата винаги ме бе връщал към мястото, което глупаво бях забравила.

Сега вече след първата птица над дърветата полетяха още две. Стори ми се, че едната се поколеба за миг, малко неуверена дали да продължи. Сетне настигна другата и двете се загубиха от погледа ми, само виковете им останаха да ехтят над притихналото гробище.

Издание:

Елизабет Гейдж. Пясъчен часовник

ИК „Коломбина прес“, София, 1999

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-057-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.